Amritam Thu Vidya

Editorial Board

Chief Editor : **Prof. (Dr.) G. Gopa Kumar**
(Hon. Vice Chancellor of CUK)

Staff Editor : **Dr. Efthikar Ahamed B.**
(Asst. Professor, Dept. of English & Comparative Literature)

Student Editor : **Shameem C.C.** (Ph.D. Scholar, Dept. International Relations)

Editorial Board : **Prof. Suresh K.P.** (Registrar i/c)
Sri. Sasidharan V. (Controller of Examinations)
Dr. K. Jayaprasad (Finance Officer i/c)
Dr. Amruth G. Kumar (Dean of Students' Welfare)
Dr. Seema Chandran (Asst. Prof., Dept. of Hindi)
Bhagyasree (Ph.D. Scholar)
Bhavana Sing (IInd MSc Genomic Science)
Mohammed Noorudeen (IInd MA International Relations)
Anwar Shaheed (IIIrd BA International Relations)
Anu Lal (Ph.D. Scholar, Dept. of English & Comparative Literature)

Message

I am extremely happy to convey my best wishes to the architects of the Students' Magazine of the academic year 2015 – 16.

The effort would undoubtedly provide a good opportunity for the students to reflect their creative talents in writing short stories, poems, essays, etc. in different languages and further sharing their experiences in CUK to a wider audience.

Many greater scholars came up in their writing skills by contributing in Magazines while in School and College. Moreover, the University Magazine offers a good opportunity to share their vivid memories of the campus and therefore will have a long shelf-life.

The CUK students are drawn from fifteen states of India and a few from foreign countries. Similarly, the teachers are also hailing from different states. This multi-cultural mix will be of great experience to all students and the entire academic community.

My best wishes.

Prof. (Dr.) G. Gopa Kumar
Vice Chancellor

Message

I am extremely happy to know that the Students' Council is releasing a Magazine *Amritam Thu Vidya* – reflecting the creative talents of the student community of the CUK family. I hope the Magazine contains articles on independent research findings and papers on theoretical constructs. Let the constructive and progressive mind of the student fraternity converge and proliferate there to in the coming days in the campus life of the students, making CUK campus a green memory that can be retrieved throughout the life.

I wish the venture all success.

Prof. (Dr.) K.P. Suresh
Registrar (i/c)

Message

I am delighted to know that the Students' Council of Central University is bringing out the new issue of the University Magazine and it gives me immense pleasure in sending my best wishes to *Amritam Thu Vidya*. Intended to be a platform for sharing and developing the artistic, literary and academic skills of the students, a Magazine can nurture and develop the different faculties in our students. Needless to say that ours is an infant university, but the responsibility it holds is high, the educational development of the North Malabar region, which lags behind when compared to other regions of the State. Our University has achieved remarkable progress both in quantity and quality, these years, with respect to the number of departments, faculty members and students. Being caring wisdom as the motto, the University is committed to the goals of social equity and justice. The magazine should take up the responsibility of bringing the mission of the University to the larger public. The educative value of our magazine should also be fully explored. By encouraging students to think and write, their writing skills and talents can be developed. Then only our mission can be fulfilled.

I wish this endeavour a great success.

Dr. K. Jayaprasad
Finance Officer i/c, Central University of Kerala

Message

I strongly believe that this Magazine definitely will bring out the real reflections of Academic, Literal, Cultural, and Athletic Achievements of the student community of CUK during 2015-2016

Let this be an Inspiration, a Guide, indeed a model to the student fraternity for the days and years to come.

I hereby place on record my words of appreciation to all who have worked day and night to make the Magazine an ever memorable reality.

Sasidharan V
Controller of Examinations

Message

This magazine is the consummation of the creative efforts of students of CUK. I am extremely happy that it has come out in flying colours. I place my gratitude to the Hon. Vice Chancellor and other Statutory Officers of the University for their support. I congratulate Mr. Shameem, Student Editor, for his dynamism and initativeness to materialize this magazine.

Dr. Efthikar Ahamed, Staff Editor, needs a special mentioning here for his enthusiasm and tireless editorial support for this great initiative.

I wish all the best for this magazine.

Best Regards,

Dr. Amruth G Kumar
Dean of Student Welfare

From the Editor's Desk….

Central University of Kerala started its chariot race in the field of higher education, research and developmental contributions since 2009 with a humble, yet powerful pace. While it completes the seven years' pedantic race in its committed efforts of consummating the needs of the hour of various stakeholders in the nation, this magazine may be a record of sighs and exhalations from the scattered musings of the students, faculty and other loving family members.

It is very difficult to pick and choose the contributions of a student magazine, as any slight missing would matter. The dreams, the pangs, the reverberations of studenthood, however in postgraduate or research stage, are also colourful and curious. It is to this curiosity, *Amritam Thu Vidya* opens its vibrant pages. The oddly dispersed campuses of our university, though not detached nor disconnected at its heart and soul, come to this shore of oneness with a unanimous voice.

It's a Herculean task, by all means, to administer various sensibilities of a diversified cross-section of the student community into the enticing pages of this documentation. The printed pages in this form, I'm sure, will be added as a piece to the history of our institution which has been built upon the dreams of the future generation of India. Meticulous homework and keen observations have been ensured behind this, though perfection is not claimed.

Prof. (Dr.) G. Gopa Kumar, the Hon. Vice Chancellor and his highly resourceful academic and administrative crew members deserve a big salute for their unconditional support and prayers extended to me without which these pages could not have been materialized like this. Unfathomable gratitude is my token of love and respect in return.

Now, it's your turn – the turn of the reader to turn the pages and evaluate! *Amritam Thu Vidya* is open for you…

Dr. Efthikar Ahamed B.

Editorial

The phrase *Amritam Thu Vidya* means knowledge is as blissful as nectar, and knowledge should find no boundaries when it flows out like the river Ganges. It appears in many scriptures such as Shevetashvatara Upanishad. The thirst for knowledge is universalized through the development of information and communication technologies. The free flow of knowledge is expanded all over the world. Indian teachings emphasize a great culture under the Gurukul educational system. The CUK is a platform to enrich universality of knowledge with the slogan of 'sky is the limit'.

This Magazine is a humble attempt to glorify the imaginative and academic efforts of the students and the faculty members with a taste of academic aspirations. These bouquet of letters are evidence of broadening the contributions of knowledge among the central universities in India to enhance the intellectual capabilities. Let this commemorate the sighs of our campus...

Shameem C.C.

Students Council

Jithin Nath
President

Nafeesath Sabida
Vice President

Shameem C.C
Vice President

Mubarak N K
Secretary

Aparana G Prasad
Joint Secretary

Mohith Raj
Joint Secretary

Executive Council Members

Ashalatha

Ibraheem Khaleel

Krishna Kashyap

Lakshmi Gopi C.

Oath taking ceremony

Arts Fest

CUK NSS Cell

UNIVERSITY OF KERALA
ELL INAUGURATION
FICIAL GRAND
ENING

OFFICIAL GRAND
OPENING

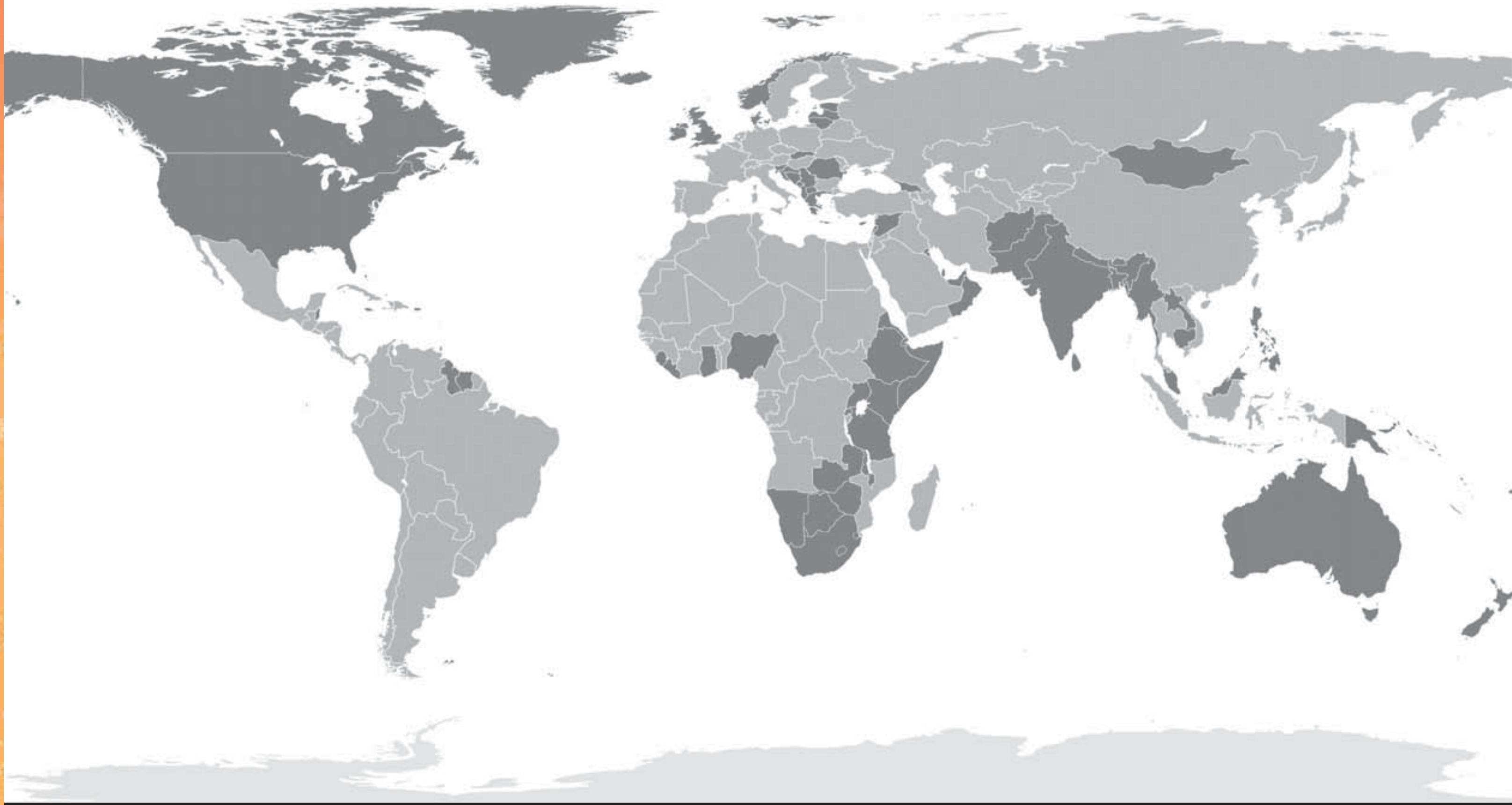

ENGLISH

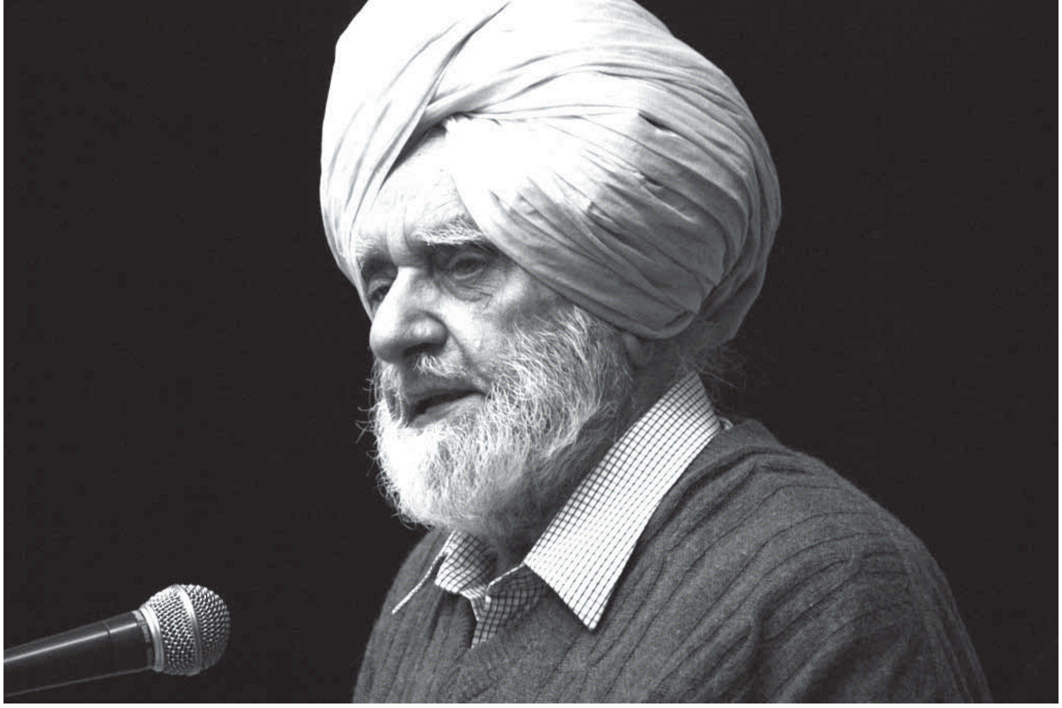

OBITUARY

Randhir Singh:

A Teacher who Kept Alive the Idea of Socialism

Dr. Gilbert Sebastian

Assistant Professor
Dept. of International Relations

Prof. Randhir Singh, a most beloved teacher and a well-known Marxist intellectual who retired from the Department of Political Science in Delhi University, passed away at the age of 94 on 31 January 2016. He stood out as someone different as a critical scholar thinking of contemporary issues from within the framework of classical Marxism.

An Academic of a Different Kind

Randhir Singh has been regarded as one of the greatest names in the discipline of 'political studies' in India. Centre for Political Studies in Jawaharlal Nehru University was named by him, as he himself said. He preferred the term, 'political studies' to 'political science'. To understand what Prof. Randhir Singh stood for, his autobiographical note written in 1988, 'In Lieu of a Biodata' (re-printed in several of his books) is a must-read. He got into the academic profession in an India still fresh with the sentiments of the anti-colonial movement. Yet as someone who operated in the terrain of classical Marxism dubbed as "Marxist orthodoxy", he did face difficulties. In his 'biodata' he says, "It is true that whenever interviewed, the selection committees invariably turned me down". Yet he was lucky enough to get appointments by invitation, including professorship in 1972. He further says, "I have no string of scholars working under me, no fellowships, no research projects, no study or other academic leaves, no 'seminaring', national or international, nothing - not even a visit abroad....". His primary focus was on teaching and his writings were in response to requests from somebody or the other. Yet his writings are informed by a deep knowledge of classical texts from Plato and

Aristotle to Marx and Mao. They are a mine of resources for alternative thinking with ideas from J.D. Bernal's *Science in History* to the idea of "actually existing socialism" in Rudolf Bahro. Giving some cause for self-reflection to successful academicians of our times, he further says, "...[S]cholarly writing is increasingly addressed not to problems or publics but to peers and to prestige and preferment in the needlessly bureaucratised academic professions, and given the growing, and often mindless, specialization in the social sciences (including Political Science) ....".

Political Line

Although he opposed the militarist deviation of the Maoists, he was an ardent campaigner against the military suppression of the Maoist movement in Chhattisgarh through the 'Operation Green Hunt'. When I met him in March 2010, he agreed with my argument that 'politics is not in command with the ongoing Maoist movement in India'. Democracy was, for him, the one 'right lesson' and the lack of it in Soviet Union had led to the debacle of the socialist experiment. On the current political situation since the conclusion of the people's war in Nepal, he expressed grief saying that the movement in Nepal had raised much hope.

On being told how two of us were working on a piece on the topic, 'Brahminical Marxism versus Critical Marxism'. I told him that we propose to blend Dalit-Bahujan perspective, the perspective on the rights of women and sexual minorities and the perspective on the rights of frontier peoples into the framework of critical Marxism in the context of India and Nepal, and that it would be a framework of intersectional class politics. We told him that Dalit-Bahujan perspective could have tremendous mass appeal in India with its distinctive contradictions based on caste and religion and that it would be in keeping with Mao's exhortation, "Qualitatively different contradictions can only be resolved by qualitatively different methods." After a pause, he said, "It is a revolutionary perspective" and we were exhilarated by his endorsement. This showed that he was quite open to integrating a Dalitbahujan perspective into the framework of Marxism although he had not written much on caste issues. He said, "I am close to what you are doing."

Randhir Singh had spent his life espousing 'the Marxism of Karl Marx' – which is about thinking what Marx would have thought under the given circumstances. His thinking was environmentally sensitive, gender sensitive and sensitive towards the vast social and cultural diversities in the country. He was someone who began his life as whole-time activist of the undivided Communist Party of India. All critical Marxists, whether Marxists, Leninists or Maoists had a rallying point in him. However, he did not mince words in critiquing the militarism of the Maoists, and the parliamentary opportunism of the CPI and CPI-M. The Maoists thought him to be too liberal and the Marxists considered him too radical. He believed that in India, the non-parliamentary path should be the primary focus of the struggle for socialism.

In late April 2014, on being told about the India visit of Marta Harnecker and Michael Lebowitz, I saw passion in his eyes when he said, 'I completely agree with them.' This was understandable since Randhir Singh himself was a proponent of socialism-oriented path of development here and now rather than in a distant post-revolutionary society.

Uncommon Writings

We are fortunate that his thoughts will still remain with us through the magnum opus published in 2006: *Crisis of Socialism – Notes in Defense of a Commitment*. Subsequently, Aakar, Delhi brought out handy volumes to make it more accessible. These include: *What was Built and What Failed in the Soviet Union; Marxism, Socialism, Indian Politics: A View From the Left*; *The Right Lesson and the Wrong Conclusion.* The other books that came out through Aakar were: *Indian Politics Today - An Argument for Socialism Oriented Path of Development; On Nationalism and Communalism in India; Struggle For Socialism - Some Issues; The World After the Collapse of the Soviet Union; Contemporary Ecological Crisis - A Marxist View.* We also have his earlier academic work published in 1967, *Reason, Revolution and Political Theory* giving a rigorous

Marxist critique of the political theory of Michael Oakeshott, a conservative thinker. Another interesting collection from him is: *Five Lectures in Marxist Mode*. He wrote in a lucid and understandable style for the simple reason that he wanted the common people to understand. He preferred publishing through Indian publishers who could bring out cheap editions widely accessible to common people. During his last couple of years, he used to ask anxiously, 'Have you read what I have written on the Soviet Union?'

Questioning the Signature of the Master

His writings on Gandhi were much more sympathetic than those of many other radical left writers. He thought that Gandhi had a paternalistic attitude towards the people of India. His sympathetic views on Gandhi may, however, be viewed as part of his lack of understanding of the Brahminical social system in the country understood better by Ambedkarites. Except during the Brahminical revivalism since the 8th century to the establishment of the Sultanates by the 12th century, the hegemonic cultures in India were of the Mauryas who followed Buddhism (5th century BCE-8th century CE); the Sultans (1206-1526) and the Mughals (1526-1757) who were Muslim rulers; and the British (1757-1947) with a Christian background. Randhir Singh's support of Gandhi was rather uncritical if we consider that it was the nationalist movement led by Gandhi with his concepts of *Ramrajya*, support for the *varnashrama dharma*, etc. that gave a new lease of life to the Brahminical forces. The ill-effect of such a Brahminical mobilization led by the privileged caste Hindus was noticed in the partition of the country and in the ongoing Hindutva movement whose essentially Brahminical orientation is apparent.

In end November 2014, on being asked why he had not written much on caste issues in India, except one article on reservation in *Five Lectures in Marxist Mode*, he said that it was because of his lack of knowledge about caste issues. He gave an exquisite smile when I said, 'It may be because you had not written much on caste that the Brahminical Marxists did not have much of a problem with you; they had given you some space and accommodated you.'

His focus was always on the socialist alternative put forth in the Soviet Union. He had not written much about socialism in China and the Maoist politics. Over his childhood "loomed large the heroic figure of Bhagat Singh", as he says and the Soviet revolution must have been the powerful formative influence over his youth. Revolution in China, significant though, especially for the Third World, must have been only a lesser event during his life-time.

Priyaleen, his daughter who is a faculty at School of Planning and Architecture said, 'Sometimes, he says, I have written enough and there are times when he says, he wants to write on Bhagat Singh and Gandhi.'

The Man and the Mission

Whereas the distance between words and deeds is quite large among many of India's leading academicians, Randhir Singh stood out as a tall exception, as a man of high ethical values and great warmth in personal relations. He was also a good poet in his younger days, i.e., until around 1950 after which he stopped writing poetry for which he did not give a reason. I asked his wife if their marriage was a love marriage. She said, 'Yes, both his father and my father were doctors who were trained in Europe; and in Lahore, they had a friendly family relation. The marriage took place in 1952 in India after the partition.' His daughter further confirmed that it was a love marriage and said that Randhir Singh's brother-in-law was also in the left movement.

Randhir Singh took it as his life-mission to defend socialism and it was no simple task since we are living in an era when people's movements around the world are at its lowest ebb since their high tide after the Second World War when around one-third of the world was under revolutionary Communist regimes. His words still resound in my ears: '… but my mission is to keep alive the idea of socialism' – no mean mission in an era when the socialist alternative has receded into the background of history.

My Visit to Australia

I was one of among ten Dalit and Tribal writers/translators from India invited to the "literary Commons" organized by Monash Asia Institute, Monash University, Australia.

Playing upon the old idea of the 'commons' where communities and cultures share in a co-operative space of creativity, as well as building upon much that is common between our worldviews, Literary Commons! is a long-term and deep-impact project that brings together writers and fosters literary exchanges that are of especial relevance to Australia and India: First Nations/Indigenous and bhasha/Dalit/tribal literatures. The programme was a unique one involving interactive sessions with the presence of Australian Aboriginal and Indian writers and translators from different countries.

I was asked to speak on two sessions.

First to recollect my experience of my first visit to Australia

Prof.(Dr.) M. Dasan

Dean , School of Languges & Comparative Literature

and Aboriginal literature and people.. Though my first visit to the University of Western Australia was in 1997 –to present a paper at the international seminar on “Cross cultural interactions; Asia Pacific Cultures” I was privileged to spend almost a month as I had alredy befriended Dr. Coliin Kenworthy, and his wife Susan during one of the conferences in Trivandrum on Australain Literatures. They persuaded me to stay as long as I can in their house and had been significant in introducing me to many aboriginal writers and arranging my meeting with aboriginal elders ,writers and academics.

I recollected how warm and hospitable were they to welcome a person like me form another continent. How they took me to thier natural habitat / forest, spots of spiritual and cultural significance, historical importance, museums and art/ crafts of aboriginal people.

My second presentation was on my experience as the Editor and translator of Oxford India Anthology of Malayalam Dalit Writing. Because the project involves translation of Dalit writings/Literature from various regional languages of India to English and other languages (Spanish ,French, Itlalian , etc) and Australian Aboriginal poems into Malayalm, I observed that a mere proficiency in the language is not enough to translate a literary works of other cultures especially from indigenous cultures. By pointing out my experiences on reviewing English translations of Malayalam dalit and tribal writings I pointed out that an understanding of the history, culture in wihch text was produced is essential for translators. There was a lot of questions about Dalit and Tribal situation in India and how it is being discussed in the academia.

To put it in a nut shell, it was a unique programme in which people from two different continents with diverse experiences reading and discussing their works

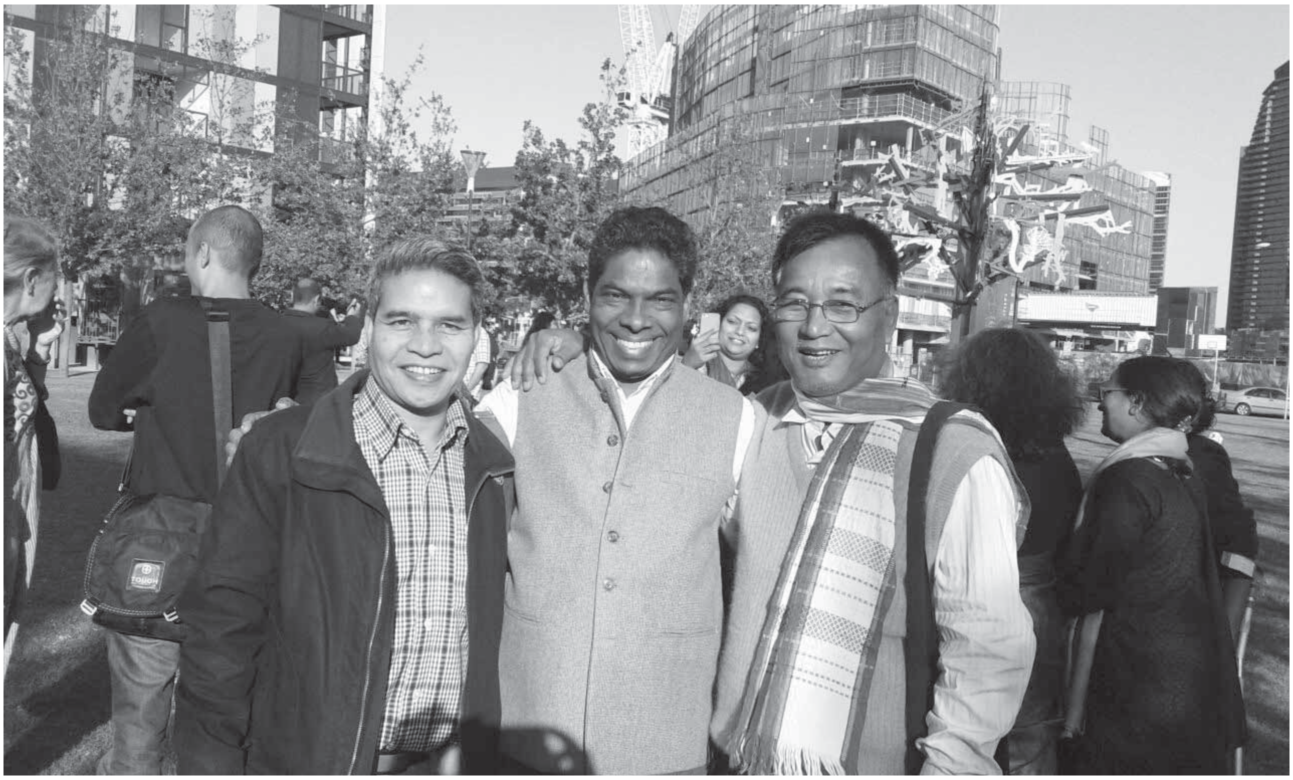

translated and to be translated sharing their views.The unforgetable experience still vivid in my mind.

As ours is a department of English and Comparative Literature the organizers also expressed interest in collaborative projects involving study, research and translation of Literatures of Dalits/tribals and Australian Aboriginals. As a person who sold my patch of land to be in Australia two decades earlier which facilitated my knowledge of aboriginal people, their cultures literatures and having pioneered introducing the rich Australian aboriginal literature to Indian academia to be invited without any expense form my side was to a sort of recognition of the humble efforts, I have been taking to introduce aboriginal literatures and cultures into the academic programmes of English departments in India so as to make it inclusive.

The Necessity of Community Outreach Programs in the Higher Education Sector

Abstract

This paper attempts to explore the necessity of bridging the gap between the educational institutions and local community, enhancing the scope for convergence of different Government and Non-Government Organizations (NGOs), and accelerating the process of community development. These are some of the objectives of Community Outreach Programs (COP) acclaimed in the international standards. The excellent networking of a number of voluntary agencies and development initiatives by the Central Government of India, State Governments, and the Local Self Governments (LSG) offer our higher education academic community plentiful platforms to dedicate their sincere urge towards serving the surrounding habitation. But proper utilization of this potential has not yet been fully achieved.

Keywords: community outreach program, extension activity, campus – community partnership, village adoption

The Necessity of Community Outreach Programs in the Higher Education Sector

Indian higher educational scenario – both the undergraduate and the postgraduate levels – provides limited opportunities to develop the overall personality of the stakeholders. By development of the student, what is meant is the professional competence of an individual as well as his all-round personal advancement. The furore over a value-based education may be a cliché in the Post-modern global situation.

Dr. Efthikar Ahamed B.

Assistant Professor
Dept. of English &
Comparative Literature

(This article has already been published in International Journal of Multidisciplinary Educational Research (IJMERVol 5 – Issue 4 (5) April 2016 (ISSN 2277-7881)

The Gandhian definition of education – education for the development of the three H's (the Head, the Heart, & the Hand) – becomes pertinently relevant here. The old slogans like education for liberation, education for empowerment, education for employment, etc. have already been able to achieve its goals in India during the last couple of decades. The progressive paces harvested in the socio-cultural ethos of the nation, undoubtedly, are the results and contributions of our educational policies and their successful implementation.

But, there are some alarming questions: why is the involvement of highly educated youngsters and unbeatably qualified adults of our nation in the terroristic and anti-social activities and backgrounds? Why is the rate of these anti-nationalistic moves distressingly and disturbingly high? Many analyses and data very clearly underline the impalpable fact that the educated and professionally empowered youth of our nation has lost its sense of proper direction. Though many reasons can be listed for this, all these converge into the pivotal point of the fact that the un-holistic perspective and nearsighted attitude which we have been nurturing in educational transactions is one of the main culprits.

Giving moral lessons to the higher education aspirants is practically unfeasible and impractical. The present generation entrants into the higher education sector are sensitively rebellious and thoughtlessly activistic by nature. It is the fire in their blood and the mood in their emotion to be channelized for the betterment of this nature. If unchecked, many unhealthy and negative agencies can creep into their void and vibrating personal spaces to easily invade them. Before that, the necessity of embracing plurality and tolerance should be inculcated among their psyche. The ripe and fertile soil of higher education is to be utilized for consummating this objective, which is the need of the hour, through practically viable activities.

Basically man likes to contribute something different in the community through his efforts. Though Community Outreach Programs vary in dimension and reach, they, all the time, generate the identical end-result: distribution of healthy habits in individuals and society. Health and Fitness offered by collective outreach events and programs build up concern along with a sense of promotional repayment of bodily activity. Both the giver and receiver in these types of programs reap benefits. Togetherness can be created through these programs among the members who are compelled to take each and every one into their confidence with the sense of belongingness to a group that helps the society.

The means in which the student force can involve and contribute positively in outreach programs fluctuates significantly. A college class or a university department can offer a variety of programs throughout the year under the aegis of Outreach. These events can be anything like that of a short term off-campus gala to raise funds for the needy or the ailing members of an adopted village or children. Collecting amounts from the volunteers and members from their pocket money (though very meager), and initiating and utilizing a helping hand with that for the humanitarian purposes require less time and effort. Constructing and maintaining a vegetable garden by one study department with a pledge to cultivate chemically free products during the recess hours is another activity to be considered. Frequent sessions and seminars on health awareness like breast cancer, hypertension, obesity, diabetes, malnutrition, etc. don't require much taxing from the volunteers' part.

One student who is devoted, creative and enthusiastic with some leadership qualities can change the world. He or she can build an effectively functioning

group to identify many issues of his surrounding and contribute profusely. Outreach programs don't demand much cost, better facilities, nor more pains in their execution level tasks. Requesting the volunteers to donate blood every six months, to collect dress materials (including the used ones) for a dress drive, to start awareness programs, to survey the socio-economic and medico-legal levels and needs of a community in a panchayat, etc. are easy and simple. If the volunteer group is encouraged and supported tremendously by the teachers and authorities concerned, any type of outreach efforts can be converted into covetous success sagas.

Strengthening various Community Outreach Programs and Extension Activities for achieving the above mentioned objective is an option. Some such programs are ritualistically being convened in and around the campuses of higher education institutions of Kerala in particular, and of India in general. Many of these endeavors begin and end in its germination stage itself. It's extremely sad to note that some programs are permanently hijacked by the petty politically controlled organizations of students or teachers. Bridging the gap between the educational institutions and local community, enhancing the scope for convergence of different Government and Non-Government Organizations (NGOs), accelerating the process of community development, etc. are some of the declared objectives of Community Outreach Programs. National Service Scheme (NSS), National Cadet Corps (NCC), etc. may be cited as platforms already available in this sector for the students. But the implantation of programs through these campus agencies proves to be without much fruition, with very rare exceptions.

Excellent networking of a number of voluntary agencies and development initiatives by the Central and State Governments, along with the space-providing Local Self Government (LSG) aspirants offer the higher education academic community plentiful platforms to dedicate their sincere urge towards serving the surrounding habitation. The untapped resources of the young blooded citizens of the nation could be effectively exploited during this tertiary level of education, which will ultimately compel them to involve in nation building processes, instead of becoming victimized by the radical and anti-people groups.

Though NSS & NCC units function in colleges and universities, the status they enjoy is not up to the expectation of the present requirements. Very few students act like real volunteers or cadets under this umbrella. Majority of the enrolled ones are not ready to dedicate their time and efforts completely. The extra weightage in marks or grades and an additional boost in admissions to higher courses are the only attractive forces behind these students' enrolment. The sense of oneness, the power of unity, the fragrance of service and the sympathy towards the needy should be the force behind the motive of any outreach programs.

Village Adoption with a specific goal oriented action plan in a rural community or an urban slum as part of the fulfillment of these types of programs conveys the message that both the community as well as the campus have equal stake without any 'give-and-take' arguments. As the sole purpose of the Campus Community Partnership is to facilitate close interaction between the students and people in the community, this enables the former to understand and realize the real life situation of the villagers/ slum dwellers – especially the marginalized section of the society – and thereby develop a sense of social commitment among them. The motto of these programs should be 'Serving to Grow, and Growing to Serve' and 'Personality Development through Community Service'. The

former Indian President A.P.J. Abdul Kalam's vision of PURA (Providing Urban Amenities to Rural Areas) is an ideal model for this type of a program. The student force can be used as the ambassadors of the present government's programs like '*Swachch Bharath*', '*Start-Up*' etc.

The Community Outreach Program gives students the opportunity to get involved in community service on a regular basis, with projects to choose from almost daily. Projects are student-led and are offered at a variety of nonprofit agencies. Students can sign up for projects as early as one week in advance and up to the day of the project. The space for any projects can be either an adopted village or a slum like area which requires the intervention. All these projects, though extending a great service to the community, should be capable of empowering or developing the volunteer's personality. Most of these projects do not require a long-term partnership. Instead, the aim of the Community Outreach Program allows students to explore various volunteer opportunities and learn more about the local nonprofit community. The student volunteers who participate in these programs will have to discover a core team from the community who can genuinely enjoy the extension activities from the campus and should be ready to continue the initiative taken.

Instead of mere personal gains enjoyed by the students, the tax-payers-concern also should be taken into consideration. The consumerist states like Kerala can fine-tune with Bio-Agricultural Initiatives with the united efforts of students and teachers. This gives them an ample opportunity to experiment and implement their own research level findings. The patents earned by a few can be very creatively explained and marketed during such humanitarian projects. Frequenting the Old Age Homes and spending some time with them may purge the mind of the agitated youth. Visiting hospitals, palliative care centers, disaster hit lands, prisons and correctional homes with some time-bound projects also may be included in the higher education curricula.

The overall objective of campus community partnership is personality development of students who participate in the activities. This objective is sought to be achieved through meaningful interaction with the people in the communities. So the community work is an integral part. A volunteer is expected to put his time and attention, without sacrificing his academic interests, a couple of hours of work in a rural community or an urban slum as part of the fulfillment. Such regular activities should be juxtaposed as the part and parcel of the curriculum during academic years. For this purpose a college can adopt a nearby village or an urban slum.

Village adoption means Campus Community Partnership

at the functional level. The term ‘Partnership’ conveys the message that both the community as well as the campus agency have equal stake and there is no question of mere ‘giving’ and ‘taking’. The sole purpose of campus community partnership is to facilitate close interaction between students and people in the community. This enables the students to understand the real life situation of the villagers/slum dwellers and thereby develop a sense of social commitment among them.

The importance of campus community partnership can be summarized like this: it provides the Volunteers ample opportunities for community involvement, it bridges the existing gap between the educational institution & local community, it enhances the scope for convergence of different activities of the Government, and it accelerates the process of community development.

Generally the students as well as teachers may not have direct experience of working with people in communities. But, as far as our state is concerned we have very good networking of voluntary agencies and development initiatives by the central/state governments and local self governments. So the campus community partnership will not be a Herculean task for the academic community.

The basic step in working with people by a voluntary agency of the campus can be at two levels: the organizational and the Program levels. By organizational, it is meant in the perspective of the institution, the students, and the teachers involved. It has been observed that the teachers who are newly inducted to the program are little bit reluctant to make visits in the communities and interact with people. Sometimes it may be because of the prejudice that the people do not accept them or they need to invest a major portion of their precious time for community work. Of course, time is an important aspect. But attitude is the most important factor as far as the campus community partnership is concerned.

Generally speaking, the students are very enthusiastic in all sorts of voluntary activities. But they are sometimes eager to fulfill some visible targets or creating some events. Therefore, they have to be properly oriented towards the need and importance of working with the people and the specific roles that they can play in the community as an educated youth. The relevant question here is that whether we can develop among them a ‘concern’ for the cause of poor and the deprived.

Social analysis is one of the best tools for making the students aware of social issues, its causative factors and possible remedial measures. The volunteers can be divided into small groups and ask each to analyze one of the problem areas like health, agriculture, environment, poverty, unemployment, alcoholism, drug abuse, gender issues, suicides etc. it is experienced that students come up with valid points on root causes of the problems and remedial measures to deal with it. In the group discussions we can involve other teachers also so that we can utilize their expertise in the community projects. Followed by this we can take our students for field visits for more understanding and reflection.

Here the village refers to a ward or a segment of a ward in a panchayat, Munipality or a Corporation with 300-350 households. An Advisory Committee can be formed to provide suggestions for the community to be selected for this purpose.

The community selected should be accessible (near to the institution), backward, equipped with the possibility of networking with other agencies, and enthusiastic with the people of genuine interests. The volunteers and teachers need to visit the areas suggested and select a suitable community as the partner village. The students

in small groups can be sent to the selected community with the task of identifying the formal as well as informal leaders and people's organizations in the area.

Organizations like Kudumbasree units, Anganwadi Centres, Continuing Education Centres, Primary Health Centres, Youth Clubs, Libraries, Social Service Societies, Residents' Associations, etc. in urban area and even panchayat area can be utilized for an effective and successful networking. The students can meet local leaders and other responsible persons and collect their details for further contacts.

In each step of campus community partnership the active participation of people should be ensured. An important step in this direction is to direction is to organize a meeting of local leaders in the area according to their convenience. A bit notice for this purpose can be distributed in the area through the volunteers. The persons concerned should be able to explain in the meeting the importance of this partnership and how it helps the area and the nation at large through the trained volunteers. The proceedings of the meeting should be properly documented. A review should be done.

The needs, problems and priorities of people can be well studied by conducting a Socio-Economic Survey in the village. This will help the campus unit to prepare a baseline of the area for launching development projects and measure the changes after two or three years of involvement by the unit. It should be noted that in the backward areas the Survey creates unnecessary hopes among the people. So the purpose of the survey should be well explained to them. But at the same time we can highlight the possibility of convergence of different programs to the area with their active support and co-operation of government as well as non-government agencies. The participation of local leaders should be ensured for the smooth conduct for the survey. But no political party should be allowed to hijack the programs.

The *modus operandi* of the Higher Education Sector of India should be in tune with some basic compulsory Community Outreach Programs. Various programs with novel ideas involving the academia and the locale are interesting areas of analysis which pave new vistas of comparison with many Indian universities and affiliated colleges with special reference to the global educational scenario. The youth policy of the nation should be drafted according to this. The development of Action Plans, major and minor projects with experimental modes, requirement of resources and manpower, prioritizing the objectives, etc. are some of the themes to be analyzed comparatively which makes the sector of higher education motivating and creditable. Allocation of funds for the smooth functioning of these should be ensured and earmarked. The unwanted political interference, which is a bane in all the academic activities of India, should be curbed and curtailed.

Instead of acquiring knowledge, understanding, and application levels of information, let our higher education aspirants grow and develop without becoming the lots devoid of any sense of direction. The proper amalgamation of the Campus and the Community – the community with all its virtues and vices – will transform the nation into a greater progress with a huge workforce of worthy citizens.

References

Blake, Barbara, Martin, Robert S., & Du Yunfei. (2011). *Successful Communnity Outreach*.

Rajagiri College. (2013) *NSS Resource Book.*

YAKSHAGANAM AND KARNATAKA CULTURE

Magazine Committee

One of the most important folk theatres of Karnataka and Kasaragod Yakshaganam has carved a unique riche for these two places in the cultural map of India. No wonder why the villages are replete with eminent Yakshaganam artists for it's the most cherished cultural possession of these people. To the villages this art form is as close to them as their mother tongue. Most of the stories in Yakshaganam are drawn from the epics like Ramayana, Mahabharata, Baghavatha and other mythological episodes. Though it's generally described as folk art it has strong classical connections.

The name Yakshaganam suggests the music of celestial beings. Originally Yakshaganam was known by different names to different people. For instance, Bayatala is a name for Yakshaganam similar to some people in Kranataka. In Kannada, Baytala denotes an art from presented in the

open air. The Therukuthu of Tamil Nadu, Kootiyattam and Chakyarkuttu of Kerala. Veedhinataka of Andhra Pradesh can be considered as sister art forms. Yakshagana is a musical dance drama. Singing and drumming merge with dancing and words with gestural interpretation, and players clad in costumes of shrinking colour and contours are parts of the dance form. In Yakshaganam music and speech go hand and both could reach a good distance without our modern system. The art form of Yakshagana was originated in South Canara district of Karnataka and Kasaragod district. Yakshagana is believed to have evolved from the ancient Bhatah prevalent in South Canara and Kasaragod.

Yakshagana is broadly divided into two;

1. **Moodalapaya**: The Modalapaya isdivided into Doddata and Sannata whih are crude forms of Yakshagana i.e, purely folk form.
2. **Padavalapaya**: The Padavalapaya is again divides into ‘Thekuthittu’ and ‘Badaguthittu’. Bdaguthittu is very popular in North Canara district of Karnataka. Thekuthittu is erstwhile South Canara District (Including Kasaragod District).

Stage Craft

The stage craft is the most alluring element of Yakshagana. The craft renders the stage a supernatural ambience and the characters (gods, demons and saints) are presented in this uncanny world that will take the audience into different world. The performances are usually carried out at night lasting from 09:00 PM to 06: 00 AM in the open air about 15’X30’ prescribing the rule in the given Sanskrit Sloka. The narrator who is known by the name Bhagavatar sits with his accompanied on one side of the floor. He is also the director (Suthradhara) of this dance drama. The bhagawatha sings with the accompaniment of thala (jagate), mridanaga (maddale) , harmonium (shruthi) , and Chakratahla. The high pitched chenda is also used in some rare occasions. In the part of oil lamps were the only source of light that illuminated the stage for the audience.

Among the dance forms Yakshagana is known as one of the prominent one, even though Yakshagana was known among the famous dance forms played in Kasaragod. Its progress now-a -days is going in vien.

Yakshagana and Kasaragod

Karnataka and Kasaragod class in Kerala is closely related Yashas is the main factor of Karnataka. In Kerala, Kasaragod district, we find the art form. The major theme of Yasha. The struggle between good and evil the ultimate triumph of the god. In the process of evolution Yakshagana was also influenced by the Folk dance. Song, Sanskrit, drama and also from Bharatha Natyashastra. South Canara district and Kasaragod district of Kerala is the mother land of Yakshagana. Pasthisubba one of the pioneer of Yashas is the gift of their district. The classical dance –drama is also prevalent in Kasaragod , northern most distract of Kerala. Performed as temple art over the years, Yashas sitting forward on integrated past of the culture programme presented during temple festivals in Kasragod region. Usually this art form is performed in Kanada though it is also Tulu. The accompanying orchestra includes percussion instrument like chenda, maddalam , jagatta , or chengilla and elathalam , the Yakshaganam art form closely related to Kerala.

A Stream in Periye – the only Home for a 'Critically Endangered'

Dr. Jasmine Shah

Assistant Professor
Dept. of Plant Science

'Critically endangered' is a title given by the International Union for Conservation of Nature (IUCN) to the species that are at the highest risk of extinction. If not conserved, they would become extinct soon (like the Dodo). Periya, commonly known as one of the villages in Kasaragod District affected by Endosulfan, is also the home for a critically endangered plant called *Crinum malabaricum*. It was discovered in 2011 by Dr. M.M. Lekhak and Prof. S.R.Yadav, Department of Botany, Shivaji University, Kolhapur, Maharashtra. It has remarkably long leaves (upto 400 cm) and white flowers. Its population is only about 1,000 individuals, all found in a single stream– in Periya. According to IUCN, the reason for its probable extinction is clearance of trees fringing the stream and continued urban development.

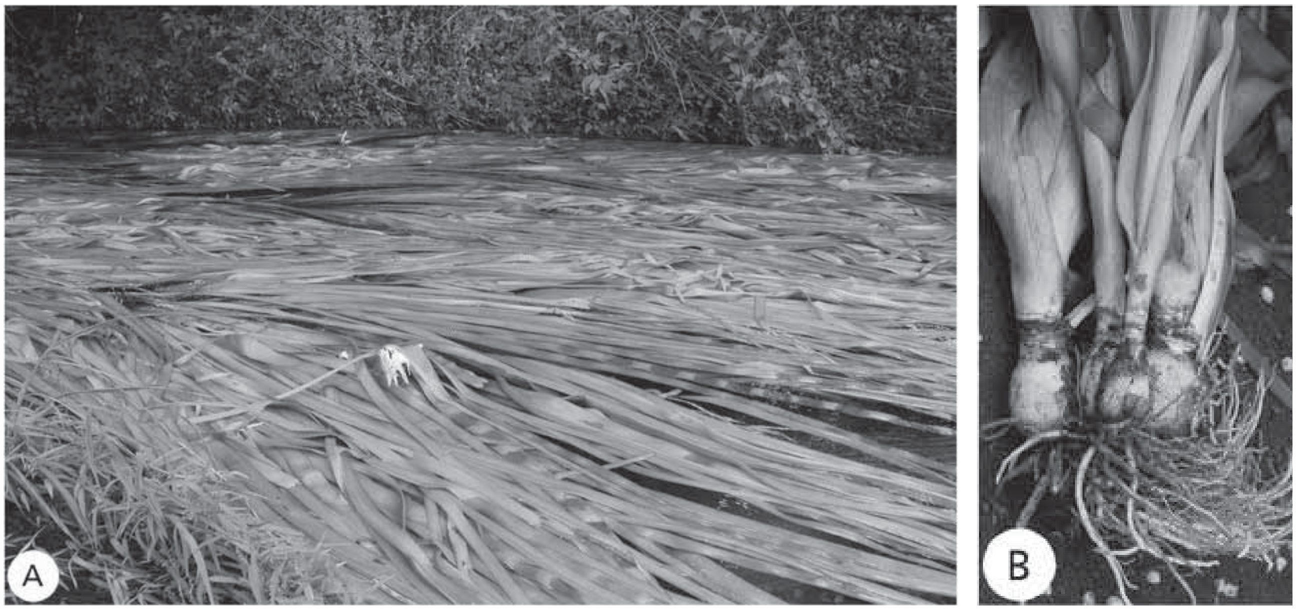

Flowery Queens of Periye Campus

Bhagyasree
Ph.D. Scholar

Malayalam: *Tharappoovu*

Botanical name: *Rhinacanthus communis*

Family: *Acanthaceae*

Malayalam: *Idampiri valampiri*

Botanical name: *Helicterus isora*

Family: *Sterculiaceae*

Botanial name :*Ichnocarpus frutescens*

Family: *Apocynaceae*

Malayalam : *Paramullu.*

Botanical name: *Lepidagathis keralensis*

Family: *Acanthaceae*

Botanical name: *mitracarpus verticillatus*

family : *Rubiaceae*

Botanical name: *Callicarpa tomentosa*

Family: *Verbenaceae*

Malayalam: *Sheemakkonna*

Botanical name: *Gliricidia sepium*

Family: *Fabaceae*

Malayalam: *sarpagandhi*

Botanical name: *Rauvolfia serpentina*

Family: Apocynaceae

Botanical name: *Hyptis suaveolens*

Family : *Lamiaceae*

Malayalam: *nannari*

Botanical name: *Hemidesmus indicus*

Family.: *Apocynaceae*

Malayalam: *parppadaka pullu*

Botanical name: *Oldenlandia corymbosa*

Malayalam: *nannari*

Botanical name: *Hemidesmus indicus*

Family.: *Apocynaceae*

CUK Paintings

Aswathi

Aswathi

Rudra Rajan

Sharika

Preethi

What Education Means to Me

Education is an essential tool for bright future for all of us. We can achieve anything good in the life using the tool of education. Higher level of education helps people in earning social and family respect and unique recognition. Education time is a crucial part of life for everyone personally and socially. It provides a person a unique standard in the life and feeling of wellbeing. Education provides ability to solve any big social and family and even national and international level problems. All of us can see the importance of education in the life in every aspect. It turns the minds towards positivity in the life and removes all the mental problems and negativity. It changes the people's thoughts by bringing positive elements and removing the negative ones. Our parents play a great role in turning our mind towards education from childhood. They try their best to give us good education from the popular educational institutions. It provides us opportunity to gain technical and highly skilled knowledge as well as enlarge our views all over the world. The best ways to enhance the skill and knowledge level is to get practiced of reading newspaper, watching educational programmes on TV, reading books of good authors, etc. Education makes us more civilized and better educated. It helps us in making better position in the society and achieves dreamed position in the job.

Regular and proper study leads us towards success by making a goal of life. Earlier the education system was so tough and people from all castes were not able to get education according to their own wish. It was very tough to get admission in the proffered colleges because of high cost. But now it has become so simple and easy to go ahead in the education.

Agu Babu

Science Campus

OUT OF THE WORLD

Anagha Nair

Out of the world,
where my mind often swirled,
thoughts make the ambience calm, with no sound,
devoid of what's happening around,
I wonder whether it was above the clouds or beneath the ground,
but the depth of the thought, between the two always haunts!

Out of the world,
when thoughts choose their orb,
how smoothly they curb,
with no dismay, but reasons to perk!

Out of the world,
once thoughts made my mind mould,
twice they happened to etch,
I scratched my mind to fetch,
for an answer-
why evils increasingly hatch,
causing the hearse to take its turn,
when thousands of hearts either relax or burn.

Out of the world,
where the planet seems inert,
where evils don't rise haywire,
where true humanity can be hired,
where all eat and live under natural spark of fire!!!

LIFE – AS IT COMES TO YOU

Insanely brilliant; truely paradoxical,
a beautifully ugly sight we see,
a smelly aroma makes us glee,
a blabber mouth spreads peace around!
aiding shoulders left uncounted;
a humanly heart often displeased!
the hungrier left unfed and the crippled unattended!
In this cosmos of repugnance, life goes on...
-unheard, unseen living!!!

Anagha Nair

Theyyam

The Spirit of Northern Kerala

Anoop P V

Research Scholar, KILA (RRC)

Theyyam is the traditional art form of North Malabar. The Theyyam of kolathunadu is another art form of Kerala. This art form is mainly seen in Kannur and Kasaragod districts.In some places Theyyam is also known as 'thira'. The main concept regarding Theyyam is it is not only an art form but also the God's spirit or spirit of god. It gets revaluated to kolathdhari. In Theyyam main priority is given to female deities. There are apraoximately 300 femaile deities. They differ each other in shape and concept. Except 'Devakooth ', all other Theyyams are performed by male artists. The famous mother goddesses are bhagawathi, chamundi and Kali. They are known under different names in different places.

Theyyam

Theyyam is highly related to the culture of place. It is a part of the local folk and ritual traditions of north Kerala. Normally, the people from various tribal communities like Vannan, Malayan, Chengithan and Velan perform Theyyam. Theyyam is perfomed in various temples of north Malabar especially Muchilottu Bhagawathi temple, Kannangattu Bhagawathi temple, Puthiya Bhagawathi temple and Kazakams , Kavu and so on inregular interval of time period. Mythically, in Theyyam, men becomes incarnations of gods. Most of the Theyyams are revolt against the suppressions in the society in terms of caste and religion. Mochilottu Bhagawathi and Thee Chamundi are good examples for this. Martyr Theyyams are also there. Normally, men perform the Theyyam.

Devakoothu

Apart from the normal Theyyams, Devakoothu is a Theyyam performed by woman. Devakoothu is performed in Thekkumbad of mattool panchayath in Kannur district. This Theyyam is performed by the women of Malaya community. It is believed that Kolatahiri, the ruler of Kolathanadu, has given the right to enact Theyyam to the women of Malaya community.

Important Theyyams

More than 300 types of Theyyams are perfomed in Kerala, especially innorth Malabar. Some of the important Theyyams are ; Muchiloottu Bhagawathi , Kannankaattu Bhagawathi, Puliyoor Kaali, Puloyoor Kannan, Thai Para devatha, Palottu daivam, Vettakkorumakan, Urpazhasi, Neeliyaar Bhagawathi, Kakkara pothi, Puthiya Bhagwathi, Vishnumoorthy, Gulikan, Kundool Chamundy, Madayil chamundi, Kathivanoor veeran, Pottan Theyyam,Thondachan, Thee Chamundi, Bali , Kandanaar Kelan, Wayanattu Kulavan, Veeran Theyyam, Kurathiyamma, and Beparian Theyyam.

In Theyyam more importance is given to mother goddess. It agrees with the concept of Kaali, Kannangattu Bhagawathi is a good example that shows Kannan (Lord Sree Krishna) is closely related to Kannaki of ancient Pandya's dynasty. In Theyyam along with the mother goddess, male god too is given prominence; for example Theyyams such as Kathivanoor veeran , pottan Theyyam, Muthappan, Thiruvappan etc.

The songs of Thottam

The songs of Thottam are closely related to arts forms of Theyyam. Both are interrelated with each other. The songs of Thottam are songs so that sung one day before the appearance of Theyyams. Thottumpttukl is also known as Vellattam. The songs of Thottam give prominence to description of Theyyam. They describe the myth, shape, power and greatness. We get clear picture of the history of human beings through the songs of Thottam. In the songs of Thottam we can find the influence of Thulu and Sanskrit.

The Adoration and Mother Goddess

In most of the Theyyams the prominnace is given to mother goddesses. We say Aristotle is the father of politics: Hetrodes is the father of history. We give importance to the fathers, but here, in contrast, we give importance to mather nature. Bhagawathi is the mother goddess which aborted throughout Kerala. We give prominace to women in the arts forms of Kerala such as Nanthuni Pattu, Thottam pattu, Badra kaali paattu, Kaliyoottu, Padayani , Mudiyettu, Kallitheeyattu, Kalikettu, Thira, and Poothapaattu.

Mukhathezuthu(Facial Decorations)

Mukathezuthu is a part of Theyyam practices. It starts a few before the appearance of Koladhaari. They use turmeric powder, Poka, Mashi colours. The mukathezuthu of each and every Theyyam is

different. The place in which the Mukathezuthu take place is known as ‘ aniyara’. We use Mukathezuthu in Kathakali and Chakyaar Koothu and the same, though uncompleted form can be seen in Theyyam too.

Theyya chamayam

As we tie oadda in Kathakali we use oadda in Theyyma too. Differnt types are used in Theyyam. Neeliyaar Bhagawathi, Padkkathi Bhagwathi, Aryakkavu Bhagawathi and BadrakaaliTheyyam use lengthy hair and muchiloottu Bhagawathi , Kannankaattu Bhagawathi , Puthiya Bhagawathi Theyyam use round hair. **Koumeen** wood, Bamboo, and **Kattu vallikkal** are made and with coolinaaru then tide family. The following points are realtedto Theyya Chamayam.

1) Murikku pani
2) Oola Chamayangal
3) Kanjiyudutham
4) Thaadi, Meesha
5) Ootu karukkal

Kaliyaattam

The day or days in which Theyyam performs every year is known as Kaliyaattam. Most of the Theyyam depends on the malayali month calendar (expect Parshani Kadavu Muthappan temple) in North Malabar Kaliyattam start thulaam month (normally, in north Malabar kaliyaattam begins in the month of Thulam). It is also known as thullaam pattu.

Perum Kaliyattam

Those theyyam which are after 12 years is known as perum Kaliyattaum. Usually the ritual of perum kaliyattam is performed in Muchiloottu Bhagawathi temples in places such as karivallur, kooveri, Kanhagad, Payyanur, Matthamangalam. The people get ready every year to prepare for Theyyam which take place after long years. This celebration is reshaped as the festival of the place without caste and religious differences. Consider the example; salt is given to Karivellur Moochiloottu Perumkaliyaattum from a Muslim ancestral home. This can be seen as symbol of secularism.

Conclusion

Those Theyyams which are accompanied by Chendamealam it is a good treat to the eyes and ears of every one. The role of Theyyam for the goodnesss of the place and secularism is big. (**The well being of the village and secular attitudes are held high in Theyyams**).In Theyyam religious faith and fear to get club together. (Religious faith and togetherness are celebrated in Theyyam), it is the art form are which is **injected in the blood of (part and parcel of**) the people of north Malabar. It is sight which we can see any other parts of the world. It is a right of north Malabar that is a reality and fact.

Historical Legacy of Kasaragod;

A Perspective of the Malik Dinar Era

Basim K. & Shameem C.C.

Research scholars
School of Global Studies, CUK.

Kasaragod is home to many historic events. Many historians say that the locality was named "Kosarakrodam" in ancient times of " Kosaras" had settled there as mentioned in Ashoka's epigraphic records . So, the name evolved into "Kasarakrodam" then into ' Kasarakkodu'. Just opposing this opinion Sayyid Hamd Koyamma, a well learned, Sufi (mystic) says that name came from the combination of an Arabic word ' Kasir' which means one who breaks something and Malayalam word 'Kooth'. It shows that the realationship of Kasaragod with Arabs. The realation between Arabs and Malabar is well known in the history of Kerala. Some Arabic words like 'Khath'

(script), 'Sahib' (owner), 'Radd' (cancellation) which were coined in to Malayalam refers to the depth of Malabar –Arabic relation. 'Indian Tamarind' was called 'Tamarul Hind' by the Arab traders. The origin of word 'Sandal' is also similar. The word 'Bar' from 'Malabar', is a Persian word to means country or from Arabic word 'Barr' of meaning land. Sheriff Idrisi , one of the famous Arab geographer , is first one who used word ' Malabar' with the meaning ' Hill country' . This linguistic relation between various cultures shows the deepness and the intimacy of connection of Malabar with Arab.

Ibn Battuta, who visited Kerala during 14th century described in his travelogue: Kasaragod is a developed region due to its strong connection with Muslims, as they are industrial product; the caps from Kasaragod were widely exported to alien countries like Sansibar and Africa. Many historians established that, the Kasaragod was included in the vast empire of Cheraman Perumal.

Cheraman Perumal

The talks on the origin of Muslims in Kerala will struck on the name of Cheraman Perumal . He kept substantial place among the kinds of Kerala. The total number of Perumals is 25. Perumal Rmavarma was known as Cheraman Perumal and last ruler of his dynasty. Cheraman ruled 36 yars and finally, he divided his rule among his realtives and went to Makkah to embrace Islam, afterwards his relatives became the rulers of Kerala. There are so many stories behind the conversion of Cheraman Perumal into Islam. After splitting of moon (a supernatural phenomenon showed by Muhammed (pbhu) Cheraman Perumal strictly ordered to whole astrologers to summit detailed description within 40 days. But unfortunately they could know nothing about this miracle. Then the king began to enquire the several traders who came here from different countries. Once, in a dream holy prophet (pbhu) appeared and said the King; " Did you see that miracle , i.e., the cracking of moon" the king replied : " Yes, i really witnessed it ". Suddenly, he woke up and began to think about Prophet (pbhu) setting asides his all other affairs.

There are many important evidence to prove the conversion of Cheraman Perumal in the presence of holy messenger (pbuh) . The historians like A.R Muller, Tara Chand, and William Logan asserted the travel of Cheraman Perumal to Arabia and his ermbarcement of Islam in their own works. There is a description of custom: when the procession connected with ' Ariyittu Vazhcha' with coronation of King in Kerala in olden times) passes by the river ' Kallayi' they must escort the king . It should include one who carries the sword gifted by the king who went Makkah with man as well as an oracle (who bears the sword of goddess)'. In northern Kerala Theyyam ,

related with Hindu beliefs , may introduce the Muslims when they perform story . In different places of north Malabar we can see Mappila Theyyam, especially in Madayi, Kannur. Some words in 'karthikodayam' a famous work of C.V Kunjiraman:

" Cherman Perumalekan
Chelayi Cherunnu
Sadaam
Makkathu Chennu Nabithan
Kaimuthi Swargamandupol"

(Means: Cheruman Perumal went to Makkha and met with prophet and entered to the paradis), reveals the journey of Cheraman to Makkah and his embracement of Islam in the presence of Muhammed (pbuh). These evidences clearly state the conversion of Cheraman Perumal to Islam and his travel to Arabia in the period of prophet (pbuh) , which was in 6th century A.D.

Malik DInar

The history of Malik Dinar is a real stepping stone towards the istory of Muslims in India, notably in Kerala. When we look in the history of Malik Deenar it shows he was came to Kerala three times. Firstly, with Habeeb ibnu malik, they met with Cheraman Perumal and converted to Islam and went to Makkah.The second journey was under the leadership of

Malik Deenar (in Hijira 23) and he brought the letter of Perumal who was died in Salala, Oman. The last journey ended at Kasaragod and he died in there.The Arabic scripts written on the threshold of Malik Deenar great Juma Masjid , Thalagara, Kasaragod is read thus: ' *This mosque of Malikk Deenar , A group of arabs came to India for propogation of Islam and to build mosques all along the country . They were sharaf ibnu malik, his nephew malik ibnu Habeeb . They reached the place named ' kanjarkooth' (Kasaragod) on Monday 13th Rajab (Islamic month) in Hijra 22, they built a mosuque there. Malik ibnu Habeeb appointed as Quazi (religious head of Muslims). On 1223 Hijra, the dilapidated mosque was reconstructed, with native people meeting the expenses for it.'* The script is an authoritative document which points out towards Kerala Muslim history and the arrival of Malik Deenar.

Malik Dinar and Great Mosque

Malik Deenar great Juma masjid at Kasaragod is one of the mosques built by Malik ibnu Habeeb, nephew of Malikk Deenar in various parts of Malabar. Day after day, hundreds of visitors come there to see the mosque and to pay a visit to the Maqam shareef (tomb), from the different parts of the country. The famous historian Shreedhara menon mentions the mosque in one of his works : ' A religious devotee from Arabia named , Malik Ibnu Dinar built nine mosques in Musris , Quilon, Kasaragod , Srikandeshwar, Valappattanam , Madayi, Dharmadam, Pandalanikkollam and Chaliyam. The prescribed facts are preciously recorded in "Thufatul Mujahideen". Some of the mosques don't exist now. But in Kasaragod the Mosque was preserved carefully, so, still it remains in the list of well reputed

mosque of Kerala. Muslims of Kasaragod celebrate the arrival of Malik Deenar and the emergence of Islam in Kerala once in three years. Right there, the physical remains of Malik ibn Muhammed , one of the successors of Malik Deenar, is buried. So, the place brings the light its charity and sacredness among the Muslim Community.

The building itself is a centre for historic truths like its pillars, its roofs and its old dais (minbar) . It is very clear that many curios people in historical facts used all the times to call mosque and to scrutinize all the nooks and corners of the mosque. We can see many spectacular art works on the walls, pillars and doors, one who takes as first sight on the interior of the mosque will see plenty of colourful depictions and pictures, to his dismay. More the once, the mosque was enlarged partially, Quazi Abdullah Haji (a native and famous Islamic scholar) began the process of construction works to widen the old masjid . His son Abdul Qadir Musliyar finished the works .Later in 1947, there began erection works on the north. There lies the old well which preserved well till the date. With end of 1987 the construction of upper storey was finished. It is mention worth that Government had been giving an annual allowance for the mosque. In the beginning of 1980's some attempts were made to enlarge the tomb, to make a minaret for the mosque, but they were not implemented for some reasons.

Visitors including many dignitaries and great celebrities from in and out of the nation are coming day by day to see the heart land of Muslims of North Kerala and call on the holy tombs. Shaikh Sami Ahamad Farhat, a great soul and devout from Egypt, Former Pakisthan Minister Liyaqath Ali Khan and leader of Eat Bengal Fararul Haq who paid a visit to the place gifted the unforgettable moments to the people of locality.

Conclusion

The face that the mosque situating in Kasaragod is one of early built mosques of India, provides much food for thought for the historians. Trade relation between India and Arab which, date back to ancient times brought about the expansion of Islam in Kerala. So, Malik Dinar and his delegation exist in spot light of Islam, by the ends and means they shouldered. They were in the incarnation of theoretical and practical virtues paving the way to establishment of scores of mosques. This article comes to highlight the historical evidences that prove the reality of the history of Kasaragod and Malik Deenar

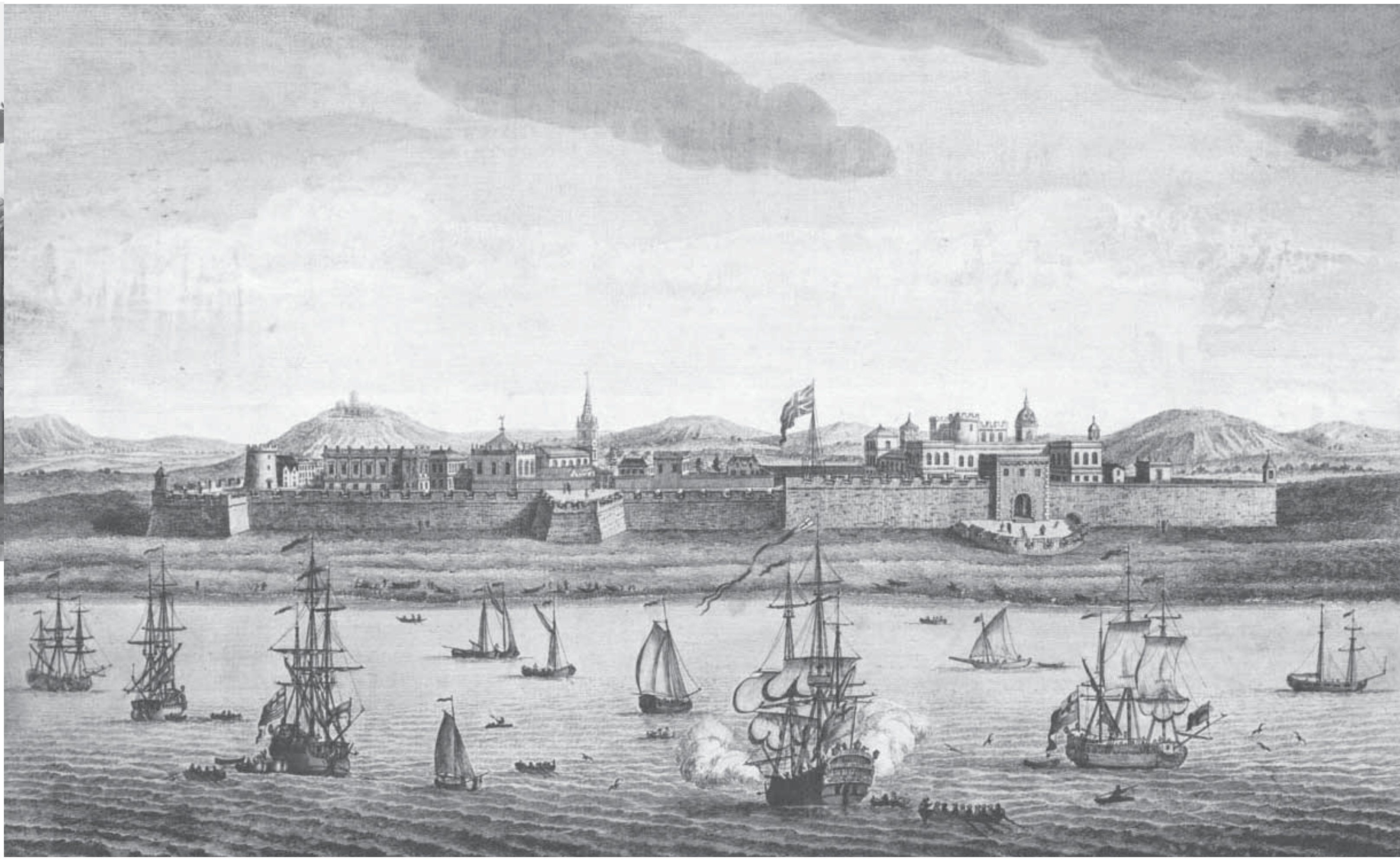

A Walk though the

Historic City of Chennai

Being a solo traveller, I explored the length and breadth of Chennai. Once the British presidency, Madras has a legacy. It has its own beauty coveted in cathedrals and ancient temples.

Bennet Thomas

I[st] MA Economics

It's clear in my memory, the first encounter with the city. Hot and humid and crowded with people conversing in a much familiar language (similar to my own native tongue). The central railway station, built in 1873, illuminating the prejudice of the kingdom of rising sun .The desegregation of the gothic and Romanesque styles, the red stoned structure has been declared as the heritage building.

Being a world heritage site, Mahabalipuram(though located in Kanchipuram district,it is closer to Chennai)

was my first priority. As I was familiar with the history of the place from my pedagogue, I couldn't surmount the ascending eagerness to explore it. The grandeur of king Pallava architecture, intertwined with the shorelines of Bay of Bengal, is a mesmerizing experience. Peeping into the historical background, the monolithic stone structure build in 7th AD, constructed and culminated by Narashimhavarman I. The structure magnifies the victory of the king over Chalukyaking Pulakesin II. The shore temple build in 8th century facing the Bay of Bengal made of granite rocks has idols of lord Shiva and Vishnu which highlight the incrementation ofdeities ofSangam age. The conflict over the deciphering of the symbolic representations of stories from puranas are well known. The penance of Arjuna which is the largest bas relief in the world is one among them. There are two different stories connected with the structure. One argues that it depicts the penance of Arjuna which it is also renowned as the descending of Ganga from heaven (when it rains water descends down through the gulf amid two stones as if Ganga is flowing down towards the earth from above). Panchatantra stories which I grew up with are also engraved into the heart of the structure. Resting on the shores of the beach my mind was clouded like the sky with thoughts about the marvel of the Pallava architecture, their might and advance technical knowledge. I made a secret prayer to heaven to bestow the place with rain so that I could actually witness the descending of Ganges to earth, as I said the marvel of the Pallava architecture. But the hot sun shimmered above my head, as if the penance of Arjuna was at its peak.

The journey in search of splendid structures then took me to the St.George cathedral located inGopapuram at Nungampakkam . The stoundI entered into the cathedral, the majestic walls left me astonished. Marble statues, memorials which narrates the stories of great men of that age, the altar, the stained glass windows depicting the events from holy bible, and above all the grand pipe organ on the left side of the altar , the church surely is an architectural marvel. The choir was practising while I reached there. The enchanting music with mystic beauty bestowed on the altar gives a divine being to my soul. Walking through the streets, my thoughts were immersed in the century of destitute that my country have been through. The church, once the part of the white enclave now stands amid of the crowded metro. There are no more black or white enclaves, but the structure is reminder of seclusion that was deep rooted in the society.

The craving in my mind couldn't recced that I end up being lost amid the buzzing street of Parrys corner. Few minutes of dilemma and I took the lane to my right and fortunately I reached my destination, the ArmenianChurch. Build in the year 1717 the church is areminder of the Armenian footprints which once walked through the soil, unaccustomed to the present generation of Chennai. Thedesolate church with the cross that shimmers atop it, the chirruping of sparrows, the obsolete altar and the graves of the men on the pathway with names engraved on it, the bleak walls, the rotten paintings and the fading inscriptions, like the fallen leaves on the ground the ruins of the church can be seen all around. I left the enclave with a swollen hurt and disturbed mind, hard to explain as if the lonely souls resting below the church yard had followed me.

The glory of Chennai doesn't end here. The museums (Egmore and Fort) talks about the plummenting of colonial era, the zoos(Guindy and Vandallor), the beaches (Elliot and Marina), the temples and churches, the crowded and buzzing streets,all adds to its beauty. Chennai has bondless tales to narrate, tales of ancient marvel and might, tales of medievalconquers and warriors, tales of modern destitute and recoveries. Even though i left chennai Still my alma matter stays in the old city of madras.

A JOURNEY THAT CHANGED MY WRONG NOTIONS ABOUT KASARGOD.

GIRIRAJ

IInd MA International Relations And Political Science

Kasaragod is the northern district of Kerala. There are some peculiar features that make it unique from other 13 districts.

The establishment of Central University of Kerala, at Kasaragod as its headquarters in 2009, was a breakthrough in the evolution of Kasaragod district.

Recently I happened to visit one of the panchayats in Kasaragod district, namely Kuttikol, which is located in the high range area. I was accompanying my teacher who was doing his research project work.

His research was related to the water supply scheme of Grama panchayats. In

that research he had to visit and understand the mode and efficiency of the water supply projects from all three geographical areas of Kerala state that is High land , middle land and coastal area.

There is a general notion among people that Kasargod is a backward district. But what we understood from the panchayat, where we collected data, was entirely contradictory to our preconceived notion. From the initial talk itself we realised that the common people were well known about the Government schemes and facilities that are implemented through Local self Govt. People including senior citizens from scheduled castes and Lower primary school students, could reply to the questions regarding water projects. They were aware of all mechanisms of the water project in their area.

The most surprising thing was that my teacher said that he now could consider that the water supply scheme and its implementation mechanisms of the Kasargod as the most effectively working system in Kerala. His opinion was very important as he had, prior to the visit to Kuttikkol, visited some panchayats in central and south Kerala. He was arriving at such a decision after studying the data properly and effectively. While travelling, we had to contact with so many people including women. They replied to our question without any hesitation. They had high political consciousness. Politics was part of their daily life.

While us returning from the site, some of us raised some questions and made some observations regarding the above mentioned facts. We were trying to find out sufficient reasons for such a highly developed political culture and efficient project implementing mechanisms in a remote area like Kasaragod.

One of my friends pointed out that the political culture and traditional working methods of ruling party may be the reason for such progress. The party leaders, especially conventional leaders showed commitment towards weaker sections of the society, most of the new generation leaders follow the same pattern.

My teacher who comes from South Kerala told that there was a feeling in his area, that Kasaragod is a place suitable to punishment transfer only. He was not of such opinion but he was telling the general notion. Kasaragod is generally understood with Endosulfan,. Even though Endosulfan is the curse of Kasargod, it was amazing to him to know that there were such remote places. It was a journey that changed our misunderstanding of Kasaragod district.

Invited talk

Dr. Ranjith N. Kumavath
Assistant Professor
Dept. of Genomic Science

Invited talk from 103rd Indian Science Congress:

Dr. Ranjith Kumavath, Assistant Professor, Department of Genomic Science, School of Biological Sciences, Central University of Kerala, has selected as invited talk entitle on "Microbial community profiling of Human saliva by using metagenomic approaches" in the section "New Biology (Including Biochemistry, Biophysics & Molecular biology and Biotechnology" held at University of Mysore during 3-7th January,2016.

Invited talk from NITTE University, Mangalore

He has called for invited lecture in the occasion on the society of biological chemist (India) coastal Karnataka chapter, 4th Annual symposium (14th November, 2015) on "Trends in next generation bioactive lead compounds from microbes and their biological applications"

Invited talk from Dr. N.P.G Arts and Science College, Coimbatore

He has called for invited lecture in the occasion on MARINA-2015: National conference on Bioprospecting Initiatives and Challenges (28th -29th Dec, 2015) on "High through put screening (HTS): an opportunity to get potential bioactive peptides for new generation drugs for therapeutic approach.

RELATIONSHIP BETWEEN EDUCATIONAL STATUS OF WOMEN AND SPOUSE SELECTION BY MEN IN KASARAGOD

Nafeesath Sabida SM,
IInd MSW

Renjith R. Pillai
Faculty member,
Dept. of Social work

In India the importance of female education is well recognized by the state and had put it as a prime vision for achieving the development of the nation. Consequent to the framing of various policies and implementation of multifarious programmes, female enrolment is 44% of total enrolment in higher education as per the 'All India Survey on Higher Education' conducted by MHRD. This is the success story of the nation, but the custom of men marrying women who are less educated than them seems to prevail in the country even to this day.

Ridhi Kashyap and Albert Esteve highlights in their research that the trend of men marrying lesser educated women is existing in India as many other part of the world. The study says that if the same trend in pairing for marriage is continuing the woman with college and university education will be finding it difficult find a match. It has aroused the curiosity of the researcher

and is attempted to see if any such trend of men preferring to marry a girl lesser educated than him exists in Kasaragod.

As per the study conducted among the 30 unmarried male from different educational background and religion, it is clear that 53.3% of the total population do not consider that marrying a girl more educated that him will increase his social status. Another 43.3% of the total population feels that they will become submissive to their wives and may have to lead their life on her convenience if she is educated than men. Also, 26.7% of the respondents feel that they will be looked down by the society due to marrying a woman educated than them. At the same time half (50%) of the respondents believes that the marital relationship with woman who is educated than them will not be better. Again, 40% of the respondents is with the opinion that educational background of women has nothing to do with the financial security of the family. The respondents with the belief that highly educated women will pay only lesser attention to the family and children were 60% of the total population. And 56.7% of the respondents believe that 'highly educated' women may dominate in the overall decision making process. Among the respondents, 53.3% of the respondents feel that marrying highly educated women shall not result in better family and home management. Another 30% of the respondents were with the opinion that familial responsibilities can not be shared and they don't think the educated woman will be self reliant. It seems that 56.7% of them are not willing to change the present social norm or custom of marrying a woman who is lesser educated than them.

The result from the present study indicates that higher educational qualification is not a matter of pride for men even now. It's high time that men start recognising that same. In general, the social awareness of people increase corresponding to the level of education. However, a large chunk of men in the study (almost half) does not seem to accepting this fact at all. On the other side, those who accept it feels that higher social awareness can bring troubles to them, as the woman will have higher knowledge related to her rights and provisions.

Along with other findings nearly half of the population disclosed during the interview that they will not allow their spouse to earn a livelihood, thus happy with a lesser educated woman. It is in conformity with the social fact that some men would like to have women as economically and socially dependent on men.

Majority of the population believes that the higher educated women will be self reliant thus can share responsibilities and shall be helpful in decision making process. However men are reluctant to marry a women who is educated than them due to their perception that these women will pay lesser attention to family and children, and may dominate in decision making process.This finding is in support with study[2] which highlights that India is still carrying the basket of traditional roles and attributes of bride despite there are several significant reconstructions taken place in the expected roles and duties of men and women. The current trend of giving second preference to higher educated women in spouse selection can be discouraged only by sensitizing and seeking the cooperation of the significant persons (community, religious and political leaders). State shall also be look into this matter locally where such trend is existing.

WITH LOTS OF LOVE...

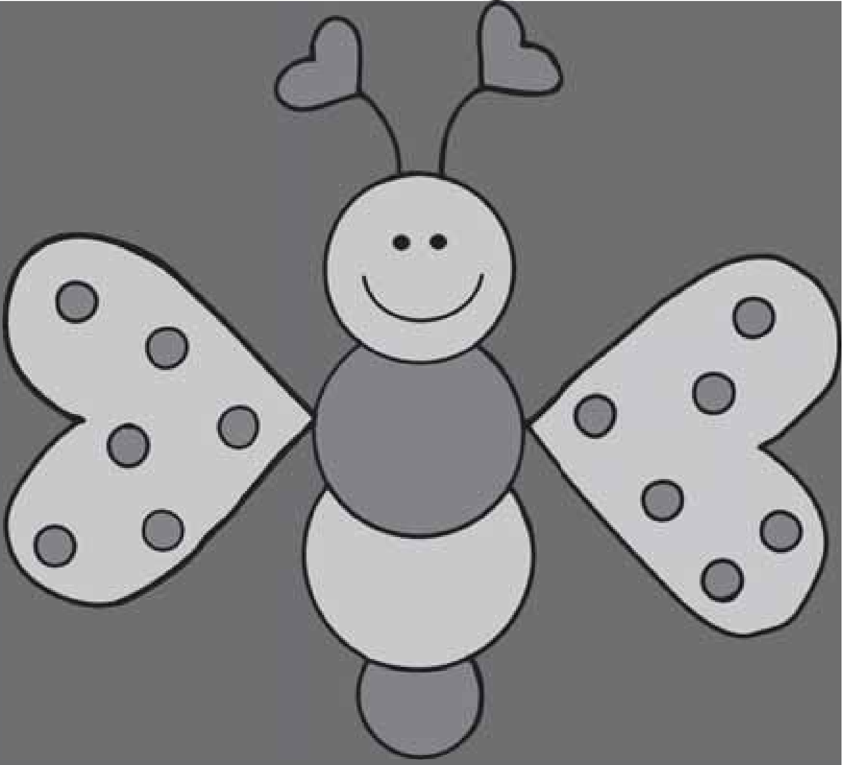

Zahid is a college lecturer. He is a man of height 5’5 with a medium built body. He is handsome and good looking. On Saturday he came from his college to his home. It was the 10th of May 2006.

‘I have worked four days of this week at the gym’, he said to himself, ‘the… maybe I will take a break today and tomorrow’.

He had his dinner at 8:00 pm. Then after running through the newspaper he went to his room. He took a bath. At 9:00pm, he was on his bed that was when he saw his phone beep. He took it. Jansala had messaged him. He messaged back. They chatted for 30 minutes.

At 9:30, he said ‘bye’ to her and kept his phone aside. Thoughts were lurking to his mind.

‘Jansala is one of a kind, I have never met anyone like her. I don’t know whether I should share my secret with her. Would she dumb me like my three ex-girlfriends?’

He lied down and closed his eyes. The days stress was taking over him. His mind raced through different women’s attires. He had his inner desires. Zahid was a crossdresser.

Next day, he took his breakfast and sat in the verandah on a chair. He looked upon the paddy fields around his home.

‘I had always wanted a loving partner,’ he meditated,’to sit here with and watch the scenic beauty…’

It was the season of winter, December 25th. Zahid came home running, he had to pee. After he came the bathroom, Zahid saw Jansala’s message in the phone,

‘Hai Zahid, how are you?’

‘I am fine, Jansala, how about you?’

After initial pleasantries, Jansala

Salman Farisi

Ist MA, English & Comparative Literature

became quiet.

'Jansala, you know you are very caring. I haven't met anyone like you before…'

Jansala just sent a smiley.

'Jansala… I really like to do something for you. You have been so much caring… I haven't got such care since my mother died…'

'I am… I don't know what to say zahid…'

Jansala called him. She just knew he was in tears. She comforted him. He was so much relieved.

The next day was a Sunday. As usual after breakfast, Zahid sat in the verandah on his chair. Zahid messaged Jansala. She was there and they started conversing.

'Janz.. I really want to do something for you, I really want to give you something'.

'Zahid…'

'Yes janz…'

'Can you give yourself to me…'

January was in its last five days when Zahid and Jansala met at a hotel for dinner.

'What do you want for dinner, janz…' asked Zahid.

'whatever you want, zahi', replied Jansala.

'We will have two vegetable meals, please', said zahid when the waiter came.

The waiter went away with the order.

'So, when did Malayalis start serving vegetable meals for dinner', asked Jansala jokingly.

'They do serve it here, my dear janz,' replied Zahid smiling.

The orders came and the food was served.

'Wow! *Sambhar, aviyal*, ashguard boiled and sliced… all my favourites,' said jansala pleased.

Zahid was happy to hear that. After food, Zahid ordered two fruits.

'Fruit salads are my favourite,'said Jansala with a cute expression.

They ate talking about eachother.

When they were about to go, the shop's owner announced that Jansala is the lucky customer and she is to be given a golden necklace.

'Oh! Wow! How fortunate I am today,' said Jansala in ecstasy.

Then they went to their car parked on the parking lot. Zahid seem to have put the keys back at hotel so they went back. At the entrance of the hotel Zahid asked Jansala to wait at the cashier's side while he went to get the keys.

'Hey, *Rametta*, the arrangements were pretty good today', Zahid complimented to the shop owner.

'As you said it sir, for your special girl,' said the shop owner with a flick of his right eye.

On March 15th, Zahid took Jansala to kadvazha. It was his place of birth. After reaching a house of old architectural style, he said Jansala to come inside.

'So, this is your house, Zahid?', asked Jansala.

'Yes janz, this is where I grew up,' said Zahid.

He showed the whole place to Jansala by accompanying her. After the walk, both of them sat at the entrance of the house.

'So, where is your *vappa* and your family, Zahi?', asked Jansala.

'They went somewhere…' said Zahid, his eyes looking far to the horizon.

'Where, Zahi?, asked Jansala.

'Somewhere from where they can't come back', said Zahid, there were tears in his eyes.

'Zahi, I'm so sorry, I didn't know…', said jansala feeling sorry him. Zahid couldn't hold back his tears.

'Zahi, it's okay. Come here'.

Jansala put her right hand across his shoulder and made his head lean on her right shoulder. She holded him with her right hand and slowly stroked his hair and face.

'It's okay, my darling, I am with you, I will always be with you.'

They stayed there for the night. At 9:00 pm, zahid was going to

sleep in a *paaya*(sheet) on the floor. Jansala was directed to sleep on the bed.

'Jansala.. I have something to tell you,' said zahid.

'Yes, dear…tell me,' said Jansala sweetly.

'Jans…I love you and…'

'And?'

'And I have a secret to tell you , a secret that nobody knows about me',

Jansala came to the tip of her bed and looked down at zahid.

Jjansala, your lover zahid has an inner desire. I am a…'

On May 23rd, Zahid was seen waiting for someone at a hotel named platina. It was evening time, Jansala arrived at 5:00pm.

'Hai janz…' said Zahid and raised his hand for a handshake.

'Hai..' said Jansala shaking his hand, she was looking tensed.

Zahid started talking with her. Jansala just replied in 'yes-and-nos'.

After ten minutes, police officers came and stood all around them.

'Zahid, stand up and keep your hands up', said the chief police officer.

Zahid seemed surprised.

'Mr.Zahid, you are under arrest for the murders of three females,' announced the Chief police officer.

'Jansalaaa!!!', called Zahid looking infuriated.

'I am sorry Zahid, 'said Jansala apologetically and ran for a cover taking her purse. She hid behind some police officers.

Zahid was not ready to surrender, he took out a gun from under the table where they sat and pointed it at the direction of Jansala. At The next moment, police officers started firing at him. After a few seconds, he fell, dead.

Jansala was taken by police safely to her home. Before going, she went near Zahid to see him one last time. She saw peace in his face with a gentle smile. Jansala slowly stroked her dead lover's hair. She stroked his face to feel him for the last time.

On 24th May 2007, the media celebrated the death of the murderer who was known as the 'silent killer.' It read:-

'SILENT KILLER SHOT DEAD BY POLICE'

Zahid laik the murderer at large known to be the 'silent killer' was shot dead by the police. The police have found proof that Zahid was behind the killings of Zameela Kunnath, Sonia Vazhiyil and Fousia Vadakku, his three ex-girlfriends.

Jansala was suffering from a mild shock caused by the sudden turn of events. She was admitted in a hospital because of severe headache. She was discharged after two days.

In her home, she went through the things which Zahid had gifted her. Although a murderer she was in love with him still. When she opened her purse she found a small gift. She unwrapped it to see a box in which she saw a wedding ring. The ring when she took it a letter fell down, she took it. She started reading it:-

'Dear Jansala my love,

Your Zahid is a killer. I don't have a salvation in this world so I villainized myself to you because I knew if I hadn't, you wouldn't have found the inner strength to overcome your love for me.

You have been everything for this lonely soul. You have cared for me like a mother, you have protected me like a father, we have played together like two close friends, you have been strong for me like a husband, you have loved me like a wife, you have fought with me like a brother and finally, you have believed in me like a soulmate. I love you forever.

The revolver is empty. I know that you have informed the police. Death is my only refuge from my sins. This ring is for you. I will be waiting for you in the hereafter…

With lots of love,
Your zahi

WHAT CONSTRAINS THE DEVELOPMENT OF INTERNATIONAL RELATIONS AS A DISCIPLINE IN INDIA?

SANDEEP E.

IInd MA International Relations and Politics

The world has rapidly been changing. Day by day global affairs and international relations become more and more complex and difficult to define. Prior to the end of the Cold War, the academic discipline and discussions in international relations were revolving around some customary topics like Cold War, PowerBlocs, Balance of Power, Ideology etc. Nation states were the main actors in international relations. But the inevitable destruction of Soviet Union and the subsequent end of cold war, broughtwide varieties of new concepts in to international relations. New terms like Terrorism, Regionalism, Civilizationbegan toattain popularity.

The complex nature of state-individual relationship necessitated the growth of the political science discipline. The discipline of sociology was being developed when human being's role in society became more difficult to comprehend. The complex and inconsistent nature of human behavior resulted in theevolution of psychology. So each and every academic discipline has an undeniable duty to simplify the complex and turbulent nature of their respective sphere.

Similarly, the academic discipline of International relations has a tremendous role in defining and unfolding the complex nature of international relations which is the respective background of the International Relations discipline.

The origin of International Relations, at the global level, can be traced back to the wilsonian idealism. Woodrow Wilson was the president of United States during the end of First World War.He considered the absence of the

well developed international consensus among the nation states as one of the major reasons of First World War. Owing to his contributions to international relations, the first chair of International Relations was established in 1919 at university of Aberyswith in Wales, as Woodrow wilson chair of International Relations. Since then, InternationalRelations in the global level has gone through a remarkable andadmirable path of growth and advancement.

International Relations in India, as a discipline, came into being in 1955 with the establishment of SIS(School of Social sciences) . But has Indian International Relations attained a growth which is commensurate to its global or Asian counterparts? .The answer is NO. International Relation inIndia is yet to develop as a mature discipline. What are the factors that impede International relations in India from attainimg a fully fledged growth? When go through the history of International Relations in India, we can list out several reasons for the same.

Siddharth Mallavarappu ,reknowed IR scholar from India,says that, International Relations in India is confined to those who study international relations living in India.This statement itself shows the seriousness of the problem .Research and activities of Indian IR scholars are more associated with their respective institutional locations in India. Those who work in think tank organizations write for their parent organization.Those who research for academic purposes limit their work to their respective area.

1. Disciplinary Location of International Relations

Prima facie, International Relations may seems to have an indistinguishable relationship with Area Studies and Political Science.IR theorists argue that the duty of Area Studies is to provide rawdata for the former. But Area specialists claim priority as they believe that ,without them ,formal theory would fail to understand the real nature of internatonal relations .Infact both are important .But in Indian conception of International Relations ,known as International Studies,the disciplinary IR is often subsumed under the influence of Area Studies.

In Indian universities IR is most Often trapped in the political science departments. In India's experience, the academic importance given to IR, even in the central universities and reputed departments of political science, is comparatively lesser than what is given to political science. This is also because political science is much more deeply rooted in Political Theory and Philosophy while IR is taught as divorced from the world of Political Theory with the exception of a Hobbes, or a Machiavelli, to demonstrate the eternal circulation of power and interests.

2. **Problems of Teaching**

There have been certain problems that complicate the growth of IR, like the absence of proper teaching materials and text books in English language as well as translations in regional languages. The country doesn't have good libraries and documentation and training centers in its different parts.

3. **Insufficient funding**

Insufficient funds and basic amenitieshas restrained the development of the IR discipline. Funding mechanisms are managed by UGC(Universities Grants Commission) and ICSSR (Indian council of social science research). But they often neglect the discipline as they are managed by bureaucratic and political interests which do not like a systematic study of international relations as they believe it as their own private playground. It is quite difficult to find alternative funding from within the state. The private universities have shown a negative attitude towards IR discipline as it is not a job

oriented discipline.

4. **Absence of Academic community**

International Studies Association in USA, ECPR in Europe etc .are well known academic communities that stand for IR. A number of actively engaging academic associations are necessary for the well-functioning of a discipline. But Indian IR lacks, even today, such established associations.

5. **Non availability of journals and magazines**

In India more journals are produced by research institutes and think tanks than universities .Journals offer platform for scholars to debate issues and methodologies. In India, the Indian university journals have a rather poor circulation. When journals of think tanks and research institutes get more popularity, the impartial nature of discipline gets to lose. Some of the important journals in India are:

- Strategic analysis – IDSA
- India Quarterly - ICWA
- International studies – JNU

6. **Career issues and problems of student training**

With just one school of international studies at JNU and a couple of departments of IR – at the Jadavpur university and the MG university kottayam and Pondicherry university – in India , those trained in the IR discipline have extremely limited career opportunities.

Students seeking an IR option in India normally come from other disciplines as there are only limited institutions, except Delhi University and Kerala central University , that offer an Under graduate course in IR. Most of the students suddenly jump in to the discipline from other fields like Economics, History, sociology and political science. This creates a vacuum of professionalism in the discipline.

7. **Nehru's influence on IR Scholarship in India**.

JawaharLalNehru ,the first prime minister of India, wanted to follow a policy of equidistance from the two opposing power blocs. Nehru was cautious of avoiding any kinds of foreign influence on India's foreign policy affairs. For example in 1952, Ford foundation was invited to open its office at New Delhi .But Nehru diplomatically diverted their fundings from the field of IR to economics. Nehru wanted to follow policies like non alignment , new statehood , decolonization,development. human rights , values of multilateralism , nuclear disarmament, and antiracism in his foreign policy . These kinds of Nehruvian policies influenced Indian IR scholars. So there had been an absence of sharp critique of official policies and a general status quoist orientation, particularly in first generation international relations scholars.

While these are the easily identifiable problems among the numerous reasons for the slow evolution of IR discipline in India, positive changes have been taking place in the recent times. Private funding, including from indigenous corporate capitals has entered in to the discipline. Earlier there was an undeclared resistance to main stream IR theories in India. Theories including liberalism and Marxism were vague and inapplicable in Indian context. The emergence of new theories like Subaltern Realism, Third World Theories, and Human security Theories have gained wider acceptance and significance in Indian IR.

References

- India's Contributions to International Relations Theory - K P.Misra
- International Relations in India :Bringing Theory Back Home – KanthiBajpai
- International Relations in South Asia :Search for Alternative Paradigm – NvanitaChandaBehra

A Disappearing Act

I vanished, for a while, and no one noticed,

It was as if time had not passed

But different.

I vanished and nothing was different...

Some people say it's a blessing

To be disguised when you are not,

To be invisible in a crowd

Some people are right, but some are not.

It's not hard to be noticed and noticeably hard to be not,

But where do you fit

In the showman's busy life?

The Vanishing act is not,

Obviously, the centre attraction.

To disappear and reappear is the pinnacle of a magic trick.

In life, however, magic takes a backseat

Whilst people come and go

Lives significant and not

Twisting and turning, disentangling

From the umbilical cord of souls.

I came back and nothing was different

Nothing had happened,

A secondary role, a substitute

In another's game.

To vanish or to disappear,

Inconsequential except in your own game...

Which tangents about a hundred others

Each a showman in their own play,

Hardly original,

Spinoffs from the same strain.

I vanished and I returned home

And I wished that someone had seen me go

They could have, but no one let me know..

Woe it is! To be caught between two extremities.

To never seek attention nor deprive of it.

But, when has life ever offered

A perfect dish?

A delicacy of the right consistency?

I vanished and I disappeared.

And I didn't reappear.

And I live still in the Otherworld.

Where you live and I live

And he lives and we are all living

Still.

Sanjith S

IIIrd BA International Relations and Political Science, Capital Centre, Trivandrum.

Half Lives

I'm not one but two and three
and four.
By night I'm a mad woman
Depressed and broken,
contemplating death.
By day I'm a well-behaved,
Well-bred, well-mannered
young lady
Bathed in perfumes and sun
block creams
I have two smiles.
One is stitched with zip
attached to its borders
Like frills on a pretty wedding
gown.
The day smile.
And another one is clay-made.
Moulded into desired shapes
and thickness.
To be plastered across the face
whenever and wherever.
It's a handy device with vocal
cords attached.
Day and night smiles
Day and night voices
Of jealousy, love, lust,
happiness, insecurity, revenge,
melodrama.
Like an average college going
girl
I gallop around the hall wearing
my
Tiny dress and skirt to look
Beautiful.
Signed up for Theatre club
Deprived of real life drama.
Joined the sorority, fraternity
also.
Friends, brothers, sisters.
By day.

By night
I'm not anyone's sister.
Daughter.
Mother.
I'm me, myself.
I have me and my tall list of
emotions
Bundled up for the whole day
Chained, Gaped
Tortured, Raped.
One more stare and glare
And its out there.
Quenching my thirst to express,
To experience.
They liked it all.
The quiet of the night
When the foxes walked the
snowy nights
And toads spotted the gardens
And the strangled bird sang out
loud
Till she ripped her throat out
Spitting cold blood.

Sharon Koshy

IIIrd BA International Relations and Political Science, Capital Centre, Trivandrum.

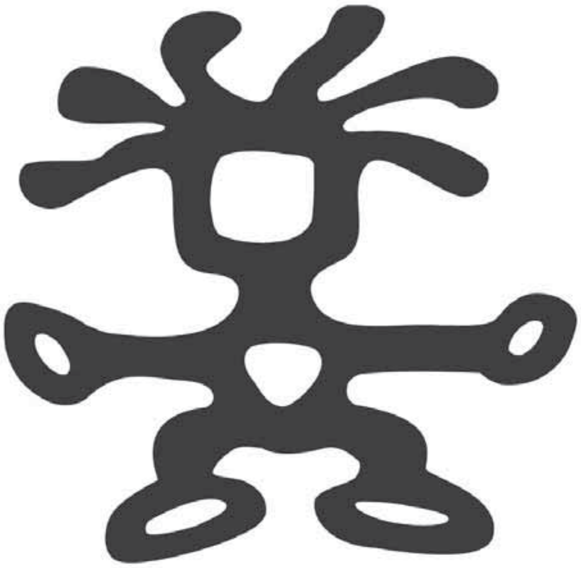

Crumbler man, crumbleth not!

Silver fishes squat
Tails of hope
Do the mermaids
Know their slope?
Life crumbles not
Fate that is strong
Crumbles man
Knowing not :
Hope lies in tail,
Life lies in sliding.
Build not a mansion
But a nest where
Life lives in the cells of air.
People waste money for clocks
Know not he,
Time's winged chariot
Fly with tissues golden
of curved lines, man heed not!!!

Sheza Shareef
Guest Lecturer, English

Lonely and Crazy Love

Shilpa U.M

IInd MA English and Comparative Literature

The day when Lathika turned 21 her parents started worrying about her future and the big life which lie ahead. No! They were not thinking about her higher studies, they were thinking about the "higher duties" in her life. Lathika was an average scorer in her schools and colleges. She was good looking, her shinning hair parted right from the middle to sides, a pair of eyes which can catch other eyes to its sockets, long nose and always smiling lips. She was the eye of her parents, because she was the only child they had. They had a small house in a traditional south Indian style. A portico, a medium size verandah which can hold up to two families, if the families have an adjusting attitude, three well built rooms and a small kitchen.

It was during her college days she came to know about the social networking site, facebook. At first she was not interested, but later when all her colleagues started talking the familiar words like profile picture, tags, wall, post, but with a different meaning, she became curious. The next day with the help of one of her close friends she started an "account". After a week's use, she understood the meaning of all those familiar words. Nowadays, she had a lot to look up in internet for her studies. Her parents felt proud about their daughter. Even if they didn't know anything about the machine, their daughter is using it all the time. Their daughter is "Technologically forward" they proudly said.

One day she got a new friend request from "Lonely Kumar". She started thinking about all the Kumar's she knew, but she never knew someone with a name "lonely" in it. But his profile seemed tipped in bitter tear salt. A wave of loneliness

played in all his posts. And then she noticed her new message;

Lonely Kumar

Can we be friends?

She thought for a minute. Should I accept him? What is the big deal in accepting him? It's okay, he is lonely and seems to be polite.

Lonely Kumar and Crazy Lathika are now friends.

Lonely Kumar:

Thank you.. ☺

Crazy Lathika:

You're welcome ☺

Lonely Kumar:

Graduated?

Crazy Lathika:

Yes ☺

Lonely Kumar:

Me too.

It was just the beginning of their new graduation course in life. The friendship grew to something beyond friendship. Lonely Kumar always appeared as Shahrukh, Salman, Amir, and Crazy Lathika went with cute baby's pictures. But somehow they started loving each other. They understood each other very well. There was always a solution for Lonely Kumar's problem if he shared it with Crazy Lathika and the same for Crazy Lathika also. There was no day or night for their conversations. They became so close that one day Lonely Kumar send his original picture to Crazy Lathika and Crazy Lathika send her picture to him. Both of them liked each other, and they decided to marry.

Was it an earthquake or Lathika's dad shaking the hell out of her? A lot of events took place in her house. Things changed its place, people changed their expressions and shapes. Lathika's face was blown up here and there and her parent's face was completely blown up like a balloon. But somehow they agreed. She messaged him to bring his parents to her home to decide a date for their marriage.

Lonely Kumar's family arrived at the right time. At the same morning Crazy Lathika saw Happy Kumar instead of Lonely Kumar in her chat box. Wow..! She has changed someone's life. They couldn't talk face to face, since the elders were busy talking and biting their ears out giving them advices. And the marriage was fixed. Both of them slowly slipped to preparations, but they never stopped chatting. Lathika's parents were finally happy for her. They blessed her whole heartily and waved her good bye. For Crazy Lathika and Happy Kumar it was a dream come true.

Happy Kumar Married to Crazy Lathika.

It was during the journey she came to know that his name was Raghav Kumar. But she liked his name too. May be they were too shy that they didn't talk much during the journey.

Later at night Crazy Lathika before entering to her bedroom, waiting for the hot cup of milk in the kitchen, changed her name to Lathika Raghav in Facebook and uploaded their wedding picture. A shower of likes covered the picture. The fellow friends hailed the facebook love and marriage, some commented it as a new beginning in marriage history.

Raghav Kumar likes your picture.

Happy Kumar changed his name to Raghav Kumar and was waiting for his wife to arrive. She hurried to their bedroom with her phone on one hand and a cup of milk on another hand. Raghav welcomed her with a warm smile. They shared the milk. An awkward silence started creeping. Lathika and Raghav were quiet. Raghav tried to talk but he couldn't. After a five minutes struggle he opened his laptop, logged into facebook and send Crazy Lathika a message.

Raghav Kumar:

Hey..! We are married ;)

Lathika Raghav:

Its wonderful, we're finally together ☺

Raghav Kumar:

Yes, our dream came true.

And they continued chatting, the only way of communication they knew!

One Day Pre-Monsoon Cleaning in Connection with Swachhta Pakhwada – A Report

Madayippara, which harmoniously blends the treasure house of rich bio-diversity and the amazing meeting-point of historical monuments, is a Govt. of Kerala owned public place. Now it's under the threat of ecological wreck and destruction due to human encroachment and exploitation.

A One-Day Pre-Monsoon Cleaning Programme in the premises of Madayippara, an ecologically fragile bio-diversity zone of Kannur District of Kerala was conducted by the National Service Scheme Cell of Central University of Kerala on 07.06.2016 in connection with the Swachhta Pakwada of Govt. of India.

The massive dumping of plastic and other waste materials were completely removed by the dedicated and enthusiastic students of various departments of the University on the day. Collection of the waste, separation of the plastic wastes from others, and transporting the wastes to the dumping yard with a proper waste management were the action plan of the Cleanliness Programme. Out of the hundred students participated; ten squads consisting 10 students each were deployed under individual leaders in different affected areas. These squads transformed the drive into a grand success. They all took the Pledge of Environmental Protection too.

Prof. (Dr.) G. Gopakumar, the Vice Chancellor of Central University of Kerala himself was present to monitor and lead the Cleanliness Drive with the support of Dr. Efthikar Ahamed B., the Programme Coordinator of NSS Cell of the University. Dr. Joshith V.P., NSS Programme Officer and Dr. Muthukumar, Associate Professor of Environmental Studies gave instructions to the student groups. Smt. Abida Teacher, the President of Madayi Grama Panchayath, along with three ward members extended the support of the local panchayath to the volunteers. The authorities of Govt. Girls' Higher Secondary School, Madayi widened their support to the drive by providing an ample space of the school hall and ground for the volunteers' gathering and refreshment.

Earlier in the morning, a meeting was organized by the University to sensitize the public about Govt. of India's Swachhta Pakhwada programme, the necessity of environmental protection and immediate measures to be taken against its contamination and destruction. Prof. (Dr.) G. Gopakumar, the Vice Chancellor, briefed the gathering about the programme and the role of the University. The Panchayath President, Ward Members, and Environmentalists also addressed the gathering. Dr. Efthikar Ahamed welcomed the gathering on behalf of the University.

In line with the World Environment Day (5th June), hundreds of saplings supplied by the panchayath were also planted by the students in various areas of Madayippara.

The programme came to an end by 4 pm.

Dr. Efthikar Ahamed B.
Programme Coordinator
NSS Cell of CUK

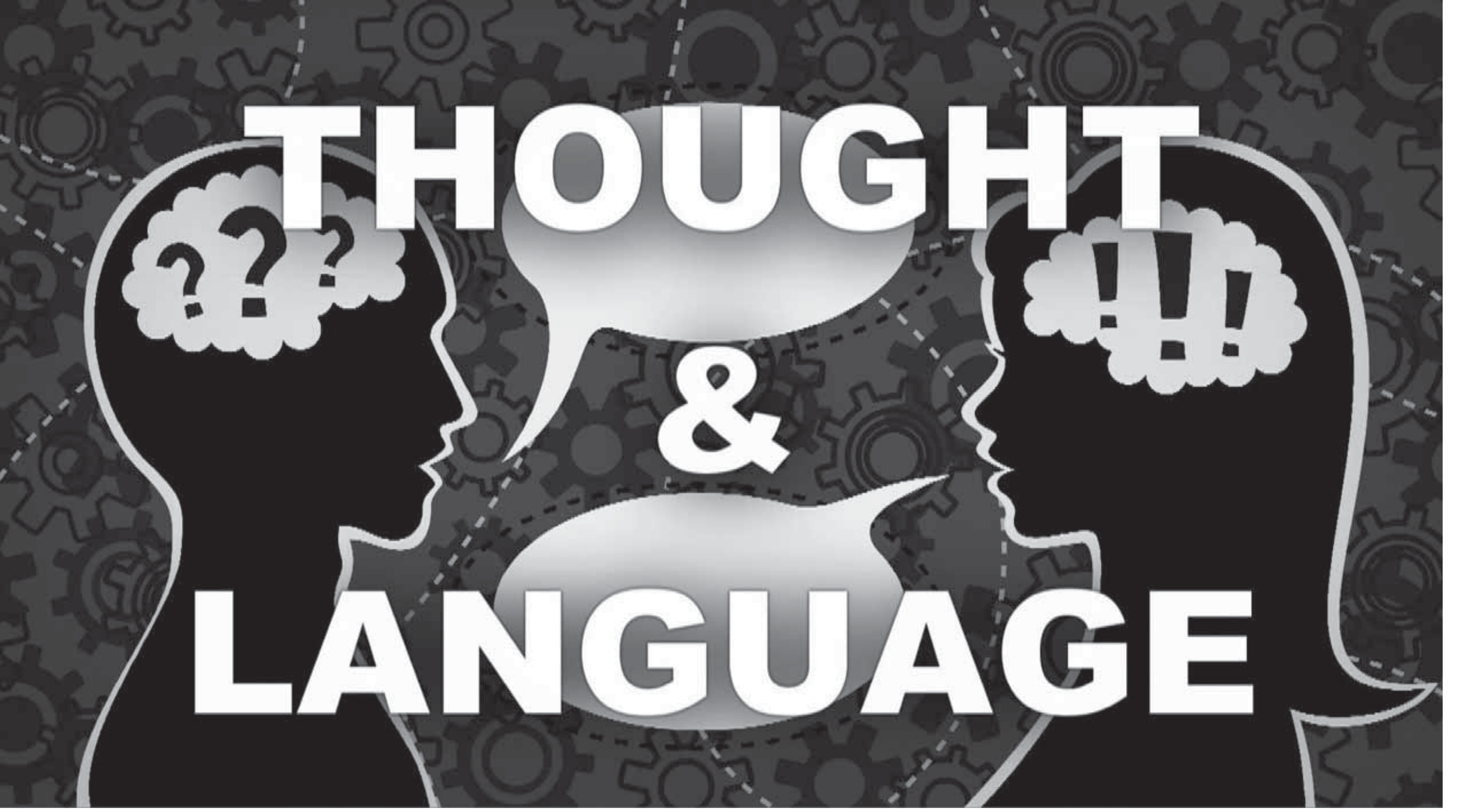

CONTEMPLATING THOUGHT AND LANGUAGE

'An idea can change your life!' screams a popular actor trying to convince you of buying his product. It is not wrong, ideas have the unique ability to alter your mood, personality and even character.

The origin of an idea is influenced by the thinker's immediate surroundings, his perceptions, his memories and all other external factors. However, what plays the lead role would definitely be the language that he grows up learning. Here, language need not be his mother tongue alone but may be all kinds of written, verbal and even sign language that he picked up while he was young and those that he learned or was taught to him as was part of his formal education.

The view of language as just the means written communication is a very narrow one as in the practical sense, it has a much wider scope. Language shapes ideas and is pretty much the mother of inspiration of newer ones. Only by traversing through the intricate tangle of language and making sense of its complexity that a person can express his more complex emotions. It is true that a complete language is not essential for expressing

Sanjith S.

BA International Relations and Politics , Capital Centre.

one's basic emotions, but in the practical world, rhetoric is everything.

A good grasp of language is imperative for effective communication of ideas. Some say that Knowledge is true opinion, some argue that knowledge can exist on its own. But it cannot be denied that language is the key to knowledge. Hence, language is the medium through which knowledge flows. It may not be the only channel but it is undoubtedly the widest one.

Now, this would not make sense unless the reader is familiar with the definition of 'knowledge'. Ancient Greek philosophers grappling with the question understood knowledge as the summation of all the understanding of the senses. Senses truly guides a man's understanding of the world for that is the experience that he always banks upon. Immanuel Kant, an iconic political theorist and philosopher believed that all our knowledge believed that all our knowledge begins with the senses, proceeds then to understanding and ends with reason.

The relationship of language and thought can be better understood with the following elements; Reason, understanding and emotions arising out of experience.

Experience is one of the few things that all men agree upon. It originates from our sensory input and is relative in nature. Understanding is then the processing of the raw data i.e information procured through experience. Our minds are experts at disseminating information, processing it and storing away the useful bits in a fraction of a second. This shows clearly that understanding requires some framework and later in, linguistic calibre to transform one's sensory data into meaningful information. Thinking, Plato says, is the talking of the soul with itself. Ancient philosophy aside, one knows how important it is to say that right word that can change everything, either for good or for a horrible end.

The Greek philosopher, Plato goes on to say that no law or ordinance is mightier than understanding. Yet knowledge and understanding is not enough. Knowledge might be the brain and Reason might be the heart but language is the blood which keeps it all alive. Knowledge will remain contained without expression and Reason will remain useless without expression.

Every voluntary action is a product of reason. (including reaction to emotions) If the expression of understanding is blocked either to oneself or to others, action becomes extremely difficult. Evidently if understanding is not conveyed to the mind inside or to the world outside properly, action is not very forthcoming. It is here that language saves the day. Language provides the necessary framework for mind to communicate effectively with itself as well as to others.

Historical evidence would suggest that human beings evolved when they learned to communicate with each other. From Ancient Egyptian hieroglyphics to Tamil Brahmi to Sanskrit and the Vedas, we have continuing proof of the same. While language is irrevocably connected with the evolution of mankind, it's not and has not been the sole catalyst. But it is a significant enough factor to deserve it's own pedestal. Thus, Language, however you perceive it, remains an integral part of the world that we live in; connecting us to our minds, our past, our present and future.

DEAD POET

Shilpa U.M.

Dragging the bag I walked
A bunch of unpublished works
Did I miss anything?
Were my words meaningless?
I carefully moulded my poems
Like a mother mould's her child
Placed each letter delicately,
Stepping back and savouring its beauty,
At every instance of completion.
The words made a garland,
Each connected by a thin hidden line,
The line which connected them to me.
There I will trick the readers!
The hidden line is my thread
Every word was special pearls in it.
Pearls created from the –
Dirt and stains of experience.

But the garland was found ugly,
Hidden lines never recognised
My words meaningless without them,
Lay dead and soulless –
In front of me!
I picked them up,
Everyone one of them,
Did I miss one?
I should search then,
For the poem is my child,
The result of my –
Strained heart—if not,
It might stain the
Path of the new poets ...

CUK Speakers' Forum Workshop

A Token of Appreciation from Dr. K. Jayaprasad to Kunjiraman (Uduma MLA)

Foundation Day Celebration

Onam Celebration

International Yoga Day

Students' Interaction at Periya HSS (Extension Activity)

Oath Taking Ceremony

Independence Day Celebration

Photography Workshop

Republic Day Celebration

Students Interaction with Vice Chancellor

മലയാളം

ഓർമ്മച്ചെപ്പ്

നീയായിരുന്നെൻ സാന്ത്വനം ഇരുകരയി
ലെത്രനാൾ നിന്നെ നിനച്ചേയിരുന്നു ഞാൻ
മഴക്കോളുതീരും മനസ്സിന്റെ തീരത്ത്
ഒരു ചെറുകാറ്റായ് പോലും വന്നതേയില്ല നീ
പൊള്ളുന്നോരെൻ കൊച്ചു മനസ്സിലേക്കിത്തിരി
സാന്ത്വനം പകർന്നതേയില്ല നീ
പിടയുന്ന സത്വത്തെ ഉയിരേകിയൂട്ടുവാൻ
ഒരു നുണക്കഥയും പറഞ്ഞതേയില്ല നീ
നീറുന്നൊരെൻ മനസ്സിന്നന്തപുരത്തിൽ ഒരു
കൊച്ചു സ്വപ്നവും തന്നതേയില്ല നീ
ചൊല്ലിയതൊക്കെയും പാഴ്വാക്കുകൾ മുന്നിൽ
കടപുഴകി വീണ പാഴ്മരങ്ങൾപോൽ
പച്ചപ്പടർപ്പിൽ ചിത്രവർണ്ണതുമ്പിപോലെ
ഒടുവിൽ നീയെത്തിയെന്നോ തണുപ്പിൽ
തിരിച്ചറിവിന്റെ ചോദ്യശരവുമായ്
നിനക്കുതരുവാൻ ഒന്നുമില്ലെന്നകതാരിൽ
കാലപ്പഴക്കത്തിന്റെ ചിതറിത്തെറിച്ച പാഴ് വാക്കുകളല്ലാതെ...

Aneesha K
I[st] MA International
Relations & Politics

ഭൂഗോളങ്ങളിലെ ആഗോളക്കൂട്ടായ്മ

സ്നേഹത്തിന്റെ അകിട് വറ്റിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഇക്കാലത്ത് വിദ്യാർത്ഥികളെ വഴിതെറ്റാതെ നോക്കേണ്ടത് സമൂഹത്തിന്റെ ബാധ്യതയാണ്. മാതൃഭാഷയിലൂടെ ചിന്തിക്കാൻ കഴിയാതിരിക്കുമ്പോൾ ഭാവനയുടെ കൂമ്പടഞ്ഞു പോകുന്നു. ദൃശ്യ ശ്രാവ്യ മാധ്യമങ്ങൾ സമൂഹത്തിൽ ഇടപെടുന്നത് സർഗ്ഗവാസനകളുടെ സ്വതന്ത്രവ്യാപാരത്തെ ഇല്ലായ്മ ചെയ്യാനാണ്. വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ഒടിവും വടിവും നികത്തി നന്മയുടെ പാതയിൽ സഞ്ചരിക്കാനുള്ള ദൗത്യം ഏറ്റെടുത്തു നടത്തുവാൻ ഇത്തരം വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങൾക്ക് മാത്രമേ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. കലാലയങ്ങൾ കലയുടെയും സാഹിത്യത്തിന്റെയും ഉപാസകരാകണം. കാലത്തിന്റെ നേരായ പോക്കിന് നേരേ പുറംതിരിഞ്ഞു നിൽക്കാതെ സ്നേഹസാഹോദര്യത്തോടെയുള്ള ഒരു ചുറ്റുപാടുണ്ടാക്കിത്തീർക്കുക എന്നത് നമ്മുടെ ഓരോരുത്തരുടേയും കടമയാണ്. ആ കടമ നിറവേറ്റുവാൻ അധ്യാപകരും വിദ്യാഭ്യാസ വിചക്ഷണരും സാംസ്ക്കാരിക പ്രവർത്തകരും ഒരുമയുടെ കൂട്ടായ്മ ഉണ്ടാക്കിയെടുക്കേണ്ട കാലം അതിക്രമിച്ചിരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ വിദ്യാർത്ഥി സമൂഹത്തെ നമുക്കുവേണം. അവർ ഈ സമൂഹത്തിന്റെ നാളത്തെ വരദാനങ്ങളാണ്. അവർക്ക് വേണ്ടത് നാം കൊടുക്കുകയും വേണ്ടാത്തത് നാം കൊടുക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ട് വളർത്തിയാൽ മാത്രമേ അവർ നമ്മുടെ രാഷ്ട്രപുരോഗതിക്ക് മാർഗ്ഗദീപമാകുകയുള്ളൂ.

ശാസ്ത്രത്തിന്റെ അത്ഭുതാവഹമായ വളർച്ചയുടെ ഫലമാണ് ദൃശ്യമാധ്യമങ്ങളും സോഷ്യൽമീഡിയകളും. ഇവയുടെ വരവോടെ വാർത്താവിനിമയരംഗം അത്ഭുതപൂർവ്വമായ പുരോഗതിയാണ് കൈവരിച്ചിട്ടുള്ളത്. ലോകം നമ്മുടെ മുന്നിൽ തുറന്നു വച്ചിരിക്കുന്ന

Anwar Shahid P.M.
III rd BA IR & PS

പുസ്തകം പോലെയാണ്. whatsapp, google plus, facebook, twitter etc. കാലം പോകുന്നതനുസരിച്ച് സൈറ്റുകളും വർദ്ധിക്കുകയാണ്. ക്യാംപസിൽ ഒന്നിച്ച് പഠിച്ചവർക്ക് പിന്നീട് പരസ്പരം ബന്ധമില്ലാത്തവർക്ക് സൗഹൃദം പുനഃസ്ഥാപിക്കാൻ വേണ്ടി ഉണ്ടാക്കിയ ഗ്രൂപ്പുകളായിരുന്നു ആദ്യകാലത്തെ സോഷ്യൽ സൈറ്റുകൾ. വെറും ചാറ്റിംഗ് എന്നതിലുപരി ഫോട്ടോകളും വീഡിയോകളും ഷെയർ ചെയ്യുന്ന രീതിയിലേക്ക് ഇന്ന് ഇത്തരം സൈറ്റുകൾ വളർന്നുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. കമ്പ്യൂട്ടറിലും ലാപ്ടോപ്പിലും മാത്രം ഒതുങ്ങിയിരുന്ന ഇവർ സ്മാർട്ട് ഫോണിന്റെയും ത്രിജിയുടേയും വരവോടെ മൊബൈലിലും സ്ഥിരം സ്ഥാനക്കാരായി മാറിയിരിക്കുന്നു. കമ്പ്യൂട്ടറിലും മൊബൈലിലും ഉപയോഗിക്കാവുന്ന വിധത്തിൽ ചെറുതും വലുതുമായ സോഫ്റ്റ്‌വെയറുകൾ ലഭ്യമായതോടുകൂടി സോഷ്യൽമീഡിയകൾ കൂടുതൽ ജനകീയമായി.

കേവലം സുഹൃദ്ബന്ധങ്ങൾക്കപ്പുറത്ത് ലോകത്തിന്റെ ഗതി നിർണ്ണയിക്കുന്ന വിധത്തിൽ സോഷ്യൽ മീഡിയകൾ മാറിയിരിക്കുന്നു. ഈജിപ്തിലെ തഹ്‌ശീർ സ്ക്വയറിൽ സമരത്തിന്റെ കൊടുങ്കാറ്റ് വിതച്ചത് facebook ലൂടെ ആയിരുന്നു. അസ്മമെഹ്ഫ്യൂസ് എന്ന യുവതിയുടെ വീഡിയോ ആയിരുന്നു ഹുസ്നി മുബാറിന്റെ പതനത്തിന് കാരണം. നിമഷങ്ങൾക്കകം ലക്ഷക്കണക്കിന് ആളുകൾ ഷെയർ ചെയ്ത് വീഡിയോ പിന്നീട് സമരമുഖത്തേക്ക് ജനങ്ങളെ നയിച്ചും സോഷ്യൽ മീഡിയ വഴിയുള്ള പരസ്പര ആയശവിനിമയമാണ് ഇതിന് പിന്നിൽ സോഷ്യൽമീഡിയകളെ തുടക്കത്തിൽ എതിർത്തവർപോലും ഇന്ന് ഇതിന്റെ പ്രചാരകരാണ് എന്നുള്ളതാണ് ഏറ്റവും വലിയ സത്യം. പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം ഗ്രൂപ്പുകളുണ്ടാക്കി ഒരേ ആശയമുള്ളവരും കാഴ്ചപ്പാടുള്ളവരും സംവദിക്കുമ്പോൾ തന്നെ വിഭിന്ന കാഴ്ചപ്പാടുള്ളവരും അവരുടെ ആശയങ്ങളും ആദർശങ്ങളും കൈമാറുന്നത് ഇന്ന് ഇത്തരം സൈറ്റുകളിലൂടെയാണ്. രാഷ്ട്രീയ പ്രശ്നങ്ങളും സമരങ്ങളും മറ്റും ചർച്ചചെയ്യുന്നതും അതിലേക്ക് ആളുകളെ ആകർഷിക്കുന്നതിനും ഇന്ന് സോഷ്യൽ മീഡിയകൾ വളരെയധികം പങ്ക് വഹിക്കുന്നു.

ഇന്ത്യക്കാർ അമേരിക്കയിലുള്ളവരുമായും എന്നല്ല ലോകത്തിന്റെ ഏത് കോണിലുള്ളവരുമായി ബന്ധം സ്ഥാപിക്കുമ്പോൾ ഇവിടെ രാഷ്ട്രീയപരമായോ ഭാഷാപരമായോ തുടങ്ങി ഒരു തരത്തിലുള്ള അതിർവരമ്പുകളെയും ഭയക്കേണ്ടതിലും സൈറ്റുകളുടെ എണ്ണം വർദ്ധിച്ചതോടെ ലോകത്തിൽ ഏത് മുക്കിലും മൂലയിലും നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സംഭവങ്ങൾ ലൈവായി നമ്മുക്ക് ലഭ്യമാകുന്നു. സംഭവങ്ങൾ നാം നേരിട്ട് കാണുന്നതിനാൽ മറ്റുള്ളവർ പറഞ്ഞറിയേണ്ട ആവശ്യമില്ലാതാകുകയും ചെയ്യുന്നു. പത്രമാസികകളുടെ പ്രസക്തിക്ക് മങ്ങലേക്കുന്നതിന് ഇത് കാരണമാകുന്നു. ദൃശ്യമാധ്യമങ്ങളെ ആശ്രയിക്കുന്നതുമൂലം പണവും സമയവും ഏറെ ലാഭിക്കുന്നു എന്നതും വലിയ നേട്ടമായി വിദ്യാർത്ഥികൾ കരുതുന്നു.

നമ്മുടെ രണ്ട് കണ്ണുകൾ കാണുന്ന കാഴ്ചകൾക്കപ്പുറത്ത് ദൃശ്യമാധ്യമങ്ങൾ ഒപ്പിയെടുക്കുന്നവ വിഭവസമൃദ്ധമായി നമ്മുക്ക് മുമ്പിൽ വിളമ്പി വെക്കുമ്പോൾ നമ്മുക്കാരെയും കുറ്റപ്പെടുത്താൻ സാധിക്കുകയിലും വിവിധ കോണുകളിൽ നിന്ന് ക്യാമറകൾ ഒരേസമയം വൈവിധ്യമായ നിറക്കാഴ്ചകൾ അനുനിമിഷം എത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. കായിക മത്സരങ്ങളുടെ തത്സമയ സംപ്രേക്ഷണം ഇതിനുള്ള ഏറ്റവും നല്ല ഉദാഹരണമാണ്. ടിക്കറ്റെടുത്ത് മൈതാനത്ത് നിന്ന് കാണുന്നതിനേക്കാൾ ആവേശവും താത്പര്യവും ടെലിവിഷനിലൂടെ ലഭിക്കുന്നുവെന്നതാണ് അതിന്റെ പ്രത്യേകത. ചുരുക്കത്തിൽ ഏതുതരം സംഭവമായാലും വാർത്തകളായാലും പത്രമാധ്യമങ്ങളിലൂടെ വായിച്ചറിയുന്നതിനേക്കാൾ നാം ഇഷ്ടപ്പെടുന്നത് ദൃശ്യമാധ്യമങ്ങളിലൂടെ അവ നേരിട്ടു കാണാനാണ്. ശാസ്ത്രഭാഷാ കായിക, കലാ, സാഹിത്യം, സംസ്ക്കാരം എന്നിങ്ങനെ എല്ലാ വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ചും

ദൃശ്യമാധ്യമങ്ങൾ പ്രേക്ഷകർക്കുവേണ്ടി വിജ്ഞാനവും, വാർത്തയും നൽകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഇക്കാര്യത്തിൽ ചാനലുകൾ തമ്മിൽ അനാരോഗ്യകരമായ മത്സരങ്ങൾ പോലും നടക്കുന്നുണ്ട്.

പത്രവാർത്തകളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ആറിയ കഞ്ഞി, പഴകഞ്ഞി എന്ന ചൊല്ല് അന്വർത്ഥമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന കാലമാണിത്. പ്രഭാതപത്രങ്ങളിൽ അച്ചടിച്ചുവരുന്ന കാര്യങ്ങൾ തലേദിവസം രാത്രി ദൃശ്യമാധ്യമങ്ങൾ പ്രേക്ഷകസമക്ഷം അവതരിപ്പിച്ചു കഴിഞ്ഞവയായിരിക്കും. സ്വാഭാവികമായും പത്രങ്ങളിൽ വരുന്ന വാർത്തകൾ വായിക്കുവാൻ വേണ്ടത്ര ഉത്സവം കാണുകയിലും പുതിയ തലമുറ പത്രവായനയിൽ നിന്ന് പിൻവലിയുന്നതിനുള്ള പ്രധാന കാരണങ്ങളിലൊന്നാണ്. ദൃശ്യമാധ്യമങ്ങളുടെ വരവോടെ വിസ്മൃതിയിലേക്ക് പോയിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന പല ദൃശ്യകലകളും പുതിയ തലമുറക്ക് കണ്ടാസ്വദിക്കാനുള്ള സൗകര്യം വർദ്ധിച്ചിരിക്കുകയാണ്. നമ്മുടെ സാംസ്കാരികപൈതൃകത്തെയും സ്വത്വബോധത്തെയുംക്കുറിച്ച് ഒരു അവബോധം സൃഷ്ടിക്കാൻ ഇത് സഹായകമാകുന്നു. നമ്മുടെ ജീവിതത്തിൽ താളബോധങ്ങളെ നിരന്തരം ക്രമീകരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ദൃശ്യമാധ്യമങ്ങളെ ഒഴിവാക്കിക്കൊണ്ടുള്ള ഒരു ജീവിതം ഇനി അസാധ്യമാണ്. അത്രമേൽ സ്വാധീനം അവയ്ക്ക് നമ്മുടെ ജീവിതത്തിൽ വന്നു കഴിഞ്ഞു.

യുവത്വം വെല്ലുവിളികളുടെ കാലഘട്ടമാണല്ലോ....... ഇന്ന് ക്യാംപസ് കൗമാരങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാന വികസനത്തിന് മാധ്യമങ്ങൾ വളരെയധികം പങ്ക് വഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. മാധ്യമങ്ങളുടെ സ്വാധീനംകൊണ്ട് വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ക്രിയാത്മകശേഷിയും പ്രതികരണശേഷിയും കഴിഞ്ഞകാലങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച് വളരെയധികം വർദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. മാധ്യമങ്ങളുടെ അതിപ്രസരണത്താൽ എന്തിനും തന്റെ ക്രിയാത്മകമായ ചിന്തകളെ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചുകൊണ്ട് അതിനെതിരെ പോരാടാനുള്ള മനോഭാവത്തിലേക്ക് എത്തിയിരിക്കുന്നു. പുസ്തകപ്പുഴുക്കളായി ജീവിക്കുവാൻ പുതിയതലമുറയിലെ വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് താത്പര്യമില്ല മാറ്റത്തിനായി ദാഹിക്കുന്ന ഒരു യുവ സമൂഹമാണ് ഇന്ന് നമ്മുക്കുള്ളത്.

ഇന്ത്യയുടെ
വ്യവസായ തലസ്ഥാനത്തിലൂടെ...

Ibrahim Khaleel C. A.

ഉയർന്ന പരീക്ഷായോഗ്യതകൾ നമ്മെ യോഗ്യനാക്കണമെന്നില്ല, പക്ഷെ, അനുഭവങ്ങളും ജീവിത കാല്പ്പാടുകളും ജീവിതത്തിൽ എന്നും ദിശാബോധം നൽകുന്നവയാണ്. ഏതൊരു വിദ്യാർത്ഥികളുടേയും പൂർണ്ണത തന്റെ പാഠപുസ്തകത്തിനപ്പുറം സഞ്ചരിക്കാനുള്ള കഴിവും സമൂഹത്തിന്റെ സ്പന്ദനങ്ങൾക്കൊപ്പം തന്റേതായ കാൽവെയ്പ്പുകൾ പകരലുമാണ്...... കേരള കേന്ദ്രസർവ്വകലാശാലയിൽനിന്നും ഞങ്ങൾക്ക് ലഭിച്ച എക്സ്പോഷറുകൾക്കിടയിൽ ഉയർന്നുവന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ചിന്തകളേയും പേറിക്കൊണ്ടാണ് ഞങ്ങൾ ടീം ഇക്കണോമിക്സ് മുംബയിലേക്ക് യാത്ര തിരിക്കുന്നത്. സമോന്നത വിദ്യാഭ്യാസമേഖലകളിൽ ഭൂരിപക്ഷം കയ്യാളിക്കണ്ടിരിക്കുന്ന പെൺപട തന്നെയാണ് ഞങ്ങളുടെ ക്ലാസ്സിലെ ഭൂരിപക്ഷ 3 ആൺകുട്ടികൾ എന്ന് പറയുന്നതിനേക്കാൾ നല്ലത് ഭൂരിപക്ഷവും പെൺകുട്ടികളാണെന്ന് പറയുന്നതാണ് ഉചിതം എന്നാണ് എനിക്ക് തോന്നാറുള്ളത്! ശ്യാം സാറും, ജോസഫ് സാറും, അൻവർസാറും, വിനീത് സാറും ഉള്ളത് ഞങ്ങളുടെ സ്ട്രെങ്ത്ത് കൂട്ടി. ലേഡി സ്റ്റാഫായി മലയാളം ഡിപ്പാർട്ട്

മെന്റിലെ അനിതാ മാഡത്തെ കിട്ടിയില്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ ഞങ്ങൾക്ക് ടിക്കറ്റ് എടുക്കേണ്ടിവരില്ലായിരുന്നു.

വ്യത്യസ്തമായൊരു അനുഭവവും പ്രതീക്ഷിച്ച് കൊണ്ടാണ് C.U.K ഇക്കണോമിക്സ് ഫാമിലി മുംബയിലെക്കുള്ള വണ്ടികയറുന്നത്. സിലബസിന്റെ ഭാഗമായുള്ള പഠനയാത്ര തികച്ചും വേറിട്ടൊരു പഠനം തന്നെയായിരുന്നു.

സൂര്യനുദിക്കുന്ന ഓരോ ദിവസവും മനുഷ്യന് ഇന്നലെകൾ പറയാത്ത കാര്യങ്ങൾ പറഞ്ഞ്കൊണ്ടാണല്ലോ അസ്തമിക്കുന്നത് പക്ഷേ, നാം അറിയാതെപോകുന്നു എന്നുമാത്രം. ഇന്ത്യയുടെ വ്യവസായ തലസ്ഥാനത്തുള്ള ഓരോ കാഴ്ചപ്പാടുകൾക്കും ഇന്നലെകൾ പറയാത്ത ചാരിതാർത്ഥ്യമുണ്ടായിരുന്നു. ഞങ്ങളുടെ ഓരോ ദിശമാറ്റങ്ങൾക്കിടയിലും മുംബൈ നഗരത്തിന്റെ നിറം വ്യത്യസ്തങ്ങളായിരുന്നു. ഒരു ഭാഗത്ത് നിന്നും കാണുന്ന കാഴ്ചകൾക്ക് വിഭിന്നമായിട്ടാണ് മറ്റൊരു കോൺ നമുക്ക് കാണാൻ കഴിയുന്നത്. ഗൾഫ് രാഷ്ട്രങ്ങൾക്ക് സമാന്തരമായ ഗതാഗത സംവിധാനങ്ങളും, അംബരചുംബികളായ കെട്ടിട സമുച്ചയങ്ങളുമാണ് പ്രധാന കാഴ്ചയെങ്കിൽ ഞെരുങ്ങി ഹീനമായി നിൽക്കുന്ന ചേരി പ്രദേശങ്ങളാണ് മറ്റൊരു ഭാഗം. അകലങ്ങളിലെ ഇന്ത്യയെക്കുറിച്ച് മൊത്തത്തിലുല്ള ചിത്രം തന്നെ നൽകുന്നുണ്ട് ഓരോ കാഴ്ചയും. ഇക്കണോമിക്സ് ഭാഷയിൽ ഒരുതരം സൈക്കോട്ടമി ഓരോ രംഗവും ഞങ്ങളോട് പറയാതെ പറയുന്നത്.

റിസർവ്വ് ബാങ്ക് ഓഫ് ഇൻഡ്യ (ആർബി.ഐ) വിസിറ്റായിരുന്നു ആദ്യ പരിപാടി. ഷഹീദ് ഭഗവത്സിങ്ങ് റോഡിലുള്ള ഹെഡ്ക്വാർട്ടേഴ്സ് തന്നെയായിരുന്നു വസതി. സാമ്പത്തിക ശാസ്ത്ര വിദ്യാർത്ഥികളെ സംബന്ധിച്ചിടുത്തോളം ആർ.ബി.ഐ. സന്ദർശിച്ചിരിക്കേണ്ട സ്ഥാപനം തന്നെയാണെന്ന് അപ്പഴാ തോന്നിയത്. കാരണം, ഓരോ ഇക്കണോമിക്സ് വസ്തുതയിലും ആർ.ബി.ഐ.യുടെ ധർമ്മം പ്രത്യക്ഷമായോ, പരോക്ഷമായോ ഒളിഞ്ഞ് കിടക്കുന്നു! ഹൈവേ റോഡിന്റെ ഏറ്റവും അടുത്താണ് ആർ.ബി.ഐയുടെ നിൽപ്പ്. അതിശക്തമായ സെക്യൂരിറ്റി ഒരു ഫോട്ടോ ക്ലിക്കിനുപോലും. അറിയാതെ പോലും ഞാനൊരു ഫോട്ടോ എടുത്തപ്പോൾ പോലീസ് ഉടൻ തന്നെ ഫോൺ വാങ്ങി ഡിലീറ്റാക്കി കളഞ്ഞു. ഇത്രയൊക്കെ വേണോ എന്ന് തോന്നിപ്പോകും! പൂർണ്ണമായ ദേഹപരിശോധനകൾക്ക് ശേഷമാണ് കോൺഫറൻസ് ഹാളിലേക്ക് കടത്തിയത്. ആർ.ബി.ഐ. ഗവർണ്ണറുമായി സംവദിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ലെങ്കിലും മോണിറ്ററി വിഭാഗത്തിലെ മാനേജറുമായും അസിസ്റ്റന്റുമായും മണിക്കൂറുകൾ സംവദിച്ചു. ഇക്കണോമിക്സിലെ പി.ജി. വിദ്യാർത്ഥികളെന്ന നിലയിൽ ബഹുമാനപൂർവ്വമായ സമീപനമാണ് അവരിൽ നിന്നും കിട്ടിയത്. ആർ.ബി.ഐ. നാൾവഴികൾ, ഫിനാൻഷ്യൽ പ്രിക്കോഷൻസ് (മുൻകരുതൽ) തുടങ്ങി ഡോക്യുമെന്ററികളിലൂടെ RBI യെക്കുറിച്ച് ചെറിയൊരു ചിത്രം ഞങ്ങളുടെ മനസ്സിലേക്ക് പകർത്തി. തിയറികളിൽ, നിന്നും വ്യത്യസ്തമായി പ്രാക്ടിക്കലിൽ എങ്ങിനെയാണ് എന്ന ആമുഖത്തോടെയായിരുന്നു അവരുടെ വിവരണം തുടങ്ങിയത്. പണത്തിന്റെ അച്ചടിയെക്കുറിച്ചും, പണപ്പെരുപ്പത്തെക്കുറിച്ചും ചില ചോദ്യങ്ങൾ കൂടുതൽ ചർച്ച ചർച്ച ചെയ്യപ്പെട്ടു. PG വിദ്യാർത്ഥികളെന്ന നിലയിലായിരിക്കണം. ചോദ്യങ്ങൾക്ക് കൂടുതൽ അവസരം നൽകാതിരുന്നത്.

ആർ.ബി.ഐ. മ്യൂസിയം സന്ദർശനമായിരുന്നു രണ്ടാമത്തെ സെഷൻ. ബാർട്ടർ സിസ്റ്റം മുതൽ, രാജഭരണം, ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണം തുടങ്ങി കാലഘട്ടത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന പണത്തിന്റെ ഉപാധികളുടെ അമൂല്യമായ ശേഖരം തന്നെയുണ്ട് റിസർവ്വ് ബാങ്ക് മ്യൂസിയത്തിൽ. എക്സ്ചേഞ്ച് റേറ്റ് സിസ്റ്റം ഇല്ലാതിരുന്ന കാലഘട്ടത്തിൽ അന്താരാഷ്ട്ര ഇടപാടുകൾക്ക് ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന എഴുത്തുകൾ സാമ്പത്തിക ശാസ്ത്രത്തിൽ ഇന്ന് കൈവച്ചിരിക്കുന്ന ഒരാസാധാരണമായ മാറ്റത്തിന്റെ വലിയൊരു ചരിത്രം ഞങ്ങളോട്

പറയുകയായിരുന്നു. ഓരോ കാലഘട്ടത്തിലും ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന നാണയങ്ങളുടെ രൂപത്തിലും ഭാവത്തിലും അവരുടെ സംസ്ക്കരണം തന്നെ നമ്മുക്ക് വായിച്ചെടുക്കാൻ കഴിയും. അണ പൈസ ഞങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ച ഒരു പൈസ അഞ്ച് പൈസയുടേയും ശേഖരം മുതൽ 100 രൂപയുടെ കോയിൻ വരെയുള്ള ശേഖരവും നാം അനുഭവിച്ച മാറ്റത്തെ ഓർമ്മിപ്പിച്ചു.

നാല് ദിവസമാണ് മുംബൈയിൽ തങ്ങിയതെങ്കിലും വലിയ ചിലവ് കൂടിയ ജീവിതമാണ് ഇവിടം എന്നാണ് എനിക്ക് തോന്നിയത്. കാരണം ആദ്യ ദിനംതന്നെ ഉച്ചയ്ക്ക് 26 പേരുടെ ഊണിന് ചിലവായത് ഒരാൾക്ക് 153 രൂപയിലധികം. സാധാരണക്കാർക്ക് ഇവിടം ജീവിക്കാൻ പ്രയാസമാണെന്ന് പറയുമ്പോൾ ഇവിടം 40 രൂപയ്ക്കും ബിരിയാണി കിട്ടുന്ന സ്ഥലം ഉണ്ടെന്ന് പറഞ്ഞാണ് ശ്യാം സർ എന്നെ തിരുത്തിയത്. ഹോട്ടലിൽ നിന്നും പോകുന്ന സമയം അവിടെ കണ്ട്

യു.പിക്കാരനായ സപ്ലയറോട് ജിജ്ഞാസയ്ക്ക് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദിവസക്കൂലി ചോദിച്ചു. ദോ സൗ റുപിയേ. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. എന്താ നമ്മുടെ കേരളത്തിലെ അവസ്ഥ 250 രൂപയിൽ കുറവ് ശമ്പളം ഏതെങ്കിലും ഹോട്ടലിൽ ഉണ്ടാവുമോ എന്ന് ചിന്തിച്ചുപോയി.

ബാന്ദ്റാ, കുർല-കോംപ്ലക്സുകളിലെ സെബിയുടെ ചിത്രവും, ദലാൽ സ്ട്രീറ്റിലുള്ള ബോംബൈ സ്റ്റോക്ക് എക്സ്ചേഞ്ചിന്റെ കിടപ്പും, ബോംബെയെ ശരിക്കും ഇന്ത്യയുടെ വ്യാവസായിക തലസ്ഥാനമെന്ന് വിളിച്ച് പറയുന്നത് പോലെ തോന്നും. ഗതാഗത തിരിക്കിനിടയിലും ബി.എസ്.ഇയുടെ വലിയ സ്ക്രീനിൽ മാറിമറിുന്ന വിവരങ്ങളെ ആകാംക്ഷപൂർവ്വം നോക്കി നിൽക്കുന്ന ഒരുപാട് ഒഫീഷിയൽസിനെ കാണാൻ കഴിയും.

നാനാഭാഗത്തും സെക്യൂരിറ്റി, ദലാൽ സ്ട്രീറ്റിലൂടെ കടന്ന് പോവുമ്പോൾതന്നെ പോലീസ് ഫോട്ടോ എടുക്കരുതെന്ന് പ്രത്യേകം ഓർമ്മിപ്പിച്ചു. മുംബൈ അറ്റാക്ക് (26/11) ന് ശേഷമാണ് മുംബൈ ഇത്രയധികം അലർട്ട് ആയത് എന്നാണ് ശ്യാം സാറിന്റെ കമന്റ്.

മുംബൈയുടെ മുക്കിലും മൂലയിലും CCTV യും സെക്യൂരിറ്റിയും ഉണ്ടെന്ന് പറയുന്നതാവും ശരി. RBI ബോംബെ സ്റ്റോക്ക് എക്സ്ചേഞ്ച് മാർക്കറ്റ്, താജ് ഹോട്ടൽ, കുർല കോംപ്ലക്സ്, ഗേറ്റ് വേ ഓഫ് ഇന്ത്യ, ഇവയ്ക്ക് മുമ്പിലെല്ലാം നിൽക്കുമ്പോൾ മുംബൈയുടെ പൂമുഖത്ത് നിന്നും വല്ലാത്തൊരു സമ്മർദ്ദപൂർണ്ണമായ രംഗമാണ് നമ്മുക്ക് ഒപ്പിയെടുക്കാൻ കഴിയുക. എല്ലാ റോഡുകളും നല്ല തിരക്കിൽ തന്നെയാണ് പക്ഷെ ഹോൺ മുഴക്കവും, ശബ്ദകോലാഹളവും നിയന്ത്രണവിധേയമാക്കിയിരിക്കുന്നു. അൻവർസാറിന്റെ ഭാഷയിൽ പറയുകയാണെങ്കിൽ സൊകോൾഡ് കെഡിറ്റ് ഓഫ് മുംബൈ പോലീസ്! എന്തൊക്കെ തന്നെയായാലും ടാക്സി ഡ്രൈവേഴ്സിന് മുംബൈയിൽ ജീവിക്കാൻ പ്രയാസം തന്നെയാ എന്നാണ് തോന്നുന്നത്. റോഡ് സൈഡുകളിൽ നിൽക്കുന്ന പോലീസ് കൈക്കൂലിക്ക് കാത്തു നിൽക്കുന്നതാണെന്ന് പറയേണ്ടി വരും. കാരണം മൂന്ന് ദിവസങ്ങളിലായി മൂന്നായിരത്തോളം രൂപയാണ് റസീപ്റ്റൊന്നുമില്ലാതെ ഈടാക്കിയത്!

നമ്മുടെ നാട് പോലെ തന്നെ ഇവിടെയും കാണാം കൈനീട്ടിക്കൊണ്ട് നമ്മുടെ അടുത്തു വരുന്ന യാചകർ, അവരുടെ ഭാഷ ഹിന്ദി എന്നതൊഴിച്ചാൽ ഒരു പക്ഷെ ഇവരായിരിക്കും പണത്തിന്റെ മൂല്യം ഏറ്റവും കൂടുതൽ അറിയുന്നവർ, ഒരു രൂപാകൊണ്ട് മറ്റൊരു രൂപാ ചേർത്ത് മൂല്യങ്ങളെ സ്വപ്നം കാണുന്നവർക്കല്ലെ പണത്തിന്റെ മൂല്യം ശരിക്കും അറിയുക! പക്ഷെ, ശാസ്ത്ര സാങ്കേതിക വിദ്യയുടെ പുരോഗമനത്തിന്റെ നിഗമനമെന്നപോലെ നമ്മിൽ പണം വല്ലാണ്ട് കുമിഞ്ഞ് കൂടിയപ്പോൾ നമ്മുക്ക് പണത്തിന്റെ മൂല്യം അറിയാതെ പോവുന്നു. കഴിഞ്ഞ ആഴ്ച മെഡിക്കൽ ഷോപ്പിൽ നിന്നും 1400 രൂപ കൊടുത്ത് രണ്ട് ഫെയിസക്രീം വാങ്ങിക്കുന്നത് കണ്ട ആ സുഹൃത്തിനെ ഞാൻ ഓർത്തു പോയി.

ലൊനേവാലയിലെ യാത്ര,

എലിഫെന്റ് കേവിലേക്കുള്ള മണിക്കുറുകളോളമുള്ള ബോട്ടിംഗ് യാത്രയും ഞങ്ങളുടെ ബോംബെ ഡയറിയിലെ ത്രില്ലേകിയ രംഗങ്ങളാണ് ഇന്ത്യൻ പുരാവസ്തു ശാസ്ത്രത്തിന്റെ ശാസ്ത്രതിന്റെ നിരീക്ഷണത്തിലുള്ള എലിഫെന്റ് കേവ് കാണേണ്ടതു തന്നെയാണ്. പ്രാചീന കാലഘട്ടത്തിലെ ശിലകളാൽ കൊത്തിയെടുത്ത ബിംബങ്ങളാണ് കോട്ടയ്ക്കുള്ളിൽ പടിപടിയായുള്ള കേവിന്റെ രൂപമാണ് ഏറ്റവും ആകർഷണീയം. യുനെസ് കോയുടെ ലോക പൈതൃക പട്ടികയിൽ ഇടം നേടിയ പൂർവ്വ സ്വത്ത് കൂടിയാണ് എലിഫെന്റ് കേവ്. ആർട്ടിഫിഷ്യലായ കാഴ്ചകളാണ് മൂംബൈ യെ കൂടുതൽ ആകർഷണീയമാക്കുന്നതെങ്കിലും ലൊനേവാലയിലെ പ്രകൃതിയുടെ മനോഹാരിത സഞ്ചാരികളെ ആകർഷിക്കുന്നവയാണ്. എക്സ്പ്രസ് ഹൈവേയിലുള്ള യാത്രാനുഭൂതി എന്നാണ് നമ്മുടെ നാട്ടിലും കിട്ടുക?

ഐ.ടി.ഐ.യുടെ അതി സജീവമായ ക്യാമ്പസ് അന്തരീക്ഷം ശരിക്കും ആസ്വദിക്കാനുള്ള അവസരമായിരുന്നു ഐ.ടി. ബോംബെയിൽ കിട്ടിയ താമസം. ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനം എന്ന് പറയുന്നതിലുപരി ഒരു സമൂഹം എന്ന് വിശേഷിക്കുന്നതാവും ഐ.ഐ.ടി ബോംബെയ്ക്ക് ചേരുക. ക്യാമ്പസിൽ രാവെന്നോ പകലെന്നോ വ്യത്യാസമില്ലാത്ത സജീവ സ്ഥിതി. നാല് ദിവസം അവിടെ താമസിച്ചിട്ടും ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയും അവിടെ പഠിക്കുന്ന അവരുടെ ആധികാരികതയോടെ ഞങ്ങളെ ചോദ്യം ചെയ്തില്ലാ. നീയെന്താ ഇവിടെ ? എവിടുന്ന് വരുന്നു ? ഇത് ഞങ്ങളുടെ ക്യാമ്പസാ തുടങ്ങി സാധാരണ ക്യാമ്പസുകളിൽ പോയാലുണ്ടാവുന്ന ദുരനുഭവമോ കോപ്രായത്തരമോ ഉണ്ടായില്ല. മറിച്ച് കൃത്യ നിഷ്ഠതയുടേയും തീവ്രപരിശീലനത്തിന്റെയും കഥകളാണ് ഞങ്ങൾ ബോംബെ ഐ.ടി.ഐടിയിൽ നിന്നും വായിച്ചെടുത്തത്. ഏതൊരു ക്യാമ്പസും പിൻപറ്റേണ്ടുന്ന മാതൃക.

TISS, IGIDR തുടങ്ങി ക്യാമ്പസ് വിസിറ്റും ഒരു ക്യാമ്പസിന്റെ അന്തരീക്ഷം എന്താണെന്ന് ആവർത്തിക്കുകയായിരുന്നു എന്ന് വേണം പറയാൻ. ഐ.ഐ.ടിയിലേയും, ടിസിലേയും, ഇന്ദിരാഗാന്ധി റിസേർച്ച് ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ടിലേയും സുഹൃത്തുക്കൾ ഇനി ഞങ്ങളുടെ സൗഹൃദത്തിന് വിശാലത പകരും കൂടാതെ ഞങ്ങൾക്കൊരു പ്രചോദനവും കൂടിയാണ്.

ഏതൊരു മനുഷ്യന്റേയും പക്വത നിർണ്ണയിക്കുന്നതിൽ ജീവിതാനുഭവങ്ങളും അവയിൽ നിന്നുള്ള പാഠങ്ങളും സ്വാധീനിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ തീർച്ചയായും ഈ ബോംബൈ യാത്രയ്ക്ക് നാളെയാണ് ചിലത് പറയാനുണ്ടാവും.

Dr. A.M. UNNIKRISHNAN
Academic Co-ordinator,
Department of Malayalam

ആരായിരുന്നു വള്ളത്തോൾ?

ആരായിരുന്നു വള്ളത്തോൾ എന്ന ചോദ്യത്തിന് ഒരു ഉത്തരം മാത്രം മതിയാവുകയില്ല. സ്ഥാപനവും പ്രസ്ഥാനവും ഒക്കെയായി വളർന്ന ഒരാസാധാരണവ്യക്തിത്വപ്രതിഭാസം എന്നു പറഞ്ഞ് വേണമെങ്കിൽ നമുക്ക് രക്ഷപ്പെടാൻ ശ്രമിക്കാം. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനവധിസവിശേഷഭാവങ്ങളെ സൂക്ഷ്മമായി കണ്ടറിയുന്ന ഏതൊരാളും അദ്ഭുതപരതന്ത്രനാവുകതന്നെച്ചെയ്യും.

മലബാറിലെ വെട്ടത്തുനാട്ടിൽ, അതേ, 'പുതുമലയാണ്മതൻ മഹേശ്വരൻ' എന്നു താൻ സ്തുതിച്ച തുഞ്ചത്തെഴുച്ഛൻ പിറന്ന അതേ നാട്ടിൽത്തന്നെ, 1878 ഒക്ടോബർ 16-ാം തീയതി കൊണ്ടയൂരിലെ കുട്ടിപ്പാറുവമ്മയുടെയും കടുങ്ങോട്ടു മല്ലിശ്ശേരി ദാമോദരൻ ഇളയതിന്റെയും മകനായിട്ടാണ് വള്ളത്തോൾ നാരായണമേനോൻ ജനിച്ചത്. പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസത്തിനുശേഷം സംസ്കൃതത്തിൽ സാമാന്യമായ പാണ്ഡിത്യവും ആയുർവ്വേദത്തിൽ അവശ്യംവേണ്ട വൈദഗ്ദ്ധ്യവും നേടി. നാട്ടുവൈദ്യനാകണം എന്നായിരുന്നു മോഹം. കവിതാരചനയിലും നാടകാഭിനയത്തിലും കുട്ടിക്കാലത്തേ കമ്പമായിരുന്നു. ഇവയ്ക്കെല്ലാം അച്ഛന്റെ പ്രോത്സാഹനം വേണ്ടുവോളം കിട്ടിയിരുന്നു. പന്ത്രണ്ടാമത്തെ വയസ്സിൽ 'കിരാതശതകം' എന്ന ആദ്യകവിത രചിച്ചു. പതിനഞ്ചു വയസ്സായപ്പോൾ അത് അച്ചടിക്കപ്പെട്ടു. തുടർന്ന് അന്നത്തെ പ്രമുഖമായ ആനുകാലികപ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളിൽ വള്ളത്തോൾക്കവിതകൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. അക്ഷരശ്ലോകം, നിമിഷകവനം, സമസ്യാപൂരണം, വായനശാലാ

പ്രവർത്തനം, നാടകാഭിനയം എന്നിവയായിരുന്നു ഒഴിവു സമയവിനോദങ്ങൾ. 1894-ൽ ഭാഷാപോഷിണിസഭയുടെ കവിതാമത്സരത്തിൽ ഒന്നാം സമ്മാനം നേടിയതോടെ കൊടുങ്ങല്ലൂർ കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻ തമ്പുരാൻ, പുന്നശ്ശേരി നീല കണ്ഠശർമ്മ എന്നീ മുതിർന്ന കവികൾക്കൊപ്പം പരിഗണന ലഭിച്ചുതുടങ്ങി. ഇതോടെ, കവിയായാൽ തുഞ്ചത്തെഴു ത്തച്ഛനെപ്പോലെ 'യുഗകൃത്യ ങ്ങൾ ഏറ്റെടുക്കേണ്ട ആചാ ര്യനാകണം' എന്ന വിശ്വാസം അദ്ദേഹത്തിൽ രൂഢമൂലമായി. തുടർന്ന് 'ഇരുളിൽ മയങ്ങിയ ലോകത്തെ ഉണർത്തുക' എന്നതായി വള്ളത്തോളിന്റെ ജീവിതദൗത്യം.

എന്നാൽ ഒട്ടുംതന്നെ സുഖ പ്രദമായിരുന്നില്ല വള്ളത്തോ ളിന്റെ വ്യക്തിജീവിതം. ദൗർഭാഗ്യത്തിന്റെയും ദാരിദ്ര്യ ത്തിന്റെയും പ്രഹരങ്ങൾ അദ്ദേഹം നിരന്തരം ഏറ്റുവാ ങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു. കൗമാരം പിന്നിട്ടതോടെ അമ്മയും അച്ഛനും അമ്മാവനും അന്ത രിച്ചു. കുടുംബത്തിന്റെ ഉത്ത രവാദിത്വം മുഴുവൻ സ്വന്തം ചുമലിലായി. ഇരുപത്തിയേഴാ മത്തെ വയസ്സിൽ വള്ളത്തോൾ ബധിരനുമായി. എങ്കിലും,

> ആപത്തു ഭാവിയിലിരിക്കുവ
> തായ
> ഭാഗ്യദീപത്തിനുള്ള നിഴലാ
> ണഴലായ്കതിങ്കൽ

എന്ന് കവി വിശ്വസിച്ചാശ്വ സിച്ചു. എന്നു മാത്രമല്ല, ഇന്ദ്രിയഗോചരമായ പ്രകൃ തിസൗന്ദര്യത്തെ ആവുന്നത്ര ആസ്വദിക്കാൻ ശ്രമിച്ച പ്രകൃ ത്യാസ്വാദകനും പ്രകൃത്യാരാ ധകനുമായ വള്ളത്തോൾ

> പ്രപഞ്ചമേ, നീ പല ദുഃഖ
> ജാലം
> തികഞ്ഞതാണെങ്കിലുമിത്ര
> മാത്രം
> ചേതോഹരക്കാഴ്ചകൾ
> നിങ്കലുള്ള
> കാലത്തു നിൻപേരിലെവൻ
> വെറുക്കും?
> എന്നും ഉറച്ചുവിശ്വസിച്ചു.

കവിത എഴുതിയതുപോലെ തന്നെ സംസ്കൃതകവിത കൾ വിവർത്തനം ചെയ്തും മലയാളസാഹിത്യത്തിനു ബൃഹത്തായ സംഭാവനകൾ നല്കിയിട്ടുണ്ട് വള്ളത്തോൾ. മുപ്പത്തൊന്നാമത്തെ വയ സ്സിൽ വാല്മീകിരാമായണം തർജ്ജമ പുറത്തുവന്നതോ ടുകൂടി അദ്ദേഹത്തെ കേരള വാല്മീകി എന്ന് ജനങ്ങൾ വാഴ്ത്തി. ആ ഭാഷാന്തരീ കരണസപര്യ എഴുപത്തി യേഴാമത്തെ വയസ്സിൽ ഋഗ്വേദപരിഭാഷയിലാണ് പ ര്യവസാനിച്ചത്. ഈ തർജ്ജ മകളും ഗാഢമായ പുരാ ണപരിചയവുംകൊണ്ട് ഭാരതത്തിന്റെ മഹിതമായ പൗരാണികസംസ്കൃതി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവരക്ത ത്തിൽ അലിഞ്ഞുചേർന്നു. ഭാരത-കേരളസംസ്കൃതി കളിലുള്ള അഭിനിവേശവും ദേശാഭിമാനബോധവും വള്ളത്തോൾക്കവിതയുടെ മുഖ്യചാലകശക്തികളാണ്. ഭാരതീയമായ വൈഭവങ്ങ ളുടെ അഭിവൃദ്ധിക്കുവേണ്ടി ധർമ്മസമരം ചെയ്യുന്ന മഹാ വ്യക്തികളെയും അവർക്കു മാതൃകയായ പുരാണക ഥാപാത്രങ്ങളെയും വിഷ യമാക്കി വള്ളത്തോൾ നിര ന്തരം കവിതകൾ രചിച്ചത് ഇതിന്റെ ഫലമായാണ്. 1914-ൽ 'ചിത്രയോഗം' മഹാ കാവ്യം രചിച്ചതോടെ മഹാ കവി എന്നു വിളിപ്പെട്ട വള്ള ത്തോൾ തന്നെയാണ് മറ്റു ഭാരതീയഭാഷകളിലെ സമു ന്നതകവികളെപ്പോലെ നവോ ത്ഥാനസംസ്കാരവും ദേശീ യബോധവും മലയാളത്തിൽ ജ്വലിപ്പിച്ചത്. ഭാരതത്തിന്റെ പൂർവകാലമഹിമയിൽ അഭിമാ നിച്ചും വർത്തമാനകാലദുരവ സ്ഥയിൽ പരിതപിച്ചും ഭാവി യിൽ സാക്ഷാത്കരിക്കേണ്ട ആദർശങ്ങളിൽ അഭിരമിച്ചും കൊണ്ട് എണ്ണമറ്റ കവിതകളെ ഴുതി ദേശാഭിമാനത്തെ ഉദ്ദീപി പ്പിച്ച മലയാളത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ കവിയും വള്ളത്തോൾ തന്നെ. സാഹിത്യമഞ്ജരി മൂന്നാം ഭാഗം പുറത്തുവന്നതി നെത്തുടർന്ന് കേരളത്തിന്റെ ദേശീയകവി എന്ന പദവിയും അദ്ദേഹത്തിനു സ്വന്തമായി.

> ഭാരതമാണെന്റെ ജന്മഭൂവാ
> ശ്ശമ-
> ധീരരൃഷിശ്രേഷ്ഠരെൻ
> പ്രപിതാമഹർ
> ബോധാർക്കരശ്മ്യങ്കുരങ്ങളു
> പനിഷദ്
> ഗീതകളെന്നെന്നുമെൻ കുല
> വിദ്യകൾ
> (നമ്മുടെ മറുപടി)
> എന്ന പരമാദരണീയമായ
> തിരിച്ചറിവാണ്,
> ഭാരതമെന്ന പേർകേട്ടാലഭി

മാനപൂരിതമാകണമന്തരംഗം
കേരളമെന്നു കേട്ടാലോ
തിളയ്ക്കണം ചോര നമുക്കു
ഞരമ്പുകളിൽ
(ചോര തിളയ്ക്കണം)

എന്ന് ആഹ്വാനം ചെയ്യാൻ കവിയെ പ്രേരിപ്പിച്ചത്. മലയാളത്തിൽ ആദ്യമായി ദേശീയഗാനങ്ങൾ രചിച്ചതും കേരളീയരിൽ ദേശീയവികാരം ഉണർത്തിയതും വള്ളത്തോളാണ്. ഈ നിലയിൽ 1917 മുതൽ മരിക്കുന്നതുവരെ കേരളത്തിലെ ദേശീയസ്വാതന്ത്ര്യ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ജിഹ്വയായിട്ടാണ് വള്ളത്തോൾ ജീവിച്ചത്.

വേദപുരാണേതിഹാസങ്ങളിൽനിന്ന് ഊറിക്കൂടിയ സംസ്കാരവിശേഷമായിരുന്നു വള്ളത്തോളിന്റെ മാനസികഘടനയുടെ മുഖ്യാംശം. മാതൃഭൂമിയോടുള്ള ഭക്തിയാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതയ്ക്കു രൂപവും ഭാവവും സമ്മാനിച്ചത്. അതിനാൽ വള്ളത്തോളിന്റെ കർമ്മാവിഷ്കാരങ്ങളിലെല്ലാം ധാർമ്മികബോധവും രാഷ്ട്രീയപ്രവർത്തനവും സമഞ്ജസമായി സമന്വയിക്കപ്പെട്ടു. വാനിൽ പറക്കുന്ന ത്രിവർണ്ണപതാക വാസുദേവവക്ഷസ്സിലെ വനമാലയും ചർക്ക സുദർശനചക്രവുമായി സങ്കല്പിക്കപ്പെടുന്ന മാനസികതലം ഇതാണ്.

അമ്പോ! മഹിമാവിതാർഷ
ഭൂവേ തവ
വൻപോർക്കളത്തിലും
നിഷ്കാമകാഹളം,
വേടക്കുടിലും ബ്രാഹ്മണ്യസ
മ്പത്തി;
വേശത്തെരുവിലും ചാരിത്ര
സൗരഭം!
(കൊച്ചുസീത)

എന്ന് ഇങ്ങനെയുണ്ടായ അഭിമാനബോധത്തിൽനിന്നാണ്,

പൂതമാമോംകാരംപോലെ
ത്ര്യക്ഷരാത്മകമാമീ
സ്വാതന്ത്ര്യം ലഭിപ്പാനായ്
കരണത്രിതയത്താൽ
സാദരം പ്രയത്നിപ്പിൻ;
സാഫല്യപ്പെടുത്തുവിൻ
സോദരന്മാരേ, നിങ്ങൾ
സാരമാം നരജന്മം!

എന്നും

സ്വർഗ്ഗവും തൃണപ്രായം
നിങ്ങൾക്കു; ജഗത്തിങ്കൽ
മൃഗ്യമായൊന്നേയുള്ളൂ
സ്വാതന്ത്ര്യം,
സാക്ഷാൽമോക്ഷം

(പുരാണങ്ങൾ)

എന്നുമുള്ള യുഗകൃത്യനിർവഹണത്തെസ്സംബന്ധിച്ച ഓർമ്മപ്പെടുത്തലുകൾ ഉണ്ടായത്. സൗന്ദര്യഗായകനായ വള്ളത്തോൾ സ്വാതന്ത്ര്യഗായകൻ കൂടിയാണെന്നതിന്റെ സാക്ഷ്യമാണ് ഈ ഉദ്ബോധനങ്ങൾ. ഇതിന്റെ തുടർച്ച ഇന്ത്യൻ നാഷണൽ കോൺഗ്രസ്സിന്റെ ആദർശങ്ങളും പരിപാടികളും കവിതയിലൂടെ പ്രചരിപ്പിക്കുന്ന തലംവരെ വികസിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിനു കാരണം ആ മഹാപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ നായകൻ മഹാത്മാഗാന്ധിയായിരുന്നു എന്നതാണ്. കർമ്മയോഗത്തിന്റെ ആൾരൂപമായ ആ മഹാനുഭാവന്റെ അപദാനങ്ങളെപ്പറ്റി ‘എന്റെ ഗുരുനാഥൻ’ (1922) എന്ന കവിതയിൽ മാത്രമല്ല, വള്ളത്തോൾ പ്രകീർത്തിച്ചിട്ടുള്ളത്.

ആ മഹാപ്രസ്ഥാനത്തോടുള്ള നിർവ്യാജമായ കൂറുകൊണ്ടാണ് താൻ അദ്ധ്യക്ഷനായ സമസ്തകേരളസാഹിത്യപരിഷത്തിന്റെ വാർഷികസമ്മേളനത്തിൽ സംബന്ധിക്കാതെ മദിരാശിയിലും കൊൽക്കത്തയിലും നടന്ന കോൺഗ്രസ് ദേശീയസമ്മേളനങ്ങളിൽ വള്ളത്തോൾ പങ്കെടുത്തത്. അതിനെതിരെ ഉയർന്ന വിമർശനങ്ങൾക്ക് അദ്ദേഹം നല്കിയ ‘ഞാൻ ഒന്നാമതു ഭാരതീയനാണ്; രണ്ടാമതേ കേരളീയനാകുന്നുള്ളൂ’ എന്ന മറുപടി വള്ളത്തോളിന്റെ ദേശീയാഭിമാനബോധത്തിന്റെ ആഴം വ്യക്തമാക്കിക്കൊടുത്തു. ഇതിന്റെ മറ്റൊരു തെളിവാണ് അറസ്റ്റ് ചെയ്തേക്കുമെന്ന ഭീഷണി ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടും പയ്യന്നൂർ കോൺഗ്രസ്സമ്മേളനത്തിൽ പങ്കെടുക്കാൻ കാട്ടിയ ചങ്കൂറ്റം.

‘ദീർഘദാരിദ്ര്യവ്യാധിവേദനാഞെരുക്കങ്ങൾ’ അനുഭവിക്കാൻ വിധിക്കപ്പെട്ട പാവങ്ങളുടെ യാതനാഭരിതമായ ജീവിതങ്ങളെ മലയാളകവിതയിൽ ആദ്യമായി വിഷയമാക്കിയതു വള്ളത്തോളാണ്.

പാവങ്ങൾതൻ പ്രാണമരുത്തു
വേണം
പാപപ്രഭുക്കൾക്കിഹ പങ്ക
വീശാൻ

എന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ധാർമ്മികരോഷം പ്രകടമായിട്ടുണ്ട്. ജാതിചിന്ത, മതസ്പർദ്ധ,

അടിമത്തം, യുദ്ധക്കെടുതി കൾ, ദാരിദ്ര്യപീഡ മുതലായ വിഷയങ്ങൾ കവിതയിൽ വിഷയമാക്കാനും അവയ്ക്കെ തിരെ ശക്തമായ ജനവികാരം സൃഷ്ടിക്കാനുംകൂടി വള്ള ത്തോളിനു കഴിഞ്ഞു.

തീണ്ടൊല്ല, തൊടല്ലെന്നു
തങ്ങൾ തങ്ങളെ മൗഢ്യം

പൂണ്ടാട്ടിയോടിക്കുന്ന
ഘോഷമെന്നോളം നില്ക്കും

അന്നോളം ശ്രവിക്കാ
നാമാർഷധർമ്മത്തിൻ ഗാനം

അന്നോളം തിരിച്ചെത്താ
ഭ്രഷ്ടർ നാം സ്വരാജ്യത്തിൽ!

(ഐക്യമേ, സേവ്യാൽ
സേവ്യം)

എന്നതിൽ തൊട്ടുകൂടാ യ്മയ്ക്കും തീണ്ടിക്കൂടാ യ്മയ്ക്കും അടിസ്ഥാനമായ ഭേദവിചാരത്തെ ഭാരതീ യദർശനത്തിന്റെ വെളിച്ച ത്തിൽ നിന്നുകൊണ്ടാണ് വള്ളത്തോൾ എതിർത്തത്. അധർമ്മത്തിനെതിരെ പ റയുക മാത്രമല്ല, പൊരുതുക കൂടി ആവശ്യമാണെന്ന് വള്ള ത്തോൾ വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. അതിനാൽ വൈക്കം, ഗുരു വായൂർ സത്യാഗ്രഹങ്ങളോട് ആഭിമുഖ്യം പുലർത്തിയ മഹാകവി ജനകീയാവശ്യം അംഗീകരിക്കപ്പെടുന്നതിനു വേണ്ടി കോഴിക്കോടു സാമൂ തിരിക്ക് ഒരു നിവേദനപ ത്രം സമർപ്പിക്കാനും സന്നദ്ധ നായി.

ചൂഷിതരും മർദ്ദിതരുമായ കീഴാളജനതയോട് അനു ഭാവം പ്രകടിപ്പിച്ച് മലയാള ത്തിൽ ആദ്യമായി കവിത രചിച്ച കവിയും മറ്റാരു മല്ല. കർഷകത്തൊഴിലാളി സംഘടനയ്ക്കോ കമ്മ്യൂ ണിസ്റ്റ് പാർട്ടിക്കോ നാട്ടിൽ വേരോട്ടമുണ്ടാകുന്നതിനു മുൻപുതന്നെ പാട്ടംകുടി യാന്റെ ആധിവ്യാധികളെപ്പറ്റി അദ്ദേഹം ഉച്ചത്തിൽ പാടുക യുണ്ടായി. 1920-കളുടെ തുട ക്കത്തിലേ തൊഴിലാളിപ്രശ്ന ങ്ങൾ വിഷയമാക്കി അദ്ദേഹം കവിതകളെഴുതിയിരുന്നു. പിന്നെയും ഒരു പതിറ്റാണ്ടു പിന്നിട്ടിട്ടാണല്ലോ ഇവിടെ വർഗ്ഗസംഘടനകൾ ഉണ്ടാ യത്. അതും കഴിഞ്ഞ് ഒരു പ തിറ്റാണ്ടിനുശേഷമാണ് ചില രൊക്കെ പടപ്പാട്ടുകൾ രചി ച്ചതും.

മനുഷ്യനോടു മാത്രമല്ല, സമസൃഷ്ടിജാലത്തോടെല്ലാം വള്ളത്തോളിനു ദീനാനുകമ്പ ഉണ്ടായിരുന്നു. അറവുശാ ലയിലേക്ക് ആട്ടിത്തെളി ക്കപ്പെടുന്ന മിണ്ടാപ്രാണി കളെക്കണ്ടു നൊമ്പരപ്പെട്ട കവി, ആ നിഷ്ഠുരകർമ്മം ചെയ്യുന്ന മനുഷ്യന്റെ ദുർവി ധിയോർത്തു സഹതപിച്ചിട്ടു മുണ്ട്:

മിണ്ടുവാനറിയാത്ത മൃഗ
ങ്ങളെ

കൊണ്ടുപോകുന്നു
മർത്ത്യൻ കശാപ്പിനായ്

മർത്ത്യനും ഹാ! തെളിക്ക
പ്പെടുന്നിതു

മൃത്യുവിൻ ചന്തയിലേക്ക
ന്വഹം!

ജന്തുഹത്യ നടത്തി മൃഗ മാംസം ആഹരിക്കണമെന്നു വാശി പിടിക്കുന്നവർ ഈ വരികൾ ശ്രദ്ധിച്ചെങ്കിൽ എത്ര നന്നായിരുന്നു! ഇതിനു പുറമെ,

അതിനിഷ്ഠുരം ജീവിതാഹ
വാഹം-

കൃതിയാലെത്ര ഭയങ്കരം
പ്രപഞ്ചം!

എന്ന് സർവവിനാശകാരി യായ ലോകയുദ്ധത്തിന്റെ പ്രത്യാഘാതത്തെ കേരള ത്തിൽ ആദ്യം കേട്ടറിഞ്ഞതും കേഴ്വിശക്തിയില്ലാത്ത വള്ള ത്തോൾ തന്നെയായിരുന്നു. സ്ത്രീത്വത്തോട് പരമാദരം സൂക്ഷിച്ച അദ്ദേഹം,

സ്ത്രീതന്നെ പരാശക്തി,
സത്തയും

ചിത്തും സ്ത്രീതാൻ
(സ്ത്രീകൾ)

എന്ന് തുറന്നെഴുതാനും മടിച്ചില്ല.

വാക്കും പ്രവൃത്തിയും തമ്മിൽ പൊരുത്തമുണ്ടായിരിക്കണ മെന്ന ദൃഢവിശ്വാസക്കാര നായിരുന്നു മഹാകവി വള്ള ത്തോൾ. ഇതിനു തെളിവായി രണ്ടുദാഹരണങ്ങൾ ചൂണ്ടി ക്കാണിക്കട്ടെ. വെയിൽസ് രാജകുമാരൻ വച്ചുനീട്ടിയ പട്ടും വളയും നിരസിച്ചതാണ് ഒന്നാമത്തെ സംഭവം. ജാലി യൻവാലാ ബാഗിലെ പൈ ശാചികമായ മനുഷ്യക്കുരുതി കഴിഞ്ഞ് ഭാരതം സ്വാതന്ത്ര്യ സമരച്ചൂളയിൽ വെന്തുരു കുന്ന കാലമായിരുന്നു അത്. സ്വാതന്ത്ര്യബോധവും സാമ്രാ ജ്യത്വവിരോധവും കവിത

യിൽമാത്രം പോരാ എന്നും പ്രവൃത്തിയിൽക്കൂടി ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നും ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തുകയായിരുന്നു ഇതിലൂടെ അദ്ദേഹം ചെയ്തത്. താൻ മുൻകൈയെടുത്തു സ്ഥാപിച്ച കേരളകലാമണ്ഡലത്തിനു ചില സൗജന്യങ്ങൾ ചെയ്യാൻ സാമൂതിരിയായ വിദ്വാൻ ഏട്ടൻ തമ്പുരാൻ തയ്യാറായപ്പോൾ അതിനെ വിലക്കിയതാണ് മറ്റൊന്ന്. 'ആരുടെയും ഒത്താശ കൂടാതെ സ്വപ്രയത്നത്താൽത്തന്നെ ജീവിക്കാറാകണമെന്നാണ് ആഗ്രഹം' എന്നത്രേ അതിന് അദ്ദേഹം നല്കിയ വിശദീകരണം. കലയ്ക്കും സാഹിത്യത്തിന്നും വേണ്ടി ഭിക്ഷാപാത്രവുമായി ദേശാടനം നടത്തുകയും തന്റെയും മറ്റുള്ളവരുടെയും പുസ്തകങ്ങൾ തലയിലേറ്റി വീടുവീടാന്തരം കൊണ്ടുനടന്നു വില്ക്കുകയും ചെയ്ത വള്ളത്തോളാണ് ഇങ്ങനെ പ്രവർത്തിച്ചതെന്ന് ഓർക്കണം. ജീവിതം മുഴുവൻ സാമ്പത്തികപ്രയാസത്തിൽപ്പെട്ടു നട്ടംതിരിഞ്ഞിട്ടും അഭിമാനം പണയപ്പെടുത്താൻ അദ്ദേഹം ഒരിക്കലും തയ്യാറായില്ല. തറവാട്ടുസ്വത്തിൽനിന്നുപോലും ഭാഗം സ്വീകരിക്കാത്ത ആ കർമ്മയോഗി സ്വന്തം അദ്ധ്വാനംകൊണ്ടു മാത്രമാണ് ജീവിതം നയിച്ചത്. ജോലി കവിതയെഴുത്താണെന്ന് അഭിമാനത്തോടും ആത്മവിശ്വാസത്തോടുംകൂടി ആദ്യമായിപ്പറഞ്ഞ വള്ളത്തോളാണ് സാഹിത്യരചനയെ ഒരു ജീവിതമാർഗ്ഗമാക്കാമെന്നു കേരളീയരെ പഠിപ്പിച്ചതും. എന്നുമാത്രമല്ല, പ്രയത്നത്തിന്റെ ഫലമായി ഉണ്ടാകുന്ന കവിതയ്ക്ക് അർഹമായ പ്രതിഫലത്തിന് അവകാശമുണ്ടെന്നു സ്ഥാപിച്ചതും അദ്ദേഹം തന്നെ.

ഇപ്രകാരം വളരെ ക്ലേശിച്ചു സമ്പാദിച്ച ധനമാകട്ടെ, മക്കൾക്കു വേണ്ടിയല്ല വള്ളത്തോൾ വിനിയോഗിച്ചത്; തന്റെ മാനസസന്താനമായ കലാമണ്ഡലത്തിനുവേണ്ടിയാണ്. ഇന്നു മുഖ്യമായും കഥകളിയുടെ പേരിലാണ് കലാമണ്ഡലം അറിയപ്പെടുന്നതെങ്കിലും, അതിന്റെ സ്ഥാപനത്തസ്സംബന്ധിച്ച് മഹാകവിക്ക് കൂടുതൽ വിശാലമായവീക്ഷണമാണ് ഉണ്ടായിരുന്നത്. കഥകളിക്കു പുറമെ, നാടകം, ചാക്യാർകൂത്ത്, തുള്ളൽ, മോഹിനിയാട്ടം തുടങ്ങിയ ദൃശ്യകലകൾക്കും സംഗീതത്തിനും സാഹിത്യത്തിനും ചിത്രരചനയ്ക്കും വാദ്യകലകൾക്കുംകൂടി കലാമണ്ഡലത്തിൽനിന്ന് അഭിവൃദ്ധി പ്രാപിക്കാൻ കഴിയണം എന്നാണ് അദ്ദേഹം പ്രത്യാശിച്ചത്. കലകളിലൂടെയും ഭാരതത്തിന്റെ ഏകാത്മകത പരിപോഷിപ്പിക്കുവാനും പരിരക്ഷിക്കുവാനും കഴിയുമെന്ന് ടാഗോറിനെപ്പോലെ വള്ളത്തോളും മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു. ഈ അറിവാണ് ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസം ഇല്ലാതിരുന്നിട്ടും വിദ്യാഭ്യാസവിചക്ഷണനാകാൻ വള്ളത്തോളിനെ സഹായിച്ചത്. ഇതുപോലെ പ്രധാനമാണ്, കേരളപ്പിറവിക്കു മുൻപുതന്നെ ഏകകേരളം എന്ന ശക്തമായ വികാരം കേരളീയരിൽ ജനിപ്പിച്ച വള്ളത്തോളിന്റെ സേവനവും.

ശൃംഗാരം, വാത്സല്യം, ദേശാഭിമാനം എന്നീ ഭാവങ്ങൾ ആവിഷ്കരിക്കുമ്പോഴാണ് വള്ളത്തോൾക്കവിതയുടെ ശക്തിസൗന്ദര്യങ്ങൾ ഏറ്റവും സമുജ്ജ്വലമായിത്തീരുന്നതെന്ന് നിരീക്ഷിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ധന്യമായ ദാമ്പത്യം നയിച്ച വള്ളത്തോൾ പല കവിതകളിൽ ഗൃഹസ്ഥാശ്രമത്തിന്റെ ചാരുത വർണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ട്. ജീവിതത്തിലെ സമസ്താനുഭവങ്ങളിലും വ്യാമുഗ്ധനായിരുന്നു നമ്മുടെ മഹാകവി. ബ്രഹ്മാവ് ഒരു കൈയിൽ സന്മാർഗ്ഗവും ഒരു കൈയിൽ കലയും വച്ചുകൊണ്ട് 'ഏതെങ്കിലും ഒന്നെടുക്കൂ' എന്നു പറഞ്ഞാൽ, 'ഞാൻ കലയാണു സ്വീകരിക്കുക' എന്നു വെളിപ്പെടുത്തിയതിൽനിന്നു വള്ളത്തോളിന്റെ ജീവിതസമീപനം വ്യക്തമാണ്. ഈ സമീപനം തന്നെയാണ്,

> മാനം ചേർന്ന ഭടന്റെ മിന്നൽ ചിതറും
> കൈവാളിളക്കത്തിലും
> മാനഞ്ചും മിഴിതൻ മനോരമണനിൽ
> ചായുന്ന കൺകോണിലും
> സാനന്ദം കളിയാടീടുന്ന ശിശുവിൻ
> തൂവേർപ്പണിപ്പൂങ്കവിൾ
> സ്ഥാനത്തും നിഴലിച്ചു കാണ്മു കവിതേ,
> നിൻ മഞ്ജുരൂപത്തെ ഞാൻ

എന്ന ശ്ലോകത്തിൽ അദ്ദേഹം ഭംഗ്യന്തരേണ അവതിരിപ്പിക്കുന്നതും.

ദാരിദ്ര്യദുരിതങ്ങളും മറ്റു പരാധീനതകളും അലട്ടിയിരുന്നെങ്കിലും അപകർഷബോധം തൊട്ടുതീണ്ടാത്ത മനസ്സായിരുന്നു വള്ളത്തോളിന്റേത്. എന്നല്ല, ഏതു മഹാനെയും സമശീർഷനായിട്ടുമാത്രം കാണാനുള്ള ആത്മവിശ്വാസത്തികവും അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നു. പ്രധാനമന്ത്രിയോടും ഗവർണ്ണറോടുമൊക്കെ തുല്യനിലയിൽ പെരുമാറിയ പല സംഭവങ്ങളുണ്ട് ആ ജീവിതത്തിൽ. അതിർത്തികൾക്കപ്പുറത്തുനിന്ന് മലയാളത്തിന് ആദരവും അംഗീകാരവും കൈവരാൻ ഇടയാക്കിയവരിലും പ്രാതഃസ്മരണീയൻ മഹാകവി വള്ളത്തോൾ തന്നെയാണ്. മലയാളവും സംസ്കൃതവുമല്ലാതെ മറ്റൊരു ഭാഷയും അറിയാത്ത, ബധിരനും വയോവൃദ്ധനുമായ വള്ളത്തോൾ ദൽഹിയിലും കൊൽക്കത്തയിലും മോസ്കോയിലും പീക്കിങ്ങിലും പാരീസിലുമൊക്കെ മലയാളത്തിൽ സംസാരിക്കുകയും കവിത വായിക്കുകയും ചെയ്തപ്പോൾ ഉണ്ടായ അനുഭവങ്ങൾ ഇതു തെളിയിക്കുന്നു.

മലയാളകവിതാചരിത്രത്തിൽ വള്ളത്തോൾ അവശേഷിപ്പിക്കുന്നതെന്ത്? ഒരർത്ഥത്തിൽ ഇതാണ് ഏറ്റവും പ്രസക്തമായ ചോദ്യം; പ്രധാനവും. ഒറ്റവാക്യത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ, തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛനുശേഷം തത്തുല്യമായ ഒരു മഹാദൗത്യം നിറവേറ്റിയ മഹാകവി. ഇതാണ് അതിന്റെ ഉത്തരം. എഴുത്തച്ഛൻ ഭഗവദ്ഭക്തിയിലൂടെ സാധിച്ച സാമൂഹികോത്തരവാദിത്വം വള്ളത്തോൾ വീരരസാത്മകമായ ദേശഭക്തിയിലൂടെ നിർവഹിച്ചു എന്ന വ്യത്യാസമേയുള്ളൂ. എഴുത്തച്ഛന്നും ചെറുശ്ശേരിക്കുംശേഷം ആ പൂർവകവികൾ ഉപയോഗിച്ച കേകയും കാകളിയും മഞ്ജരിയും മറ്റുമായ ദ്രാവിഡവൃത്തങ്ങളെ മലയാളകവിതയിലേക്കു ഹൃദയഹാരിയായി പ്രത്യാനയിച്ചതും വള്ളത്തോളാണ്.

സാഹിത്യമഞ്ജരിയിലൂടെ മഹാകവി വള്ളത്തോൾ ഉദ്ഘാടനം ചെയ്ത ഒരു കാവ്യഘടനയുണ്ട്. അത് ലഘുകവനങ്ങളുടെ സമാഹാരം അവതരിപ്പിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥസ്വരൂപമാണ്. വള്ളത്തോളിനെത്തുടർന്ന് മലയാളകവിതയിൽ ഇന്നും നിലനില്ക്കുന്നത് ഇതേ സമ്പ്രദായം തന്നെ. ഭാവരൂപങ്ങളിൽ തുല്യപ്രാധാന്യമുള്ള ആ കവിതകൾ നാടകീയത തികഞ്ഞവയും ശില്പകലാവൈദഗ്ധ്യത്തിനു നിദർശനങ്ങളുമാണ്. ഖണ്ഡകൃതികളിലൂടെ വള്ളത്തോൾ അവതരിപ്പിച്ച കാവ്യമാതൃകയുടെ കാര്യവും വ്യത്യസ്തമല്ല. ഈ പരിവർത്തങ്ങൾക്കു നേതൃത്വം നല്കിയ കവിയാവുകയാൽ, വള്ളത്തോൾ ഭാവിതലമുറകൾക്കും മാർഗ്ഗദർശിയായി. മലയാളം ദർശിച്ച ഏറ്റവും ഹൃദയഹാരിയായ കാവ്യരചനാശൈലിയുടെ ഉടമയായതുകൊണ്ട് വള്ളത്തോൾ നമ്മുടെ കവിതയിലെ ഏറ്റവും പ്രബലമായ സ്വാധീനതാശക്തിയായി മാറുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. മേൽപറഞ്ഞ രണ്ടു മാതൃകകളിലൂടെ വള്ളത്തോളിൽ പ്രകടമായ കാവ്യാദർശംതന്നെയാണ് മലയാളത്തിലെ പില്ക്കാലത്തെ പ്രമുഖകവികളുടെയും കാവ്യാദർശമായത്. അവിടംകൊണ്ടും തീരുന്നില്ല അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വാധീനതാശക്തി. വായനക്കാരെയും നിരൂപകരെയുംവരെ നിയന്ത്രിക്കാൻ പര്യാപ്തമായി മലയാളത്തിൽ ഇന്നും നിലനില്ക്കുന്നതും വള്ളത്തോൾക്കവിതയുടെ മാനദണ്ഡം തന്നെയാണ്. ചുരുക്കത്തിൽ താൻ ജീവിച്ച കാലത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ കവിയെന്ന അംഗീകാരം കൈവന്ന വ്യക്തിയാണ് മഹാകവി വള്ളത്തോൾ നാരായണമേനോൻ.

> കാലമതിന്റെ കനത്ത കരം കൊണ്ടു
> ലീലയാലൊന്നു പിടിച്ചുകുലുക്കിയാൽ,
> പാടേ പതറിക്കൊഴിഞ്ഞുപോം ബ്രഹ്മാണ്ഡ-
> പാദപപ്പൂക്കളാം താരങ്ങൾ കൂടിയും!

സൂര്യനസ്തമിക്കാത്ത സാമ്രാജ്യം എന്ന് അഹങ്കരിച്ച ഒരു മഹാശക്തിയെ അഭിമുഖീകരിച്ചുകൊണ്ടാണു പറഞ്ഞതെങ്കിലും, വള്ളത്തോളിന്റെ ഈ ധീരപ്രഖ്യാപനത്തിൽ പ്രപഞ്ചരഹസ്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള മഹാദർശനം അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. സത്യവചസ്സും രുദിതാനുസാരിയുമായ കവിയുടെ,

പറയാമൊരൊറ്റ ശ്ലോകമുറി
യാൽ
ശാസ്ത്രമൊക്കെ ഞാൻ
പരോപകാരമേ പുണ്യം
പാപമേ പരപീഡനം

എന്ന വരികളിലുമുണ്ട് നരജീവിതത്തിന്റെ വേദാന്തസാരം.

ഇതൊക്കെക്കൊണ്ടാണ്, സ്വാതന്ത്ര്യലബ്ധിക്കുശേഷം മദിരാശിസർക്കാർ ആസ്ഥാനകവിപ്പദവി നല്കി വള്ളത്തോളിനെ ആദരിച്ചത്. 1955-ൽ രാഷ്ട്രം പദ്മഭൂഷൻ ബഹുമതി നല്കി അംഗീകരിക്കുകയും ചെയ്തു ആ ബഹുമുഖപ്രതിഭനെ. 1956-ൽ കേരളപ്പിറവിസമ്മേളനത്തിൽ ഉദ്ഘാടനപ്രസംഗം നടത്തിയതും മഹാകവി വള്ളത്തോൾ ആയിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിനു കിട്ടിയ സാർവത്രികമായ അംഗീകാരത്തിന്റെ ചില ഉദാഹരണങ്ങളാണിവ.

രാജ്യത്തിന്റെ ഐക്യം പരമപ്രധാനമാണെന്ന് വള്ളത്തോൾ വിശ്വസിച്ചു. ഭാരതത്തിനകത്തും പുറത്തുംനിന്ന് ഒളിഞ്ഞും തെളിഞ്ഞും ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന വിധ്വംസകപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കുള്ള പ്രതിവിധി ജനങ്ങളുടെ ഒത്തൊരുമ മാത്രമാണ്. അതുണ്ടെങ്കിൽ ഏതു പ്രതിസന്ധിയെയും അതിജീവിക്കാം. വള്ളത്തോൾ അക്കാര്യം വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്:

മാതാവിൻ മഹാഗൃഹം
തുണ്ടുതുണ്ടാക്കിത്തീർത്തു
വേർതിരിപ്പതീവെറും
മാറാലമറകളോ?
ഇവയെപ്പറപ്പിക്കാനുണർന്നു
നമ്മൾ മൂരി
നിവർന്നു നേരേ വിടും
നെടുവീർപ്പൊന്നേ പോരും!

ഇങ്ങനെ, നിദ്രാണമായ കർമ്മവീര്യത്തെ ഉത്തേജിപ്പിച്ച് പല നിലകളിൽ നമ്മുടെ സംസ്കൃതിയെ ധന്യധന്യമാക്കിയ ആ മഹാപുരുഷൻ 1958 മാർച്ച് 13-ന് ദിവംഗതനായി. എങ്കിലും, പഴഞ്ചൊല്ലുപോലെയും ലോകോക്തിപോലെയും മലയാളിയുടെ നാവിലും നിനവിലും അനവരതം പുനർജ്ജനിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന വള്ളത്തോൾ നമ്മുടെ അവബോധത്തിലെ ശാശ്വതസാന്നിദ്ധ്യങ്ങളിൽ ഒന്നായിരിക്കും, ഒരു സംശയവും വേണ്ടാ.

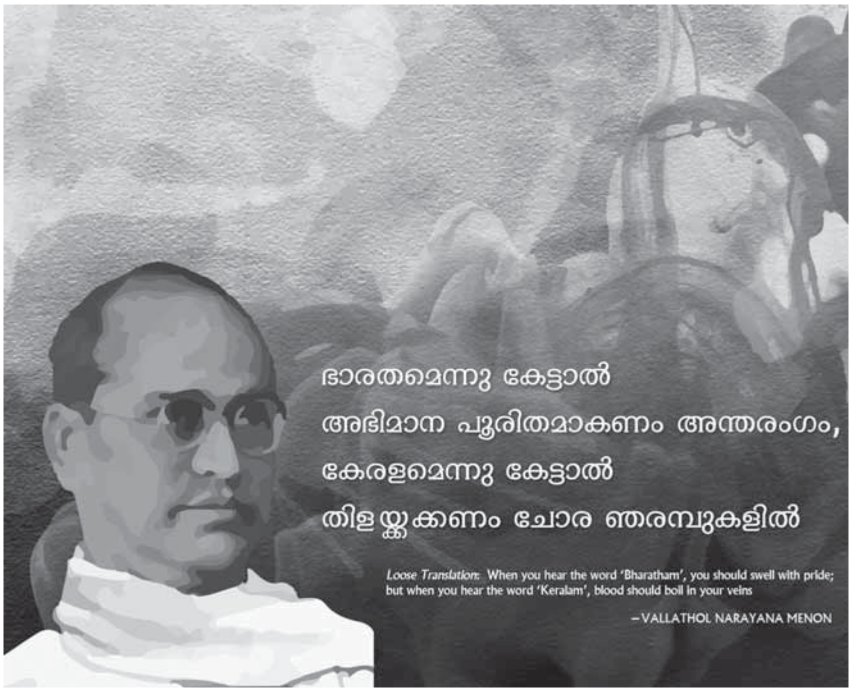

സഹായഗ്രന്ഥങ്ങൾ-

1. വള്ളത്തോൾക്കവിതാപഠനം, സമ്പാദനവും പഠനവും: ചെമ്പൂരി സുകുമാരൻ നായർ, കേരളഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, തിരുവനന്തപുരം 2006.

2. മഹാകവി വള്ളത്തോൾ, ഡോ. എം. ലീലാവതി, നാഷണൽ ബുക്ക്സ്റ്റാൾ കോട്ടയം 1992.

3. അയപ്പപണിക്കറുടെ ലേഖനങ്ങൾ, അയപ്പപണിക്കർ ഡി.സി ബുക്സ്, കോട്ടയം 2005.

4. സാഹിത്യലോകം, ആർ. രാമൻചന്ദ്രൻ നായർ, അഞ്ജലി പബ്ലിക്കേഷൻ, തിരുവനന്തപുരം

കാലം സാക്ഷി

ഇവിടെക്കുറിക്കുമീ വരികളിൽ പടരുമെൻ
ഹൃദയരക്തം നോക്കി നിശ്ശബ്ദനാകവേ....
ഓർമ്മപ്പുതപ്പിൽ മായാത്ത സുഗന്ധമാം
നോവിന്റെ മണിവീണ പാടുന്നു പിന്നെയും.

രാഗാർദ്രവാകകൾ പൂക്കുന്ന സന്ധ്യയിൽ
ഹൃദയം കൊരുത്തുനാം പിന്നിട്ട പാതകൾ
വീണ്ടും വിളിക്കാൻ മറന്നുവോ മനസ്സിന്റെ
നിറനിലാവേ ഞാൻ നിന്നെ മറക്കുമോ?

തപ്ത ജീവിതനൊമ്പരം മറച്ചൊരെൻ
പ്രക്ഷുബ്ദ്ധ മാനസം എരിഞ്ഞടങ്ങീടവേ
കരളിൽ നിറയുമീയിരുൾത്തിരശ്ശീലയിൽ
തേങ്ങലായ് ആടിത്തളരുന്നു വാക്കുകൾ

വീണ്ടുമൊരു തെന്നലായ് നീ വന്നുമുട്ടവേ
ആ ഹൃദയസ്പന്ദനം കേട്ടു ഞാനുണർന്നു
നറുമഴച്ചാറ്റലായ് പുലരിത്തുടിപ്പായി......
പുതുമണമായ് പ്രിയതേ നിന്നെ ഞാനറിഞ്ഞു...

താലിക്കുരുക്കിന്റെ തടവറച്ചുമരിൽ നീ
മുട്ടാതെ മുട്ടുന്നതും കേട്ടു വ്രണിതമായ്
കണ്ണിമ ചിമ്മാതെ കാത്തിരിക്കുന്നു ഞാൻ
എൻ കണ്ണടയും വരെ കാണുവാൻ എന്നോമനേ

കാലമിനിയും വരും പോകുമെങ്കിലും അരികിലായ്
കാത്തുനിൽക്കും നാം കൈകോർത്തു നടന്നവർ
സാക്ഷിയായ് നിൽക്കുന്നു പിന്നെയും പൂവിട്ടു
നാം കാത്തുനിന്നൊരാ പൂമരച്ചോടുകൾ

നിലയ്ക്കില്ലൊരിക്കലും നിൻ സ്വരവീണകൾ
മൗനമാർന്നെന്നെ പൊതിയും നിശ്വാസങ്ങൾ
കാത്തിരിക്കും ഞാൻ കാതോർത്തിരിക്കും
ഒരു നോക്കിനായനന്തമാം ജീവിതവഴിത്താരയിൽ...

Shameem C.C.
Research Scholar,
Dept. IR & PS

നിരാധാരം

എന്നും ഇരുട്ടിന്റെ തടവറയിൽ
ആരെങ്കിലും വെളിച്ചത്തിന്റെ ജാലകം
തുറക്കുമെന്ന് കരുതി
എന്നും മൗനത്തിന്റെ ഗർത്തങ്ങളിൽ
ആരെങ്കിലും നൂപുരാരവം
കേൾപ്പിക്കുമെന്ന് കരുതി
കാലങ്ങൾ പെയ്തുപെയ്ത്
ഒഴുകി ഒഴിയുമ്പോൾ
എന്തു പ്രതീക്ഷിക്കാൻ
വിശന്നു വലഞ്ഞെത്തി ധൃതിയിൽ
പുൽപ്പാടമാകെത്തിന്നാൻ വെമ്പുന്ന
കാളക്കൂറ്റനരികിൽ
ഭയന്നു നിൽക്കുന്ന
ദരിദ്ര ഇടയ കുമാരനെപ്പോലെ
ഞാനും കാത്തിരിക്കുന്നു

Sumithran P.R.
Office Staff,
Examinations Wing

തിരകളോടായ്................
എനിക്ക്................

Jisha D.
IInd MA English and
Comparative Literature

കടലോരം നിരപ്പായിരുന്നു
ഒരു കാലത്ത്
നടന്നിരുന്നു, കളിച്ചിരുന്നു
തട്ടിവീണിട്ടും.
ഒടുക്കം നിന്നിലൊന്നു
കാല്നനയ്ക്കാതെ പോകാൻ
എനിക്കാവില്ലായിരുന്നു.
എത്ര മൺകൊട്ടാരങ്ങൾ പൊട്ടിച്ചു......
എത്ര വാക്കുകൾ മായ്ച്ചു കളഞ്ഞു നീ..........
എങ്കിലും പിണക്കം തീർക്കാൻ
തുള്ളി തുളുമ്പി വെള്ളക്കുതിരകളെപോൽ
നീ വന്നിരുന്നു.

കുഴികളാണ് ഇന്ന് എവിടെയും.
മറ്റൊരു ജസീറ, അത് സാധ്യമല്ലല്ലോ.
മണൽ പൊന്നായി മാറിയത്
ആ കക്കകളും ഞണ്ടുകളും
പൂവാലിക്കകളും
അറിഞ്ഞോ ആവോ?

അല്ലയോ തിരയെ
നീയെങ്കിലും അറിഞ്ഞോ ?

ഉണ്ടായിരിക്കും.
നീ എന്നും മണലിനെ ചുംബിക്കാറുണ്ടല്ലോ.
ഈ ചുംബന സമരകാലത്തും

മരിക്കുന്നില്ല ഈ സ്മരണകൾ

മുൻ രാഷ്ട്രപതി ഡോ. എ.പി.ജെ. അബ്ദുൾ കലാം ഓർമ്മയായിട്ട് ഒരു വർഷം തികയുകയാണ്. വ്യാപരിക്കുന്ന മേഖലകളിലെല്ലാം സ്വന്തം വ്യക്തിമുദ്ര പതിപ്പിച്ച കലാമിന്റെ ചിന്തകൾക്ക് ഒരിക്കലും മരണമില്ല. അതിസാധാരണക്കാരനിൽ നിന്ന് രാജ്യത്തിന്റെ പരമോന്നത പദവിയിലേക്ക് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വളർച്ച കഠിനാധ്വാനം ചെയ്യാനുള്ള മനസ്സും പ്രതിസന്ധികളെ തരണം ചെയ്യാനുള്ള ഇച്ഛാശക്തിയുമുണ്ടെങ്കിൽ ആർക്കും ഉന്നത പദവി എത്തിപ്പിടിക്കാവുന്നതാണെന്ന് തെളിയിക്കുന്നു. ഇന്ത്യയിലെ പല ബുദ്ധിജീവികളും ജനാധിപത്യ വ്യവസ്ഥിതിയിലെ പോരായ്മകളെക്കുറിച്ച് വാചാലരാകുമ്പോൾ ഭാരതീയനായതില് അഭിമാനിക്കുന്നുവെന്നും അതേ സമയം, രാജ്യത്തിന് ഒരുപാട് മുന്നേറാനുണ്ടെന്ന് പ്രഖ്യാപിച്ചശേഷം അതിനുള്ള ആശയസംഹിതകളും തുറന്നു നൽകിയ വ്യക്തിയായിരുന്നു ഡോ. കലാം.

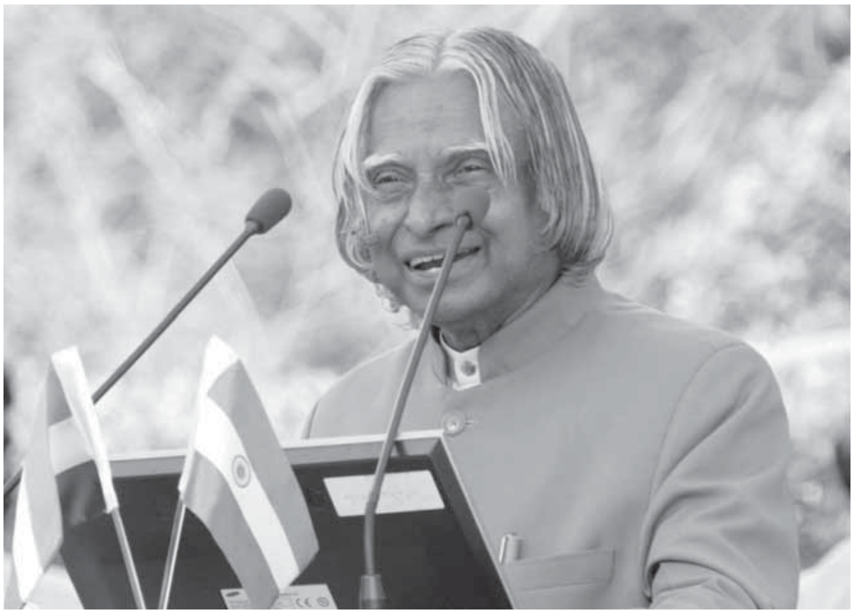

ഭാരതത്തിന്റെ ഭാവി യുവാക്കളിലാണെന്ന് മറ്റാരേക്കാളും തിരിച്ചറിഞ്ഞ ക്രാന്തദർശി. ഇന്ത്യയുടെ ഭാവി യുവതലമുറയിലാണെന്ന പ്രതീക്ഷ പുലർത്തുമ്പോൾ തന്നെ യുവാക്കൾക്ക് ഭരണാധികാരികളോടും, വ്യവ്സ്ഥിതിയോടുമുള്ള വിരക്തിയും, അവരിൽ പ്രതീക്ഷ പുലർത്തുമ്പോൾ തന്നെ യുവാക്കൾക്കു ഭരണാധികാരികളോടും, വ്യവസ്ഥിതിയോടുമുള്ള വിരക്തിയും, അവരില് അന്യംനിന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സാമൂഹിക പ്രതിബദ്ധതയും മനസ്സിലാക്കി അതിനെ ചികിത്സിക്കാന് തയ്യാറായ ഡോക്ടറാണ് അബ്ദുൾ കലാം. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് അവർ ഉന്നയിക്കുന്ന കാതലായ ചോദ്യങ്ങൾക്ക് മറുപടി നൽകിയത്. അവരോട് നേരിട്ടിടപഴകി രാഷ്ട്ര നിർമ്മാണത്തില് പങ്കാളിയാക്കുവാനാണ് തന്റെ സംവാദങ്ങളെ കലാം ഉപയോ

Arun K.V.

Research Scholar
Dept. of IR and Politics

ഗപ്പെടുത്തിയത്. പതിനേഴു ദശലക്ഷത്തോളം യുവാക്കളോട് നേരിട്ട് ഇടപഴകിയിട്ടുണ്ടെന്ന് കലാം എഴുതുകയുണ്ടായി.

രാഷ്ട്രം നിങ്ങൾക്ക് എന്തു തന്നുവെന്നതല്ല മറിച്ചു രാഷ്ട്രത്തിനുവേണ്ടി നിങ്ങൾ എന്തുചെയ്തുവെന്നതിനെ ആശ്രയിച്ചാണ് രാഷ്ട്രപരിവർത്തനം സാധ്യമാവുകയെന്നാണ് കലാം യുവാക്കളെ ഓർമ്മപ്പെടുത്തിയത്. അതിനായി പണം മുടക്കാതെ തന്നെ ചെയ്യാവുന്ന മൂന്ന് കാര്യങ്ങള് നിർവ്വഹിക്കാനാണ് അദ്ദേഹം അഭ്യർത്ഥിക്കുകയുണ്ടായി. ഒന്ന്, യാത്രയില് നമ്മുക്ക് ചുറ്റും കാണുന്ന നിരക്ഷരരായ വ്യക്തികളുടെ വീടുകളില് ചെന്ന് അവരെ സാക്ഷരരാക്കുക. രണ്ട് വീടുകളിലും തൊഴിലിടങ്ങളിലും പത്തു വൃക്ഷത്തൈകളെങ്കിലും നട്ടുപിടിപ്പിക്കുക. പൂർണ്ണ വളർച്ചയെത്തുന്ന മരങ്ങൾ വർഷം 1 കിലോ ഓക്സിജൻ നമ്മുക്ക് നൽകുമെന്നും 20 കിലോ കാർബൺ ഡൈ ഓക്സൈഡ് വലിച്ചെടുക്കുമെന്നും അതിലൂടെ വായുമലിനീകരണം തടയാം എന്നുമാണ് അദ്ദേഹം ഉദ്ദേശിച്ചത്. മൂന്ന്, നമ്മുക്ക് ചുറ്റും കാണുന്ന ആരോഗ്യമില്ലാത്ത രോഗികൾക്കും വൃദ്ധജനങ്ങൾക്കും വേണ്ടി സാന്ത്വന സ്പർശമാവുക. വ്യക്തിയെന്ന നിലയില് ഭരണകൂടത്തിന്റെ സഹായമില്ലാതെ സാമൂഹിക പരിവർദ്ധത്തനത്തിനു ഇത്തരം കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യാന് അദ്ദേഹം യുവാക്കളെ പ്രേരിപ്പിച്ചു.

അദ്ധ്യാപകർ, രക്ഷിതാക്കൾ എന്നിവരടങ്ങുന്ന സമൂഹം കുട്ടികളോട് ആവശ്യപ്പെടുന്നത് ഒന്നാമതാകാനും മറ്റുള്ളവരെ പോലെയാകാനുമാണ്. എന്നാൽ നിങ്ങൾ നിങ്ങളായി തീരുക. എന്നതാണ് മഹത്തരമായ കാര്യമെന്നും വലിയ ലക്ഷ്യങ്ങൾ കണ്ടാണ് നിങ്ങൾ നിങ്ങളായ തീരേണ്ടതെന്നുമാണ് അദ്ദേഹം കുട്ടികളെ ഓർമ്മപ്പെടുത്തുന്നത്. നമ്മുക്ക് ചുറ്റും പലരും പലരോടായി ചോദിക്കുന്ന ചോദ്യങ്ങൾ ഉണ്ട്. അസുഖം വന്നാല് ആ ഡോക്ടറെ കാണുന്നത് നല്ലതാണോ? അതുമല്ലെങ്കില് അവിടെ പഠിച്ചാല് നല്ല ജോലി കിട്ടുമോ? കലാകാരിയാക്കാൻ പറ്റുമോ? തുടങ്ങി നിരവധി ചോദ്യങ്ങള്. ഇത്തരം ചോദ്യങ്ങൾ വേണ്ടിവരുന്നത് ജന്മസിദ്ധമായ കഴിവുകളെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതിന് പകരം രക്ഷിതാക്കള് പലരും നിർബന്ധിച്ചു കുട്ടികളെ പല സ്ഥലങ്ങളില് ചേർക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ്. കുട്ടികളുടെ ലക്ഷ്യങ്ങൾക്കൊത്തു അവരെ വളരാൻ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചുവരുന്നുവെങ്കില് ഒരുപാട് ക്രിയേറ്റീവ് ആയ വ്യത്യസ്ത വ്യക്തിത്വങ്ങള് നമ്മുക്കുണ്ടാകുമായിരുന്നു. ഇവിടെയാണ് ഡോ. കലാം പറഞ്ഞതിന്റെ പൊരുൾ. പ്രതിസന്ധികളെ

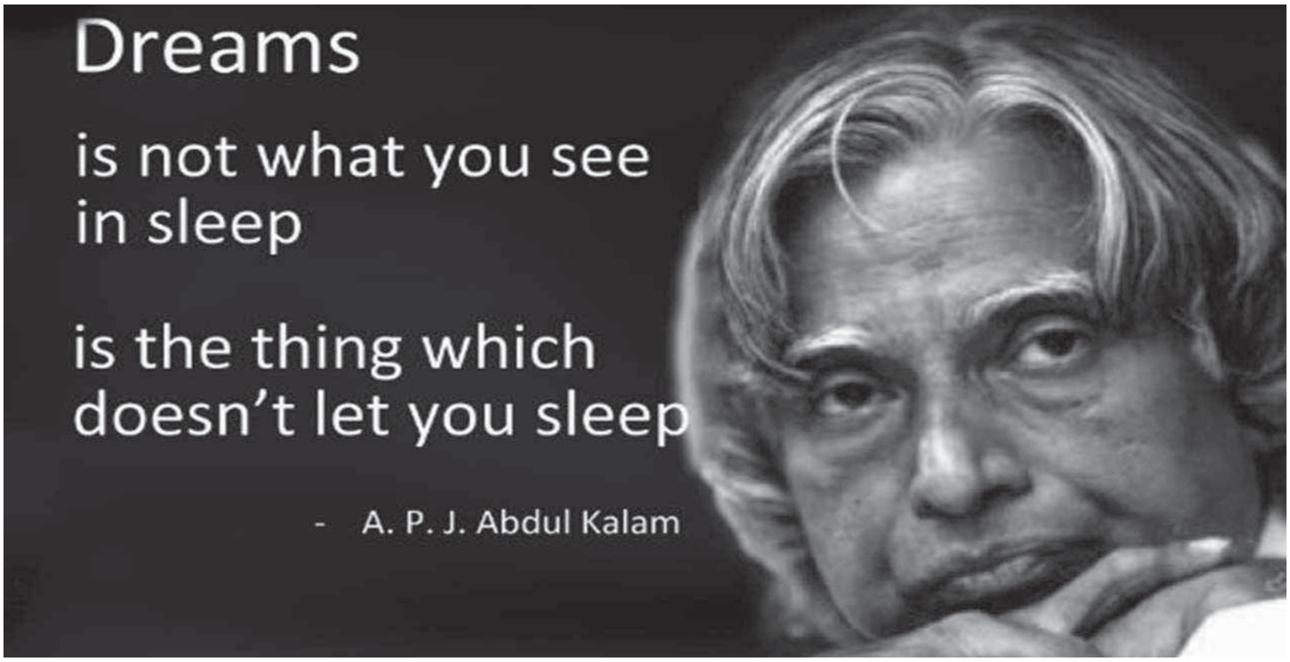

തരണം ചെയ്യാൻ കഴിവുള്ള നേതൃഗുണമുള്ള യുവതലമുറയെയാണ് അദ്ദേഹം സ്വപ്നം കണ്ടത്. യഥാർത്ഥ നേതാവിന്റെ ജോലി അനുയായികളെ സൃഷ്ടിക്കലല്ല മറിച്ചു കൂടുതൽ നേതാക്കളെ സൃഷ്ടിക്കുകയാണെന്നാണ് റാഫ്ല് നാദിർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടത്.

ഇതു അക്ഷരാർത്ഥത്തില് കലാമിന്റെ കാര്യത്തില് ശരിയെന്നു ബോധ്യമാകും.അദ്ദേഹം പങ്കിട്ട വേദികള് അനുയായികളെ സൃഷ്ടിക്കാനല്ല, പ്രതിസന്ധികളെ തരണം ചെയ്ത് ലക്ഷ്യത്തിലേക്ക് പറക്കാൻ കഴിയുന്ന സമൂഹത്തോട് ഞാൻ നിങ്ങൾക്ക് വേണ്ടി എന്താണ് ചെയ്യേണ്ടത്? എന്ന് ചോദിക്കുന്ന നേതാക്കളെ സൃഷ്ടിക്കാനാണ്. രാഷ്ട്രത്തിന്റെ പുരോഗതി രാഷ്ട്രീയം, സാമൂഹികം, സാമ്പത്തികം, സാംസ്ക്കാരികം, ശാസ്ത്രം തുടങ്ങിയ എല്ലാ ഘടകങ്ങളുടേയും അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് നിലനിൽക്കുന്നത്. ഇവ ഓരോ മേഖലയിലും യഥാവിധി നിർവ്വഹിക്കപ്പെടണമെങ്കില് നല്ല നേതൃത്വം എല്ലാ ഘടകങ്ങളിലും ആവശ്യമാണ്. അതില്ലെങ്കില് രാജ്യ പുരോഗതി ഉണ്ടാകില്ലെന്നും അദ്ദേഹത്തിന് അറിയാമായിരുന്നു.

ശാസ്ത്ര വിഷയങ്ങളില് വൈദഗ്ദ്ധ്യം നേടിയവരുടെ സാമൂഹിക പ്രതിബദ്ധതയെക്കുറിച്ച് വിമർശങ്ങൾ ഉണ്ടാകാറുണ്ട്. എന്നാൽ, പൊതു വിഷയങ്ങളിൽ ഇടപെടുന്ന മറ്റേതു വ്യക്തിയേക്കാളും നന്നായി സമൂഹത്തിന്റെ പ്രശ്നങ്ങളെ അടുത്തറിയാനും പരിഹാരമാർഗങ്ങൾ നിർദ്ദേശിക്കുകയും നിരന്തരം സമൂഹത്തെ കർമ്മോത്സുകരാക്കുകയും ചെയ്ത ശാസ്ത്രജ്ഞനാണ് ഡോ. കലാം. തന്റെ ജന്മദിനം ഗ്രാമങ്ങളിൽ ആഘോഷിക്കണമെന്ന് രാഷ്ട്രപതി ആയിരിക്കുന്ന സമയത്ത് അദ്ദേഹം അഭിപ്രായപ്പെട്ടത്. രാഷ്ട്രപതിയുടെ സന്ദർശനം പ്രമാണിച്ചെങ്കിലും അടിസ്ഥാന സൗകര്യങ്ങൾ വിപുലപ്പെടുത്താനുള്ള ശ്രമങ്ങൾ ഉണ്ടാകുമെന്നുള്ളതുകൊണ്ടാണ്.

ലോകത്തിലെ അറിയപ്പെടുന്ന വ്യക്തിയായിരിക്കുമ്പോൾതന്നെ മറ്റുള്ളവരെ അംഗീകരിക്കാനും അഭിനന്ദിക്കാനും ഒട്ടും മടി കാണിക്കാത്ത വ്യക്തിയായിരുന്നു അദ്ദേഹം. മുൻ പ്രധാനമന്ത്രിമാരായ പി.വി. നരസിംഹറാവു, അദ്ദേഹത്തോട് ആണവ പരീക്ഷണത്തിന് തയ്യാറെടുക്കാനും തന്റെ അനുമതിക്കായി കാത്തിരിക്കാനും ആവശ്യപ്പെട്ടിരുന്നു. ജനവിധി കോൺഗ്രസ്സിന് എതിരായെങ്കിലും അല്പ ദിവസങ്ങൾ കഴിഞ്ഞു പുതിയ പ്രധാനമന്ത്രിയുടെ ഓഫീസിൽ നിന്ന് കലാമിന് വന്ന നിർദ്ദേശം നരസിംഹറാവുവിന്റെ കൂടെ ഓഫീസിൽ എത്തണമെന്നാണ്. അവിടെ വച്ച് പ്രധാനമന്ത്രി എ.ബി. വാജ്പേയിയോട് പദ്ധതിയെക്കുറിച്ച് വിവരിക്കാനാണ് നരസിംഹറാവു കലാമിനോട് ആവശ്യപ്പെടുകയുണ്ടായത്. രാഷ്ട്രീയപരമായ വ്യത്യാസങ്ങൾക്കിടയിലും ദേശ സുരക്ഷയ്ക്കും പുരോഗതിക്കും വേണ്ടി ഇരുനേതാക്കളും കാണിച്ച അസാമാന്യമായ ഐക്യം അദ്ദേഹം മാതൃകയായാണ് കാണുന്നത്. ഇന്നത്തെ ഭരണാധികാരിയെ നോക്കിയാൽ രാഷ്ട്രീയപരമായ വ്യത്യാസങ്ങൾക്കിടയിലും ദേശ സുരക്ഷയ്ക്കും പുരോഗതിക്കും വേണ്ടി ഇരു നേതാക്കളും കാണിച്ച അസാമാന്യമായ ഐക്യം അദ്ദേഹം മാതൃകയായാണ് കാണുന്നത്. ഇന്നത്തെ ഭരണാധികാരിയെ നോക്കിയാൽ രാഷ്ട്രീയത്തിന്റെ പേരിൽ മുൻ സർക്കാരുകൾ കൊണ്ടുവന്ന പദ്ധതികളും, സ്ഥാപനങ്ങളും ഇല്ലാതാക്കുന്ന സമീപനങ്ങളാണ് പിന്തുടരുന്നതെന്ന യാഥാർത്ഥ്യം ഇവിടെ പ്രസക്തമാണ്. കർമ്മനിരതനും സാമൂഹികപ്രതിബദ്ധതയുമുള്ള ഒരു വ്യക്തിയെയാണ് രാഷ്ട്രത്തിന് നഷ്ടമായത്. ഭരണവ്യവസ്ഥിതിയെയും നേതൃത്വത്തെയും ഗ്രഹിച്ച രോഗങ്ങൾ കാരണം വ്യവസ്ഥിതിയോട് അകലം പാലിക്കാൻ താത്പര്യപ്പെടുന്ന യുവതലമുറയെ ജനാധിപത്യ വ്യവസ്ഥിതിയോടടുപ്പിക്കുന്ന വലിയ കണ്ണിയായിരുന്നു അദ്ദേഹം. ഭരണാധികാരികളെ മാറിനിന്നു കുറ്റം പറയുന്നതിനുപകരം രാഷ്ട്രത്തിനുവേണ്ടി ചെറുതെങ്കിലും ഒരു നല്ല കാര്യം ചെയ്യാന് താത്പര്യപ്പെടുന്ന ഒരു സമൂഹമായി തീരുക എന്നതാണ് അദ്ദേഹത്തിന് നൽകാവുന്ന ഏറ്റവും നലല്ല സ്മരണാഞ്ജലി.

ബൈക്ക് ടാക്സി
(ഫ്രം പൻജിം ടു മട്ഗോൺ)

ഗോവയുടെ തലസ്ഥാനമായ പൻജിമിലെ (പനാജി) മനോഹരമായ ഒരു ഞായറാഴ്ച സായാഹ്നം. സുഹൃത്തിന്റെ സ്കൂട്ടറിൽ ഇരുളിൽ കെവട്ടി തിളങ്ങുന്ന നഗര സൗന്ദര്യം അവനോടു ചേർന്നിരുന്നു ആസ്വദിച്ചു. (പ്രകൃതി വിരുദ്ധം എന്ന് ഇപ്പോഴെ സംശയിച്ചുകളയല്ല കെട്ടോ!! നമ്മൾ തകർന്നിരിക്കുമ്പോൾ നമ്മളോട് വളരെ പോസിറ്റീവ് ആയി സംവദിച്ചു, ജീവിത പ്രശ്നങ്ങളെ നോക്കി ലഘുവായി മന്ദഹസിക്കാൻ പറയാൻ, അതു ഇപ്പോഴെങ്കിലും നമ്മളെ ബോധ്യപ്പെടുത്താനുള്ള കഴിവ് അവനുണ്ട്. നമ്മളുടെ വിഷമം കേട്ടിരുന്നു അതിൽ വളരെ സത്യസന്ധമായ കാഴ്ചപ്പാട് സ്വീകരിക്കാനും മനസ്സിലാക്കാനും അവനു സാധിക്കുന്നുണ്ട്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ നല്ല സുഹൃത്തിന്റെ നാൾ അവന്റെയും അവന്റെ സുഹൃത്തുക്കളുടെയും കൂടെ ഇത്തിരിനേരം സന്തോഷിച്ചു. എന്റെ നീറുന്ന മനസ്സിനും പിടയുന്ന ഹൃദയത്തിനും അവർ നൃത്തത്തിന്റെ ചാരുതയേകി. പൻജിമിന്റെ പാറക്കെട്ടുകളിൽ അടിച്ചു ചിതറുന്ന തിരമാലകളിൽ യൗവ്വനത്തിന്റെ തീക്ഷ്ണതയുണ്ടായിരുന്നു. ടവർ ലൈറ്റിന്റെ വെളിച്ചവും കോച്ചുന്ന തണുപ്പും ക്ലിഫിന്റെ സൗന്ദര്യം മനസ്സിൽ കോറിയിട്ടു.

അവസാനമായി അവൻ എന്നോട് കുറെ കാര്യങ്ങൾ പറയുകയായിരുന്നു. നിന്റെ പ്രശ്നങ്ങൾ കൂടുതൽ വിവരദോഷികളോട് ചർച്ച ചെയ്യേണ്ട. അത് നിന്നെ ന്യായീകരിച്ചാലും ശരി. ഇത് ചർച്ച ചെയ്തു രസിക്കാനെ അവന്മാർക്കും അവളുമാർക്കും താത്പര്യം കാണൂ.. നിന്റെ ജീവിതം ആസ്വദിക്കുക. നിന്റെ സ്വപ്നങ്ങൾ യാഥാർത്ഥ്യം ആക്കുക! മനസ്സ് മടുത്തെന്നു പറഞ്ഞാൽ പിന്നെ അത് ചെയ്യരുത്. നീ മരം ഒന്നും അല്ലല്ലോ, ഇങ്ങനെ നിൽക്കാൻ.. യാത്ര ചെയ്യുക!! മനസ്സിലെ പകയുടെ അഗ്നിയിൽ എണ്ണ ഒഴിക്കാതെ എന്റെ മനസ്സിനെ ശാന്തമാക്കാൻ അവൻ ശ്രമിച്ചു. വഴിയരികിലെ ജലാശയങ്ങളിൽ വെള്ളി നിലാവിനെ പോലെ കസി

Arun Kumar

Research Scholar
Dept. of Biochemistry &
Molecular Biology

നോകൾ മുങ്ങി കുളിച്ചു നിൽക്കുന്നു. തലസ്ഥാന നഗരിയിലെ വാഹനങ്ങളെ മറികടന്നു ഞങ്ങൾ ഷട്ടിൽ സർവ്വീസ് ബസ്സ് സ്റ്റാന്റിലേക്ക്.....

നഗരത്തിലെ ട്രാഫിക്ക് കുരുക്ക് ഭയന്ന് ഞങ്ങൾ ബസ്സിന് പകരം ബൈക്ക് ടാക്സി പിടിക്കാൻ തീരുമാനിച്ചു. ആദ്യമായാണ് ഞാൻ ബൈക്ക് ടാക്സികൾ കാണുന്നത്. ഗോവയിൽ ആദ്യമായാണ് ഞാൻ ബൈക്ക് ടാക്സികൾ കാണുന്നത്. ഗോവയിൽ ആദ്യമായത് കൊണ്ടും മറ്റ് ഇന്ത്യൻ നഗരങ്ങൾ സന്ദർശിക്കാത്തതു കൊണ്ടുമാവാം. മട്ഗോവിൽ വന്നിറങ്ങിയപ്പോഴും റെയിൽവേ സ്റ്റേഷനിൽ നിന്നും മട്ഗോൺ ബസ് സ്റ്റാന്റ് വരേയ്ക്കും ബൈക്ക് ടാക്സിയിൽ യാത്ര ചെയ്തിരുന്നു, 100 രൂപയായിരുന്നു ചാർജ്. വെളുപ്പിന് 5.30 ന് ആദ്യമായ് ഞാൻ ഗോവയിൽ കാലുകുത്തിയപ്പോൾ മരം കോച്ചുന്ന തണുപ്പിൽ സിഗരറ്റ് പുകയ്ക്കുന്ന രണ്ടു സുന്ദരികളായ വിദേശ വനിതാ സഞ്ചാരികൾ ആയിരുന്നു എന്റെ മുന്നിൽ!!! അവർ എന്നെ സ്വാഗതം ചെയ്യുന്നതായി തോന്നി. സങ്കല്പ്പിക്കുകയെങ്കിലും ആവാലോ.... (ആരും ചുമക്കണ്ട!!) ആ... ഇത് വന്നിറങ്ങിയ കാര്യമല്ലേ... ഇവിടെ വിഷയം അതല്ല...സവാരിയാണ് പറയാൻ ആഗ്രഹിച്ചത്.

സുഹൃത്ത് ബസ്സ്റ്റാൻഡിൽ സ്കൂട്ടർ നിർത്തി. ഞാൻ ഒരു മധ്യവയസ്ക്കനായ ബൈക്ക് ടാക്സി ഡ്രൈവറെ കണ്ടു. നല്ല ആരോഗ്യം ഉള്ള ചെറുപ്പക്കാരനെ പോലിരിക്കും ഈ ബൈക്ക് ടാക്സി ഡ്രൈവർമാർ! വന്നിറങ്ങിയപ്പോൾ കണ്ടതും ഇതുപോലൊരു ആളെ തന്നെ. നരച്ച കുറ്റി താടിയും മഞ്ഞ നിറമുള്ള ഓവർ കോട്ടും നല്ല പൊക്കവും വണ്ണവും. എന്നോട് അയാൾ ചോദിച്ചു. സർ, റൂം വല്ലതും വേണോ? വേണ്ട, എനിക്ക് മട്ഗോൻ റെയിൽവേ സ്റ്റേഷൻ വരെ പോകണം. എത്ര രൂപ യാകും? അത് നല്ല ദൂരമില്ലെ? 500 രൂപ മിനിമം!! ഞാൻ സുഹൃത്തിനെ നോക്കി. ഹെൽമെറ്റ് ഊരി അവൻ പറഞ്ഞു ഞാൻ ഇവിടെ അടുത്ത് ഉള്ളതാണ് ചേട്ടാ, കാർ ടാക്സിക്കുപോലും 600 രൂപ അല്ലെ ആവുള്ളൂ. നിങ്ങൾ കുറയ്ക്കൂ. 300 രൂപയ്ക്കു യാത്ര ചെയ്തിട്ടുണ്ടല്ലോ ഇതിന് മുന്നേവരെ. 35 കിലോ മീറ്ററിൽ കൂടുതൽ ഉണ്ട്. 450 രൂപ തരണം. അപ്പോൾ അവൻ പറഞ്ഞു ശരി., 400 രൂപ, അരുണേ.... വിട്ടോളൂ... അങ്ങനെ അവനോട് എന്തെന്നറിയാത്ത വികാരത്തോടെ ഞാൻ യാത്ര പറഞ്ഞു. അവൻ എന്റെ മുഖത്തേക്കു നോക്കിയില്ല, വേറൊരാൾ അവനോടു സംസാരിക്കുന്നു. വളഞ്ഞു പുളഞ്ഞു നഗര മധ്യത്തിലൂടെ ബൈക്ക് ടാക്സി ചീറി പാഞ്ഞു.

നിശബ്ദതയായിരുന്നു ഞങ്ങൾക്കിടയിൽ.....ഒന്നര മണിക്കൂർ തണുത്തുറഞ്ഞു ബൈക്കിൽ ചീറിപായാം. അയാൾ കോട്ടിന്റെ തൊപ്പി ചെവിടയക്കം മൂടി പുതച്ചു. ഞാൻ എന്റെയും... എന്നോട് ചോദിച്ചു ട്രെയിൻ എത്ര മണിക്കാണ്? മലയാളി ആണോ? മലയാളി ആണ്. ട്രെയിൻ 9.30 ന് ആണ്. വീണ്ടും നല്ല മൂകത ഞങ്ങൾക്കിടയിൽ....ഹൃദയം വല്ലാതെ ഓർമ്മകൾ കാരണം വേദനിക്കുന്നു. ഒന്നും ഒരിക്കലും മറക്കാൻ സാധ്യമല്ല. താത്ക്കാലിക ആശ്വാസമെങ്കിലും ലഭിച്ചാൽ ഭാഗ്യം എന്ന കണക്കെയാണ് ഞാൻ വന്നത്. സാരമില്ല... കൈകൾ തണുക്കുന്നു. ബാഗിന്റെ ഭാരവും... ഞാൻ അയാളോട് ചോദിച്ചു, നിങ്ങൾ ഈ നാട്ടുകരാൻ തന്നെയാണോ? അതെ, നിങ്ങളോ? കേരളത്തിൽ എവിടെയാണ് ? കണ്ണൂർ എന്ന് കേട്ടിട്ടുണ്ടോ? അവിടെ തലശ്ശേരിയിലാണ് അയാൾ തല കുലുക്കി. പിന്നീട് എന്റെ പേര് ചോദിച്ചു. അരുൺ ആഹാ നല്ല പേരാണ് കേട്ടോ. എന്റെ പേര് വിക്കി. വിക്കി ഡോണർ എന്ന് കേട്ടിട്ടില്ലേ? ഹാഹാ വിക്കി? നല്ല ചെറുപ്പക്കാരുടെ പേരാണല്ലോ? അയാൾ ചിരിച്ചു.

ഒരു പക്ഷെ ഞാൻ ക്രിസ്ത്യാനി ആണെന്ന് അയാൾ തെറ്റിദ്ധരിച്ചത് കൊണ്ടാവാം, അയാൾ കേരളത്തിലെ ഏതോ പള്ളിയിലെ കുറിച്ച് എന്നോട് ചോദിച്ചു. മലയാറ്റൂർ പള്ളി, ഇത് രണ്ടും മാത്രമേ എനിക്ക് അറിയാവൂ. നിങ്ങൾക്ക് മാഹി അറിയാമോ? മദ്യത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ ഒരു ചെറു ഗോവ തന്നെയാണ്. അയാൾ ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല. പിന്നീട് എന്നോട് ചോദിച്ചു. ശബരിമല അറിയാമോ? സ്വാമി അയ്യപ്പനും ശബരിമലയും

എന്റെ നോമ്പനുഭവങ്ങൾ

ശ്രീകേരളവർമ്മ കോളേജിൽ അധ്യാപകനായി ചേരുന്നതിന് മുമ്പ് കാസർകോട് കേന്ദ്ര സർവ്വകലാശാലയിലെ അന്താരാഷ്ട്ര പഠനവിഭാഗത്തിൽ ഗവേഷണ വിദ്യാർത്ഥിയായിരുന്നു ഞാൻയ ഗവേഷണ വിദ്യാർത്ഥിയായി ചേർന്ന സമയം, ഒരു പ്രത്യേക സാഹചര്യത്തിലാണ് നോമ്പെടുക്കണമെന്ന് തോന്നിയത്.

എല്ലാ കൊല്ലവും മുസ്ലീം കൂട്ടുകാർ പെരുന്നാളിന് അവരുടെ വീടുകളിലേക്ക് വിളിക്കാറുണ്ട്. ഞാൻ സന്തോഷത്തോടെ പോകും. കാരണം ഒന്ന് സ്നേഹം കൊണ്ട്, മറ്റൊന്ന് വീട്ടിലെ കഞ്ഞീം പയറും മടുത്തതുകൊണ്ട്. 2013 ലാണ് നോമ്പ് എടുക്കണമെന്ന ആഗ്രഹം മനസ്സിൽ വരുന്നത്.

കൂലിപ്പണി എടുത്തും കടം വാങ്ങിയുമൊക്കെയാണ് എന്നെ അച്ഛൻ പഠിപ്പിക്കുന്നത്. ശമ്പളം ഇതുവരെ കിട്ടാത്തതുകൊണ്ട് ഇന്നും ഇതുതന്നെയാണ്, വലിയ മാറ്റമൊന്നുമില്ല. അച്ഛൻ തന്നെ ആശ്രയം.

ആ സമയത്താണ് സെൻട്രൽ യൂണിവേഴ്സിറ്റിയിൽ പി.എച്ച്ഡിക്ക് വിളിക്കുന്നത്. നെറ്റും, എം.ഫില്ലും ഉള്ളതുകൊണ്ട് എൻട്രൻസ് വേണ്ടിവന്നില്ല.

നോമ്പെടുക്കാൻ തീരുമാനിച്ചപ്പോഴാണ് എം.എയിലെ ഗോകുൽ കിപ്പാലെ ഒന്നു കാണണമെന്ന് പറയുന്നത്. അവന് ഒരു സംശയം. ഭക്ഷണം കഴിക്കാൻ പൈസയില്ലാത്തതുകൊണ്ടാണോ നോമ്പെടുക്കുന്നതെന്ന്. ഒരു സ്നേഹപ്രകടനത്തോടൊപ്പം വിശക്കുന്നവന്റെ വേദനയുമിറിയാനാണെന്നു പറഞ്ഞ് അവനെ മനസ്സിലാക്കി. കൂടാതെ കർക്കിടക മാസം പഞ്ഞമാസമെന്ന് പറയാറുണ്ട്. എന്നാൽ ഹിന്ദുക്കൾക്ക് രാമായണമാസവും മുസ്ലീം മതവിശ്വാസികൾക്ക് ആ വർഷം കർക്കിടക മാസം വിശുദ്ധ ചെറിയ പെരുന്നാളിന്റെയും മാസമായിരുന്നു. രണ്ട് മതവും നന്മയിലധിഷ്ഠിതമാണ്. പക്ഷേ, ഏറ്റവും കൂടുതൽ ശണ്ഠകൂടുന്നതും ഈ വിഭാഗത്തിൽപ്പെട്ടവർ തന്നെയാണ്. പ്രത്യേകിച്ച് കാസർകോട്ട്. ഈ നന്മയ്ക്ക് വേണ്ടിയാണ് നോമ്പെടുക്കാൻ തീരുമാനിച്ചത്, ഹോസ്റ്റലിൽ ഷമീമിന്റെയും അഷഹർ ജബ്ബാറിന്റെയും കൂടെ......

Arun K.V.

പുലർച്ചയ്ക്ക് വിളിക്കാൻ അഷഹർ ജബ്ബാറിന്റെ ഏർപ്പാടാക്കി. അവനെന്നെ എഴുന്നേൽപ്പിച്ചതിനുശേഷം ഷമീമിനെയും വിളിച്ചുണർത്തി താഴത്തെ നിലയിൽ കാത്തിരിക്കും. പിന്നെ മൂന്നാളും കൂടി ബദരിയ ഹോട്ടലിലേക്ക് നോമ്പെടുത്താൽ മാത്രം പോരല്ലോ, നോമ്പ് മുറിക്കണ്ടേ.

അവർ രണ്ടുപേരും പള്ളിയിൽ പോകും. എനിക്കത് പറ്റാത്തത് കൊണ്ട് നേരെ റൂമിൽ ചെന്ന് അവിടെയാണ് നോമ്പു തുറക്കാറ്.

വരുമ്പോൾ തന്നെ സെക്യൂരിറ്റി സുരേഷേട്ടനോടൊ ചന്ദ്രേട്ടനോടോ ഒരു പാത്രം വാങ്ങും. അതിൽ നാരങ്ങ വെള്ളമാക്കി, ബാങ്ക് വിളിക്കുമ്പോൾ കൂടെ സമൂസയോ, കക്കിരിയോ കഴിച്ച് നോമ്പ് തുറക്കും. കൂടെ അനൂപൊ, ആൻസൊ ബർണ്ണബാസൊ ഒക്കെ കാണും. നോമ്പുതുറയെപ്പറ്റി പറയുമ്പോൾ രണ്ടു കാര്യങ്ങൾ പറയാതെ വയ്യ.

ഒരു ദിവസം സർക്കാർ വണ്ടിയിൽ എറണാകുളത്തുന്ന് പാലായിലേക്ക് യാത്രയിലായിരുന്നു. ഏഴ് മണിക്ക് പാലായിൽ എത്തണമെന്നാണ് കരുതിയത്. ടിക്കറ്റ് എടുത്തപ്പോഴാണ് അറിഞ്ഞത് വണ്ടി വളഞ്ഞാണ് പോവുന്നതെന്ന്. നോമ്പായതുകൊണ്ട് കുപ്പിവെള്ളവും കരുതിയിരുന്നില്ല.

വണ്ടി വൈക്കത്തെത്തിയപ്പോൾ കണ്ടക്ടറോട് ഇവിടെ കുറച്ച് നേരം നിർത്തിയിടുമോ എന്ന് ചോദിച്ചപ്പോൾ മൂത്രമൊഴിക്കാനാണേൽ വേഗം പോയി വരൂ എന്ന് മറുപടി നൽകി. ഞാൻ ഇറങ്ങിയോടി. മുള്ളാനല്ല ഒരു കുപ്പി വെള്ളം സമൂസ എന്നിവ വാങ്ങി. അത്തവണ ബസ്സിലാണ് നോമ്പ് മുറിച്ചത്. ഹോസ്റ്റലിൽ കശ്മീരിയായ ബാബറുമൊപ്പമുള്ള നോമ്പനുഭവമാണ് മറ്റൊന്ന്. ബാബറിനെ എനിക്ക് പരിചയപ്പെടുത്തി തന്നത് ഷമീമാണ്. പരിചയപ്പെടുത്തിത്തരുന്ന സമയത്ത് ഹി ഓൾ സൊട്ടക്ക് ഫാസ്റ്റ് എന്ന് പറയണത് കേട്ടിരുന്നു.

പിറ്റേദിവസം ഞങ്ങൾ നാലാളും കൂടിയാണ് ബദരിയയ്ക്ക് പോയത്. യുആർ സൊട്ടക്ക് ഫാസ്റ്റ് യു ഡോണ്ട് ഡ്രിങ്ക് വാട്ടർ എന്നൊക്കെ ബാവർ അതിശയത്തോടെ എന്നോട് ചോദിച്ചു. കാവിമുണ്ടാണ് പൊതുവെ എന്റെ വേഷം. ഇടത്തോട്ട് മുണ്ടുടുത്ത ഷമീമിന്റെയും ജബ്ബാറിന്റെയും കൂടെ വലത്തോട്ട് കാവിമുണ്ടുടുത്ത ഞാനും എല്ലാ ദിവസവും ബദരിയ ഹോട്ടലിലേക്ക് പോകുമ്പോൾ എല്ലാവർക്കും വലിയ അതിശയമായിരുന്നു.

ബാബറിന്റെ കൂടെ നോമ്പെടുത്ത ആ ദിവസത്തേക്ക് വരാം. പതിവുപോലെ ഏഴു മണിക്ക് നോമ്പ് തുറക്കാം എന്നാണ് കരുതിയത്. പക്ഷെ, ഒരു സെമിനാറിന്റെ അബ്സ്ട്രാക്റ്റ് അയക്കാൻ നിന്നതിനാലും എം.ഫിൽ വിദ്യാർത്ഥിനി അലീനയുടെ കുട്ടിക്ക് ബർത്ത് ഡെ ഗിഫ്റ്റ് എടുക്കാനും നിന്നതുകൊണ്ട് 9 മണിയായി റൂമിൽ എത്തിയപ്പോൾ.

ഞാൻ എവിടെ പോകുമ്പോഴും ഹോസ്റ്റൽ റൂം അടയ്ക്കുന്ന പതിവില്ല. റൂമിൽ ചെന്നപ്പോൾ മേശമേൽ ഒരു പായ്ക്കറ്റ്. തുറന്നപ്പോൾ കുറെ സമൂസയും ഉള്ളിവടയുമൊക്കെയാണ്. അന്വേഷിച്ചപ്പോ ഇന്നലെ പരിചയപ്പെട്ട ഇന്ന് രാവിലെ ഒരുമിച്ച് നോമ്പെടുത്ത കാശ്മീരി ബാബർ എനിക്കുവേണ്ടി കൊണ്ടുവന്നതാണ്.

തങ്ങളെപ്പോലെ തങ്ങളോടൊപ്പം നോമ്പെടുത്ത് എനിക്ക് പള്ളിയിൽ പോകുവാൻ പറ്റാത്തതുകൊണ്ട് പള്ളയിൽ നിന്ന് നോമ്പുമുറിച്ചപാടെ 7.15 ഓടുകൂടി റൂമിൽ വന്നതാണ്. എന്നെ കാണാത്തതുകൊണ്ട് അവിടെ വെച്ചിട്ടുപോയതാണ്. നോമ്പുതുറയ്ക്കുള്ള വിഭവങ്ങൾ.

ഇങ്ങനെയുള്ള കാശ്മീരികളെ സമൂഹം തീവ്രവാദികളെന്ന് അധിക്ഷേപിക്കുമ്പോൾ എനിക്ക് അത്തരക്കാരോട് പുച്ഛവും ആക്ഷേപിക്കുന്നവരെ ചിരിച്ചുകൊണ്ട് തോൽപ്പിക്കുന്ന ബാബറിനെപ്പോലുള്ളവരോട് ബഹുമാനവും ആണ് തോന്നിയത്.

ലോകത്തിൽ എല്ലാ മാറ്റങ്ങളുമുണ്ടായിരിക്കുന്നത് കാമ്പസ്സുകളിൽ നിന്നാണ്. വർഗ്ഗീയതയുടെ വിഷവിത്തുകൾ വളർന്നുവരുന്ന കാസർകോടിന്റെ മണ്ണിനെ സൗഹാർദ്ദത്തിന്റെയും ശാന്തിമന്ത്രങ്ങളുടെയും സംസർഗഭൂമിയാക്കി മാറ്റാനുള്ള ഉത്തരവാദിത്വം കാമ്പസിനുണ്ട്. ഇത്തരം ആഘോഷങ്ങളുടെ സന്ദേശം ഉൾക്കൊള്ളാനും അതനുസരിച്ച് പെരുമാറാനും കഴിയുന്ന മതേതര കാസർകോഡിനായിരുന്ന എന്റെ 2013 ലെ നോമ്പ്.....

എന്റെ രോദനം

ഏകാങ്കമാം ഒരു നാടകത്തിന് ഇന്നു
കാലം കുറിച്ചൊരാ തിരശീല വീഴുകയായ്
വരുവാനില്ല ആരും തന്നെ

കൂട്ടിനായ് ഇന്നെൻ കൂടെ
ഞാൻ ആടിത്തിമിർത്ത വേഷങ്ങളും,
അട്ടഹാസങ്ങളും, രോദനങ്ങളും, കരഘോഷങ്ങളും
നിറയും ഈ വീഥിയോ ഇന്നിതാ
ശ്മശാനം പോൽ മൂകം ശാന്തം.

എന്നെ മുലയൂട്ടി വളർത്തിയ അമ്മയ്ക്കും
എന്നെ സ്നേഹിച്ചു ലാളിച്ച സോദരിക്കും
സ്നേഹിച്ച എന്നെ
ഇന്നു ഞാൻ കൈവിടുന്നു
എരിയുന്ന അനലന്റെ കരനാദങ്ങൾക്ക് ഉള്ളിൽ
അവനു ഭക്ഷിപ്പാനായുള്ള ഭോജനമായി.

കാലമേ നിന്റെ മിഴികൾക്കു മുന്നിൽ
ഉരുകുന്നു എൻ ദേഹവും, ഗർവ്വവും
ഒരു ഹിമകണം പോലെ
എങ്കിലും പിന്നെയും ഉരുകാതെ ബാക്കിയായ്
എന്റെ ഞാൻ എന്ന ബോധവും
കുതറി പിടയ്ക്കുന്നു അലയുന്നു
പ്രപഞ്ച വീഥികളിലൂടൊരിറ്റു
പ്രാണശ്വാസത്തിനായ്.

Dr. Vineeth M
Faculty Member
Department of Economics

കത്തിയെരിയുന്ന അറബ് ലോകം

Mohammed Noorudeen
IInd MA IR and Politics

പ്രത്യക്ഷമായ അധിനിവേശം ലോകത്ത് നിന്ന് ഇല്ലാതായി വന്നിട്ട് ആണ്ടുകള് പിന്നിടു മ്പോഴും അവര് വിത്ത് പാകി യതിന്റെ വെളിവെടുപ്പാണ് ഇന്ന് മിക്ക രാജ്യങ്ങളിൽ നിന്നും അലയടിച്ചു കേൾ ക്കുന്നത്. പശ്ചിമേഷ്യയും ആഫ്രിക്കയിലെ വടക്കൻ രാ ജ്യങ്ങളും ഉൾപ്പെടുന്ന അറബ് നാഗരികത ചരിത്രത്തില് കാ ണാത്ത വിധം ദുരിതം പേറി നടക്കുന്ന ഒരു അവസ്ഥയാണ് ഇന്ന് ലോകം കണ്ടുകൊണ്ടി രിക്കുന്നത്. അറബ് വസന്തം എന്ന് ഓമന പേരിട്ട് വിളിച്ച ഭരണ മാറ്റ പ്രക്രിയയും അനാവശ്യമായ അന്താരാ ഷ്ട്ര ഇടപെടലുമാണ് അറ ബ് മേഖലയിലെ ഇസ്ലാമിക രാഷ്ട്രങ്ങളുടെ സ്ഥിഗതിക ള് സങ്കീർണ്ണമാക്കി തീർത്ത് മതപരമായി നിലനിൽക്കുന്ന സുന്നീശിയാ ഭിന്നതയും മറ്റ്

വംശഗോത്ര തർക്കങ്ങളും. ഈ മേഖലയിലെ ഇസ്ലാമിക രാഷ്ട്രങ്ങളുടെ സ്ഥിതിഗതിക ള് സങ്കീർണ്ണമാക്കിത്തീർത്തത് മതപരമായി നിലനിൽക്കുന്ന സുന്നീശിയാ ഭിന്നതയും മറ്റ് വംശഗോത്ര തർക്കങ്ങളും ഈ മേഖലയിലെ അരക്ഷിതാ വസ്ഥയ്ക്കുള്ള നിത്യകാരണ മാണ്.

കഴിഞ്ഞ പത്ത് വർഷത്തോ ളമായി യമനില് ഹൂത്തി വിമതർ ശക്തി പ്രാപിച്ചു വരികയായിരുന്നു. വടക്ക് യമനിലെ സഅദ മേഖലയെ സർക്കാർ അവഗണിക്കുന്നു വെന്നും വലിയ അളവിലുള്ള തൊഴിലില്ലായ്മയും വരിക യായിരുന്നു. വടക്ക് യമനിലെ സഅദ മേഖലയെ സർക്കാ ര് അവഗണിക്കുന്നുവെന്നും വലിയ അളവിലുള്ള തൊഴി ലില്ലായ്മയും സാമ്പത്തിക പിന്നോക്കാവസ്ഥയും ഭരണ കൂടത്തിന്റെ പരാജയമാ ണെന്നുമാരോപിച്ച് കലാ പം തുടങ്ങിയ ഹൂത്തികള് പ്രസിഡന്റിന്റെ കൊട്ടാരം വളയുകയും ഒടുവിൽ ഗവൺ മെന്റിന് പാർലമെന്റ് പിരിച്ചു വിടേണ്ടിവരികയും ചെയ്തു. നേരത്തെ അറബ് വസന്ത കാലത്ത് യമന് വിപ്ലവത്തിലൂ ടെ പ്രസിഡന്റായിരുന്ന അലി അബ്ദുല്ല സലേഹ് അധികാരം നഷ്ടപ്പെട്ടപ്പോൾ ആ സ്ഥാന ത്തേക്ക് പ്രതിപക്ഷ വിപ്ലവ കാരികളുടെ സമ്മതത്തോടെ അമേരിക്ക ഉപവിഷ്ടനാക്കിയ അബ്ദുറബ്ബ് മന്സൂർ ഹാദിയാ ണ് ഇന്ന് സൗദി അറേബ്യയി ല് അഭയം തേടിയെത്തിയിരി ക്കുന്നത്.

ഹൂത്തികളെ തുരത്താൻ സൗദി അറേബ്യയുടെ നേതൃ ത്വത്തിലുള്ള സഖ്യം യുദ്ധം ആരംഭിച്ചു കഴിഞ്ഞു. വരും നാളുകളില് ശക്തിയാർജ്ജി ക്കുമെന്നതിന്റെ സൂചനയാ യിട്ടാണ് യമനില് കഴിയുന്ന വിദേശികളോട് അവരുടെ രാജ്യത്തേക്ക് തിരിച്ച് പോ കാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടത്. പശ്ചി മേഷ്യയിലെ ഖത്തര് യു.എ.ഇ. കുവൈത്ത് ബഹ്റൈന്, ജോർദ്ദാൻ, മൊറോക്കോ, സുദാന് എന്നീ രാജ്യങ്ങള് കൂടാതെ അമേരിക്കയും യു ദ്ധമുഖത്ത് സഖ്യസേനയ്ക്ക് സഹായവുമായി നിലകൊള്ളു ന്നുണ്ട്. എന്നാൽ മറുപക്ഷ ത്ത് ശിയാരാഷ്ട്രമായ ഇറാനും ഹിസ്ബുല്ലയും ഹൂത്തി പോരാളികൾക്ക് ആയുധവും സാമ്പത്തിക സഹായവും നൽകിവരുന്നു. കൂടാതെ അറ ബ് വസന്തകാലത്ത് അധികാ രം നഷ്ടപ്പെട്ട പ്രസിഡന്റ് അലി അബ്ദുല്ല സലേഹും മകന് അഹമ്മദ് അലി സലേഹും സൈനിക കമാൻഡറായി ഹൂ ത്തികളോടൊപ്പമുണ്ട് എന്നത് ഏറെ പ്രതീക്ഷകള് വെച്ചു നീട്ടിയ അറബ് വസന്തത്തി നേറ്റ ഏറ്റവും വലിയ തിരിച്ചടി യാണ്.

അറബ് ലോകത്ത് ആഞ്ഞ ടിക്കുന്ന മറ്റൊരു കൊടു ങ്കാറ്റാണ് ഇസില് അഥവാ ഇസ്ലാമിക് സ്റ്റേറ്റ് എന്ന ഭീകര പ്രസ്ഥാനം. ഈ ഭീകര പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഉത്ഭവം (ഒറിജിന്) ആഗോള ഭീകരപ്ര സ്ഥാനമായ അല്ഖായിദയി ല് നിന്നായിരുന്നു. ഇറാഖില് അമേരിക്ക അധിനിവേശം നടത്തിയ കാലത്ത് സർവ്വോ ന്മുഖമായ വളർച്ച പ്രാപിക്കു കയും ശേഷം അമേരിക്ക തന്നെ സ്ഥാപിച്ച നൂറി അൽ മാലിക്കിയുടെ പാവ ഭരണ കൂടത്തെ നിലം പതിപ്പിക്കു കയും ചെയ്യുന്നതില് ഇവർ നടത്തിയ ഇടപെടൽ നിർ ണ്ണായകമായിരുന്നു. അറബ് വസന്തം സിറിയയിൽ ശക്തി യാർജ്ജിച്ച് വന്നിട്ടും ബാഷർ അല് അസദ് എന്ന ശിയാ വിശ്വാസി അധികാരം ഒഴി ഞ്ഞ് കൊടുക്കാത്തതും ഇവി ടങ്ങളിലെ പോരാളികൾക്ക് ഊർജ്ജം നല്കി വൈകാ തെ ഇസ്ലാമിക് സ്റ്റേറ്റ് ഓഫ് ഇറാഖ് ആന്റ് ലാവന്റർ എന്ന പേരിൽ ഇറാഖും സിറിയയും അടങ്ങുന്ന വിശാലമായ ഒരു പ്രദേസം ഉൾപ്പെടുത്തി ഒരു ഇസ്ലാമിക് സ്റ്റേറ്റ് രൂപപ്പെ ടുത്തുന്നതിലെത്തിനിന്നു ഇവരുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ. സ്വയം പ്രഖ്യാപിത ഖലീ ഫയും ദേശീയ മുദ്രകളുമാ യി ഒരു ഭൂ പ്രദേശം നിശ്ച യിച്ച് പ്രവർത്തനം ആരംഭിച്ച പ്രസ്ഥാനം ഭീകരതയിലൂടെ ഒരു രാഷ്ട്രം നിർമ്മിച്ച് കൊ ണ്ടിരിക്കുകയാണ്. ഇതിനി ടയിൽ അല്ഖായിദയുടെ ശൃംഖലയെ ബാധിക്കുമെന്ന ഭയത്താല് കഴിഞ്ഞ ജൂലായ് തൊട്ട് ഇസ്ലാമിക് സ്റ്റേറ്റുമാ യുള്ള എല്ലാ ബന്ധങ്ങളും അല്ഖാദിയ അവസാനിപ്പി ച്ചിരിക്കുകയാണ്. തുടർന്ന് ഇസില് എന്നത് ഐ.എസ് എന്ന ചുരുക്കപ്പേരിൽ അറി

യാൻ തുടങ്ങി. ലോകത്തിലെ എൺപതിലധികം രാഷ്ട്ര ങ്ങളിൽ നിന്നും പ്രാതിനി ധ്യമുള്ള പ്രസ്ഥാനമാണ് ഐ.എസ് എന്ന വസ്തു തിരിച്ചറിയുമ്പോൾ അറബ് ലോകത്തിന്റെ ഭീകര വിരുദ്ധ പോരാട്ടങ്ങൾ ഫലം കാണാൻ പോകുന്നില്ല എന്ന സൂചന യാണ് നൽകുന്നത്. ഇസ്ലാമി ക് സ്റ്റേറ്റ് (ഐ.എസ്) ഇന്ന് കൈവരിച്ചിട്ടുള്ള സാമ്പത്തിക വും മാനുഷികവുമായ ബലം ചെറുതല്ല. മൊസൂളിലേയും തിക്രിത്തിലേയും പ്രധാന ബാങ്കുകളെല്ലാം കൊള്ളയ ടിച്ച് ഭീമമായ സാമ്പത്തിക അടിത്തറ ഐ.എസ് ഉണ്ടാ ക്കിക്കഴിഞ്ഞു. ഇവരുടെ അധീനതയിലുള്ള പ്രദേശങ്ങ ളിലെ എണ്ണക്കിണറുകളുടെ എണ്ണം മൂന്നൂറിലധികമാണ്. യമനിലേക്കും പരിസരനാടു കളിലേക്കും അന്യായമായ പ്രത്യേക സംവിധാനം വഴി ഇവര് എണ്ണ വില്പന നടത്തുന്നു. തട്ടിക്കൊണ്ടു പോയവരെ അധോലോക അവയവ കച്ചവടത്തിനും ലൈംഗീക തൊഴിലിനും ഉപയോഗിക്കുന്നു. ചെറിയ കുട്ടികളെ ആയുധ പരിശീല നം നൽകി പോരാളികളാ ക്കിയെടുക്കുന്നു. ഐ.എസ്. സംഘത്തിൽ തോക്കെടുക്കു ന്നവർക്ക് ഏകദേശം 450 ഡോ ളർ പ്രതിമാസം നൽകുന്നു. ഇവരുടെ പക്കലുള്ള ആയുധ ശേഖരം വളരെ ശക്തിയു ള്ളതാണ്. പോരാളികളുടെ മക്കളെ വളർത്താനും ഗർഭം ധരിക്കാനും പടിഞ്ഞാറന് നാടുകളിൽ നിന്ന് അമുസ്ലീം വഹാബി ഇസ്ലാം അല്ലാത്ത വേറെ ഒരാശയത്തോടും സഹിഷ്ണുത കാണി ക്കാൻ ഐ.എസ്. തയ്യാറല്ല. ഇസ്ലാമിക പൈതൃകത്തിന്റെ ഈറ്റില്ലമായിരുന്ന ഇറാഖി ലേയും സിറിയയിലേയും സ് മാരകങ്ങൾ ഇന്ന് കാണാനില്ല. ആലു സൌദിന്റെ അധികാ രത്തില് അന്ന് സൗദിയിൽ നടമാടിയ സാംസ്ക്കാരിക ധ്വംസനം തന്നെയാണ് ഇന്ന് ഐ.എസ്. ഭീകർ നടത്തുന്നത് എന്നത് ചരിത്രപരമായ യാ ഥാർത്ഥ്യമാണ്. വഹാബിസമാ ണ് ഇവരുടെ ആശയം എന്ന തിന് തെളിവാണ് ഐ.എസ് പിടിച്ചടക്കിയ സ്ക്കൂളുകളിൽ നിന്ന് സിലബസ് മാറ്റം. അവി ടങ്ങൽ അബ്ദുൾ വഹാബ് രചിച്ച കിതാബുത്തൌഹീദ് പഠിപ്പിച്ച് വരുന്നു.

ആഫ്രിക്കയിലെ പ്രധാന രാഷ്ട്രങ്ങളിൽ ഒന്നാണ് നൈ ജീരിയ അൻപത് ശതമാനം മുസ്ലീംജനവാസമുള്ള നൈജീ രിയയിൽ വൻ തോതിലുള്ള ആക്രമണ പരമ്പരകളാണ് ബോക്കോഹറാം അഴിച്ചു വി ടുന്നത്. ഒരേ തരത്തിലുള്ള നശീകരണാശയവും പ്രവർ ത്തന രീതിയിലുമുള്ള ബോ ക്കോഹറാമും ഐ.എസും തമ്മിൽ കോർക്കുന്നത് ഈ മേഖലയിൽ ഉയർത്തുന്ന ഭീഷ ണി വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നു. നൈജീ രിയയിൽ മുഹമ്മദ് ബൂഹാരി പ്രസിഡന്റായി തിരഞ്ഞെ ടുത്തതും ഭീകരവാദത്തെ തകർക്കുകാണ് തന്റെ പ്ര ഥമ ലക്ഷ്യമെന്ന് പ്രഖ്യാപി ച്ചതും പ്രതീക്ഷയ്ക്ക് വക നൽകുന്നു.

ഇസ്ലാമിക രാഷ്ട്രങ്ങൾ യു ദ്ധത്തിലും ഏറ്റുമുട്ടലിലും കഴിയട്ടെ എന്ന പാശ്ചാത്യ തന്ത്രത്തിനാണ് ഓട്ടോമൻ തകർച്ചയോടെ ലോകം സാ ക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നത്. ഐ. എസ്. ഭീകരരിൽ നിന്നും പിടി ച്ചെടുത്ത ചില ആയുധങ്ങൾ അമേരിക്കൻ നിർമ്മിതമാണെ് എന്ന വസ്തുത പാശ്ചാത്യ മാധ്യമങ്ങൾ തന്നെ സമ്മതി ക്കുമ്പോൾ മേഖലിലെ സമാ ധാനം ആഗ്രഹിച്ച് അമേരിക്ക നടത്തുന്ന മിസൈലാക്രമണം സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഉദാരവല്ക്കരണത്തിന് പ്രാധാ ന്യമുള്ള പുതിയ ലോകാക്ര മത്തിൽ സ്ഥിരതയുള്ള ഒരു അറബ് സഹകരണം കാലം ആവശ്യപ്പെടുന്നു. ചുട്ടുപൊ ള്ളുന്ന മണലാണ് ഭൂപ്രകൃ തിയെങ്കിൽ അതിനകത്തുള്ള എണ്ണ ഖനിയാണ് ലോകത്തി ന് മുൻപിൽ അറബിക്ക് വില ഇടുന്നത്. അമേരിക്കയുടെ നേതൃത്തിൽ നടന്ന ഇറാൻ ആണവ കരാർ യാഥാർ ത്ഥ്യമായതോടെ കാലങ്ങളാ യി സമാധാന ചർച്ചകളിൽ നിന്നും വിട്ടുനിന്ന ശിയാ വിഭാഗത്തിന്റെ പ്രാതിനിധ്യം അന്താരാഷ്ട്ര വേദികളിലു ണ്ടാവുമെന്നും അതിനനുസ രിച്ചുള്ള അന്താരാഷ്ട്ര നീക്ക ങ്ങൾ പുതിയ വസന്തത്തിന് വഴി തെളിക്കും എന്നത് അറ ബ് മേഖലയിൽ നിന്നും പ്രതീ ക്ഷ നൽകുന്ന പുതിയ വർത്ത മാനമാണ്.

പെരുമഴക്കാലം

കോലായിച്ചുമരിൽ ഇന്നും ബാക്കിയുണ്ട്
ചിതൽപുറ്റുകൾ തീർത്ത വരകളുടെ വർണ്ണ വിസ്മയം
വരികളിൽ ബാക്കിയാണ്
മൂടിപിടിച്ച തുഷാരവൃത്തവും
വരവിട്ട് നീങ്ങിയ ഇടവഴികളും
പൂത്തുലഞ്ഞു നിൽക്കുന്ന പാടങ്ങളിൽ തലയുയർത്തി നിൽ
ക്കുന്ന നോക്കുകുത്തിയല്ലാതെ മറ്റൊന്നും
എന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ ചവിട്ടി ഞെരിച്ച് പിന്നിട്ട പടവുകൾ.
ഓർമ്മകൾ നെയ്ത പുലരികളോളം പോന്നില്ല
എങ്കിലും
കതകിൽ മുട്ടി വിളിക്കുന്നെൻ പ്രതീക്ഷകളും
ഇടയിൽ മന്ദസ്മിതം പൂണ്ട് അരിക് ചേർക്കും കിടപ്പായതും
ധൃതിയിൽ നടന്നു നീങ്ങുമെൻ സമയസൂചികയും
വരിയിട്ട് നീങ്ങുന്ന ഉറുമ്പിൻ കൂട്ടംപോൽ
ജീവിതമാം അറകളിൽ നിറം ചാർത്തുമെൻ പെരുമഴക്കാലം

Murshid Ahamad P.B.
I[st] BA International Relations

സ്വപ്നം

മനസ്സിലെങ്ങോ നെയ്തിട്ട്
അവളുടെ രൂപങ്ങളിൽ
ഒരു പുലർ മഞ്ഞ്തുള്ളി
പെയ്തുടഞ്ഞപ്പോൾ
ഞെട്ടറ്റ പനീനീർപ്പൂക്കളായി
അടർന്നു നിന്നിരുന്നു
അവളെ പ്രസവിച്ച
അവന്റെ പ്രണയങ്ങൾ

Gokul M A
Research Scholar

അരവയറിലും ഞങ്ങൾ സന്തുഷ്ടരാണ്...

Thasleem M.P.
IInd MSW

ഷിംലയിൽ നിന്നും ട്രെയിനിൽ വരുന്ന വഴി ഒരു സ്റ്റേഷനിൽ എത്തി. തൊട്ടു മുന്നിൽ നിർത്തിയിട്ടിരിക്കുന്ന ട്രെയിനിൽ ഇരിക്കുന്ന കുട്ടികളാണ് ചിത്രത്തിൽ.

ഫോട്ടോ എടുത്തതിന് ശേഷം അവർക്ക് കാണിച്ചു കൊടുത്തു. കുട്ടികൾക്ക് നല്ല സന്തോഷമായി. കുറച്ച് കഴിഞ്ഞ് കുട്ടികൾ എന്നോട് പറഞ്ഞു.

വിശക്കുന്നുണ്ട്. കഴിക്കാൻ എന്തെങ്കിലും വാങ്ങിത്തരുമോ എന്ന്.

ഞാൻ റെയിൽവേ സ്റ്റേഷനിലെ കടകളിലേക്ക് കണ്ണോടിച്ചു. പെട്ടെന്ന് എന്തെങ്കിലും വാങ്ങി വരാമെന്ന് ചിന്തിച്ചപ്പോഴേക്കും കുട്ടികൾ ഇരുന്നിരുന്ന ട്രെയിൻ മുന്നോട്ടെടുത്തു. നിസ്സഹായനായി നിൽക്കാനേ എനിക്ക് കഴിഞ്ഞുള്ളൂ. മുന്നോട്ടെടുത്ത ട്രെയിൻ ദൂരെ മലഞ്ചെരിവിലൂടെ ഒരു മിന്നായം പോലെ മറഞ്ഞു.

പാവം കുട്ടികളുടെ വിശപ്പിന് പരിഹാരം കാണണേ എന്ന് ഞാൻ ദൈവത്തോട് പ്രാർത്ഥിച്ചു. എന്നാലും ആ കുട്ടികളുടെ ദയനീയത നിറഞ്ഞ അപേക്ഷയെ നിവർത്തി വരുത്താൻ കഴിയാത്തത് ഒരു നീറുന്ന വേദനയായി ഹൃദയത്തിലുണ്ട്. ഇത്തരത്തിൽ ഒരുപാടൊരുപാട് പേർ ഒരു നേരത്തെ ആഹാരത്തിന് ഗതിയില്ലാതെ നമ്മുടെ ഭൂമിയിലുണ്ട്. ഇന്ത്യയാണത്രേ പട്ടിണി അനുഭവിക്കുന്നവർ ഏറ്റവും കൂടുതൽ ഉള്ള രാജ്യം.

194 മില്യൺ ആളുകൾ ഇന്ത്യയിൽ

പട്ടിണി അനുഭവിക്കുന്നുണ്ടെന്നാണ് ഈയിടെ പുറത്ത് വന്ന കണക്കുകൾ നമ്മോട് പറയുന്നത്.

മിക്ക സമയത്തും പാത്രത്തിൽ ഭക്ഷണം ബാക്കിയാക്കി എണീക്കുന്ന നമ്മുടെ ഓരോരുത്തരുടെയും കണ്ണു തുറപ്പിക്കുന്നതാണ് ഈ കണക്കുകൾ.

കണക്കുകൾ

ലോക ജനത ഇന്നനുഭവിക്കുന്ന ഒരുപാട് പ്രശ്നങ്ങൾ.

വിഭവങ്ങളെ മിതമായി ഉപയോഗം ചെയ്യുന്നതിലൂടെ നമ്മുക്ക് പരിഹരിക്കാനാകും.

അതെ, ഭൂമിയിലെ വിഭവങ്ങൾ എല്ലാവർക്കും അവകാശപ്പെട്ടതാണ്.

വൈദ്യം പകർന്നു നൽകേണ്ടത് ആർക്ക്

Sasya Bharathi Ustad Hamza Vaidhyar

പാരമ്പര്യ വൈദ്യം ഭാരതത്തിന്റേതു മാത്രമല്ല, ലോകത്തിന്റേതാകെയാണത് ഓരോ രാജ്യത്തുമുള്ളവർക്ക് സ്വന്തം അനുഭവത്തിലൂടെ ലഭിച്ച അറിവുകളുടെ സമാഹാരമാണ് യാഥാർത്ഥത്തിൽ പാരമ്പര്യ നാട്ടുവൈദ്യം ലോകത്ത് എല്ലാ രാജ്യങ്ങളിലും പാരമ്പര്യ വൈദ്യമുണ്ട്. ശരീരത്തിനോ മനസ്സിനോ ഉണ്ടാകുന്ന അസ്വസ്ഥതകളാണ് രോഗമെന്ന് മനസ്സിലാക്കിയ പർവ്വകരായ മനുഷ്യൻ പ്രശ്ന പരിഹാരത്തിന്ന് നമ്മുക്കുള്ള ഔഷധം നമ്മുക്ക് ചുറ്റുമുണ്ടെന്നുള്ള യാഥാർത്ഥ്യം തിരിച്ചറിഞ്ഞ കാലം മുതൽക്കാണ് പാരമ്പര്യ വൈദ്യത്തിന്റെ തുടക്കം ഇന്ന് നിലവിലുള്ള എല്ലാ വൈദ്യശാസ്ത്രത്തിന്റേ തുടക്കം പാരമ്പര്യ വൈദ്യത്തിൽ നിന്നാണ് എല്ലാ വൈദ്യശാസ്ത്രങ്ങളും നിരന്തരം മാറ്റങ്ങൾക്ക് വിധേയമാക്കപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോഴും പാരമ്പര്യ വൈദ്യം മാത്രം മാറ്റമില്ലാതെ നിലനിൽക്കുന്നു എന്നത് ആ വൈദ്യ സമ്പ്രദായത്തിന്റെ മഹത്വമാണ്.

പാരമ്പര്യ വൈദ്യം എന്ന് പറയുന്നതിനേക്കാൾ നല്ലത് പ്രാചീന വൈദ്യം എന്ന് പറയുന്നതാവും.

കുടുമ്പ വ്യവസ്ഥയിലൂടെ തലമുറകളായി നില നിന്നു വന്നു എന്നത് കൊണ്ടാണ് ഈ വൈദ്യ സമ്പ്രദായത്തെ പാരമ്പര്യ വൈദ്യം എന്ന് പറയുന്നത്. കുടുംബങ്ങളിലൂടെയല്ലാതെയും ഇവിടെ ഈ വൈദ്യം നിലനിന്നു വരുന്നുണ്ട്. പൂർണ്ണമായും പ്രകൃതി വിഭവഹ്ങളാണ് ഔഷധമായി പ്രാചീന വൈദ്യത്തിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നത്. പ്രത്യേകിച്ച് സസ്യങ്ങൾ.

വൈദ്യം ചെയ്യുന്നയാൾ ആരായിരിക്കണം. സ്വസ്ഥനായിരിക്കണം. ശാരീരികമായും, മാനസീകമായും ആരോഗ്യ അവസ്ഥയുള്ളവരും, മരുന്നിനെക്കുറിച്ചും രോഗങ്ങളെക്കുറിച്ചും രോഗ കാരണങ്ങളെക്കുറിച്ചും രോഗിയാക്കുന്നയാളുടെ ശാരീരിക മാനസിക അവസ്ഥകളെ

ക്കുറിച്ചും അറിയുന്നയാളും പ്രകൃതി സ്നേഹത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമായ ജീവിതം നയിക്കുന്നയാളുമായിരിക്കണം. ചികിത്സകൾ യഥാർത്ഥത്തിൽ നിന്നും എത്രയോ അകലെയാണിന്ന് പ്രാചീന വൈദ്യം കാരണം തെറ്റായ പഠനവും പഠിപ്പിക്കലും.

ഇന്ന് എല്ലാവരും വൈദ്യം ചെയ്യുന്നവരായി മാറി സ്വന്തമായി അനുഭവമില്ലാതെ ആരോ എന്തോ പറയുന്നത് കേട്ട് വൈദ്യന്മാരും വൈദികളുമായുള്ളവർ.

എത്രയോ പേർ വൈദ്യം പഠിപ്പിക്കണമെന്ന് പറഞ്ഞത് വരാറുണ്ട് നൂറ് പേർ വന്നാൽ ഒന്നോ രണ്ടോ പേര് മാത്രം പഠനം തുടരും. ബാക്കിയെല്ലാവരും അടുത്ത മേച്ചിൽപ്പുറം തേടിപ്പോകും. ആർക്കും ക്ഷമയോടെ പഠിക്കാൻ താത്പര്യമില്ല. എല്ലാവർക്കും മരുന്നിന്റെ കുട്ടികൾ മാത്രം മതി. ഇത്തരത്തിൽ പഠിപ്പിക്കാനോ പഠിക്കാനോ കഴിയില്ല.

പഠനം അത് അനുഭവത്തിൽ നിന്ന് പഠിക്കുന്നതായിരിക്കണം. അറിവുള്ളവരുടെ കൂടെ കൂടി കണ്ടും കേട്ടും സ്പർശിച്ചും രുചിച്ചും മണത്തും സ്വയം പ്രയോഗിച്ചും വേണം മരുന്ന് പഠിക്കാൻ.

ചികിത്സയല്ല പഠിക്കേണ്ടത്, മരുന്നാണ് പഠിക്കേണ്ടത് മരുന്ന് പഠിച്ചാൽ ചികിത്സിക്കാൻ കഴിയും. ചികിത്സയറിയുന്നവർക്ക് മരുന്ന് അറിയണമെന്നില്ല. നല്ല ചികിത്സകനാകുന്നതിനേക്കാൾ എനിക്കിഷ്ടം നല്ല മരുന്നറിയുന്നവനാകാനാണ്.

ഔഷധസസ്യങ്ങളെക്കുറിച്ചറിയാത്തവരാണ് ഇന്ന് പല ചികിത്സകരും. ഈ യാഥാർത്ഥ്യം തിരിച്ചറിഞ്ഞതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് ഔഷധ സസ്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് സൗജന്യമായി പഠിക്കാൻ ഔഷധസസ്യ പഠന ബാലസഭ എന്ന പ്രസ്ഥാനത്തിന് ഞാൻ രൂപം നൽകുകയും പഠന കേന്ദ്രം വടകരയിൽ നാല് വർഷം മുമ്പ് സ്ഥാപിക്കുകയും ചെയ്തത്യ നിലവിൽ എനിക്ക് അറിയാവുന്ന ഔഷധ സസ്യവിജ്ഞാനം എണ്ണൂറിലധികം പേർക്ക് പകർന്നു നൽകുന്നുണ്ട്. കുട്ടികളും മുതിർന്നവരുമൊക്കെ വന്ന് പഠിക്കുന്നുണ്ട്. വൈദ്യന്മാരും ഡോക്ടർമാരും ശാസ്ത്രജ്ഞരും സാധാരണക്കാരുമൊക്കം ഈ കൂട്ടത്തിലുണ്ട്.

ചിലർ ഔഷധ സസ്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് പഠിപ്പിക്കാൻ വരുന്നത് തന്നെ കാപട്യമാണ് കുബുദ്ധികൾ.

നന്മ ആഗ്രഹിച്ചു വരുന്നവർക്ക് നന്മയും തിന്മ ആഗ്രഹിച്ചു വരുന്നവർക്ക് തിന്മയും അത് പ്രകൃതി നിയമം.

ഔഷധസസ്യങ്ഹളുടെ ലോകം അത്ഭുതങ്ങളുടേതാണ് ശബ്ദമുണ്ടാക്കുന്ന സസ്യങ്ങൾ. പ്രകാശിക്കുന്ന സസ്യങ്ങൾ, തീ പിടിക്കുന്ന സസ്യങ്ങൾ. നമ്മേ ചുറ്റിപ്പിടിക്കുന്ന സസ്യങ്ങൾ, നമ്മുടെ ശരീരത്തെ ചുളിവ് വീഴ്ത്താതെ നിലനിർത്താൻ കഴിയുന്ന സസ്യങ്ങൾ ഒരുപാട് ഒരുപാട് അത്ഭുതങ്ങൾ.

സൂക്ഷ്മതയും, ശുദ്ധതയും ഉണ്ടെങ്കിൽ ആർക്കും വൈദ്യം ചെയ്യാം.

പഠിക്കാനും, പഠിപ്പിക്കാനും യോഗ്യത വേണം. എനിക്ക് പഠിപ്പിക്കാനുള്ള യോഗ്യതയില്ല. പഠിക്കാൻ വരുന്നവർക്ക് പകർന്നു നൽകാൻ അനുഭവങ്ങൾ ധാരാളമുണ്ട്. ഞാനത് നൽകുന്നു എന്ന് മാത്രം. അറിവുകൾ അടച്ചു വെയ്ക്കാനുള്ളതല്ല. അനുഭവങ്ങൾ പങ്ക് വെയ്ക്കാനുള്ളതാണ്.

ഞാൻ സാമ്പത്തിക ശാസ്ത്രം പഠിക്കുന്നു...

Ibraheem Khaleel C. A.

അന്ന് ഞാൻ 7ാം ക്ലാസിൽ പഠിക്കുമ്പോൾ റംസാനിലെ അവധിയിൽ ചെയ്ത സമൂസ കച്ചവടെ മനസിന് വല്ലാത്തൊരു കുളിർമയുടെ അനുഭവമാണ് സമ്മാനിക്കുന്നത്. പ്രത്യേകിച്ചും ഇന്ന് ഞാൻ കേരള കേന്ദ്ര സർവ്വകലാശാലയിൽ സമ്പത്തിക ശാസ്ത്രത്തിൽ ബിരുദാനന്തര ബിരുദത്തിന് പഠിക്കുമ്പോൾ. സ്വയം എന്തെങ്കിലും ചെയ്യണം, എന്റെ ആവശ്യങ്ങൾ ഞാൻ തന്നെ നിറവേറ്റണം എന്നത് ചെറുപ്പത്തിലെ എന്റെ ഒരു വാശിയായിരുന്നു.

സമൂസ വിൽപനയുടെ ആദ്യ ദിവസമായിരുന്നു അത്. മാമ്മയും (ഉമ്മാടെ ഉമ്മ) ചാച്ചയും (അമ്മാവൻ) കൂടി സമൂസ ഉണ്ടാക്കി തന്നു. അത് റംസാനിലെ അഞ്ചാം നോമ്പിന്റെ പകലാണെന്ന് തോന്നുന്നു. രാവിലെ 10 മണിക്ക് തന്നെ മാമാന്റെ വീട്ടിൽ നിന്ന് ഇറങ്ങി. അറുപതോളം സമൂസ ഉണ്ട് ഞാൻ ചുമന്ന ആ പെട്ടിയിൽ... ഞാൻ നടത്തം തുടർന്നു... സമൂസ... സമൂസ... സമൂസ... പൊച്ചലിൽ നിന്നും തുടങ്ങിയ നടത്തം ച്ര്ക്കുള അല്ലാമ വഴി തിരിച്ചുവിട്ടപ്പോൾ എന്റെ കച്ചവടം തകൃതിയായി. ഉച്ചക്ക് ഈഹർ ബാങ്ക് കൊടുക്കുമ്പോൾ 'പൊരക്ക്' തിരിച്ചെത്തി. നോമ്പും ഉണ്ടായി

രുന്നതു കൊണ്ട് നല്ല ക്ഷീണം ഉണ്ടായിരുന്നു. മാമ തകര പറിക്കുന്നിടത്ത് നിന്ന് വന്ന് കൊണ്ട് ചോദിച്ചു.. എങ്ങ് ന്ണ്ട് കല്ലിലെ... തീർന്നാ...? ആ... 14 എണ്ണം ബാക്കിണ്ട്..., മോസൊല്ല ഫസ്റ്റല്ലെ.. അത്ര തീർന്നില്ലെ... പൈസ കറക്ട് കിട്ടീറ്റെ...? കിട്ടിന്, പിന്നെല്ലെ, ചിലർക്ക് ഞാൻ നാലുർപയ്ക്ക് ബിറ്റ്, ചിലാൾക്ക് അഞ്ചുർപ്പക്ക്. അതിക ആൾക്കും മൂന്നുർപ്പക്കെന്ന ബിറ്റെ... ഞാൻ മാമനോട് ഭയങ്കര അഭിമാനത്തോടെ പറഞ്ഞു. പക്ഷെ മാമാന്റെ മുഖഭാവം മങ്ങിയത് ഞാൻ കണ്ടു. നിയെന്തിന് അങ്ങിനെ ബിറ്റത്. എല്ലാ സമൂസയ്ക്കും മൂന്നുർപ്പ്യന്നല്ലെ ബെല... അത് ശരിയല്ല അബെ.. മാമ എന്നെ ശാസിച്ചു....അത് ഒരു ശുദ്ധമായ രീതിയായി ഇന്നും എന്റെ മനസ്സിൽ നിലകൊള്ളുന്നുണ്ട്, മാത്രമല്ല നമ്മുടെ പൂർവ്വികരാണ് സാമൂഹികമായി, ഏറ്റവും സ്വീകാര്യമായ സാമ്പത്തിക രീതികൾ പുലർത്തിയിരുന്നത് എന്ന് പല സംഭവങ്ങളും കാണുമ്പോൾ പലകാര്യങ്ങൾ വായിക്കുമ്പോഴും തോന്നാറുണ്ട്. സാമ്പത്തിക ശാസ്ത്രത്തിലെ ലാഭാദിഷ്ഠിതമായ വിവേചനപരമായ തിയറികൾ കാണുമ്പോഴും എനിക്കൊരു തരം പുച്ഛം തോന്നാതിരിക്കാറില്ലാ...

സാമ്പത്തിക ശാസ്ത്രത്തിന്റെ പിതാവ് എന്നറിയപ്പെടുന്ന ആദംസ്മിത്തിന്റെ നിർവ്വചനത്തിൽ സാമ്പത്തിക ശാസ്ത്രം എന്നത് അമൂല്ല്യമായ വിഭവത്തെ ഏറ്റവും മൂല്യമായ വിനിയോഗത്തിനെക്കുറിച്ചുള്ള മനുഷ്യന്റെ സ്വഭാവ നിർണ്ണയത്തെ സ്വാധീനിക്കുക എന്നതാണ് ഞാൻ മനസ്സിലാക്കിയത്. ഏത് കോണിൽ നിന്നും വീക്ഷിച്ച് നോക്കിയാലും സാമ്പത്തിക ശാസ്ത്രം എന്നത് ഒരു സമൂഹത്തിന് ഏറ്റവും അനിവാര്യതയുടെ അതിർവരമ്പുകളാണ് തീർക്കുന്നത്.

സങ്കുചിതമായ കാഴ്ചപ്പാടിൽ അല്ലെങ്കിൽ പെട്ടെന്നുള്ള വീക്ഷണത്തിൽ എങ്ങിനെ പണം ഒരുപക്ഷെ മനസ്സിലേക്ക് കടന്നുവരുന്നത്, പക്ഷെ മാനസിക വിഷയത്തിന്റെ പൂർണ്ണമായ ശാഖകളിലൂടെയാണ് ----- ഇക്കണോമിക്സ്, പബ്ലിക് ഇക്കണോമിക്സ്..... തുടങ്ങിയ ശാഖകളെല്ലാം അതിന്റെ വ്യാപ്തി അത്യുന്നതങ്ങളിലേക്ക് എത്തിയ്ക്കുന്നു. പണം എല്ലാം നിയന്ത്രിക്കപ്പെടുന്ന കാലഘട്ടത്തിൽ കേവല മുഖവിലയുള്ള കടലാസിന്റെ കെട്ടുകൾ തുന്നിച്ചേർക്കാൻ ഞാനും നിങ്ങളും തിടുക്കം കൂട്ടുമ്പോൾ ഒരു പുനർചിന്തനമാണ് സാമ്പത്തിക ശാസ്ത്രം നൽകുന്നത്.

വെള്ളം മിതമായി ഉപയോഗിക്കുകയും അത് മിതമായി ഉപയോഗിക്കാൻ പ്രേരിക്കുന്നവനും മറ്റു പ്രകൃതിയോടുള്ള പെരുമാറ്റങ്ങൾ ലളിതമാക്കുന്നവരും പ്രകൃതി സ്നേഹി എന്നതിലുപരി ഒരു സാമ്പത്തിക ശാസ്ത്രജ്ഞൻ കൂടിയാണ്, മൂന്നക്ക നമ്പറുള്ള നോട്ടുകൾ ഒരുപാട് വരുന്നത് കൊണ്ട് വൈദ്യുതിയും, എനർജിയും പാഴാക്കുന്നവർക്കിടയിൽ സ്വിച്ചിമർത്തലുകൾ നിയന്ത്രിക്കുന്നവരും വലിയ ഇക്കണോമിസ്റ്റുകളാണ്, തൊഴിലാളിയും മുതലാളിയും തമ്മിൽ ബാങ്ക് അക്കൗണ്ടിലെ ബാലൻസിന്റെ അന്തരത്തിൽ വിവേചനം മുളപൊട്ടുമ്പോൾ പണത്തിന്റെ വിസരണത്തിനുണ്ടാകുന്ന വ്യത്യാസം ലഘൂകരിക്കാനുള്ള ആസൂത്രകർ ഭരണകർത്താക്കൾ എന്നതിലുപരി ഒരു സാമ്പത്തിക ശാസ്ത്രജ്ഞനാണ്. തൊഴിലാളി -മുതലാളി കൂട്ടുപങ്കാളിത്തം ഉറപ്പുവരുത്തുന്നത് മാനേജർ എന്നതിലുപരി ഒരു ഇക്കണോമിസ്റ്റാണ് കാരണം ഇവയെല്ലാത്തിന്റെ പരമാവധിയുള്ള വികസനവും ഉപയുക്തതയുമാണ് അതായിരിക്കും ശക്തിയിലുള്ള നാളെയുള്ള സമൂഹത്തെ സൃഷ്ടിക്കുന്നത്. ഇവിടെയാണ് സാമ്പത്തിക ശാസ്ത്രത്തിന്റെ പൂർണ്ണതയിലേക്ക് എത്തുന്നത്.

പി.ആർ. ബ്രഹ്മാനന്ത, ഐ ജി പട്ടേൽ, എ.എം കുസ്റു, ഡോ. മൻമോഹൻസിങ്, സി. രംഗരാജൻ, ടി.എൻ. ശ്രീനിവാസൻ, ജെ.എൻ. ഭഗവതി,

അശോക് വിദേശായ്, കെ,. എൽ കൃഷ്ണ, ബിമാൽ ജലാൻ, ബി.വി. കൃഷ്ണമൂർത്തി തുടങ്ങി ഒട്ടനവധി വ്യക്ത്വങ്ങൾ വളർന്നുവന്നത് സാമ്പത്തിക ശാസ്ത്രത്തിന്റെ വഴികൾ വെട്ടിത്തെളിച്ച് കൊണ്ടാണ് എല്ലാറ്റിലും ഉപരി സാമ്പത്തിക ശാസ്ത്രത്തിലെ, മിതത്വവും, ലളിതവും, ക്ഷേമവും, പരമാവധിയുള്ള ഉപയുക്തതയും പ്രയോഗികതലത്തിൽ വിനിയോഗിക്കുന്ന ഓരോ ഇടപെടലുകളും ഒരു ഇക്കണോമിസ്റ്റിന്റേത് കൂടിയാണ്. ആർഭാടപരമായ ആഘോഷത്തിനെതിരായും, നാളെയെ മറന്നുകൊണ്ടുള്ള പ്രകൃതിയുടെ ഉപയോഗത്തിനെതിരേയും, നിലകൊള്ളുന്നവരും, തൊഴിലിന് വേണ്ടി ആരെയോ കാത്തിരിക്കുന്നതിന് പകരം ഒരു തൊഴിൽ ദാതാവ് ആകുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നവരുമാണ് യഥാർത്ഥ ഇക്കണോമിസ്റ്റുകൾ എന്നന്ന് മൈക്രോയിലേയും മാക്രോയിലേയും ഓരോ താളുകളും മറിക്കുമ്പഴും എനിക്ക് മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുന്നത്.

ഖലീഫ ഉമറിന്റെ ഭരണമാണ് ഞാൻ ഇന്ത്യയിൽ ആഗ്രഹിക്കുന്നത് എന്ന് നമ്മുടെ രാഷ്ട്ര പിതാവ് പറഞ്ഞത് അദ്ദേഹം ചരിത്രത്തിലെ ഏറ്റവും നല്ല ഭരണാധികാരി എന്നതിലുപരി ഒരു നല്ല സാമ്പത്തിക ശാസ്ത്രജ്ഞൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നത് ഒരു സമൂഹത്തിന്റെ അല്ലെങ്കിൽ രാഷ്ട്രത്തിന്റെ മൊത്തത്തിലുള്ള ക്ഷേമമാണ് അതിനായി നമ്മുക്കും അണിചേരാം. സാമ്പത്തിക ശാസ്ത്രത്തിലൂടെയുള്ള പഠനത്തോടൊപ്പം ഞങ്ങളുടെ മേഖലയിലെ ന്യൂസ് ഏജന്റ് എന്ന നിലയിലും, കുറഞ്ഞത് ഒരാൾക്കെങ്കിലും സ്ഥിരമായി ജോലി നൽകാൻ കഴിയുന്നു എന്നതിൽ ഞാൻ അഭിമാനിക്കുന്നു, കാരണം ഈ ഐഡിയകളെല്ലാം എനിക്ക് പകർന്ന തന്നത് ഈ സാമ്പത്തിക ശാസ്ത്രമാണ് അതിലെ ധാർമ്മികത പൂർവ്വികരുടേതുമാണ്.

हिन्दी

दोस्ताना

जिंदगी के किसी मोड़ पर,
मिलेंगी फिर हम।
होना है जुदा अब।
दो अजनबी थीं हम।
बारिश के मौसम पर
मिली पहली बार हम।
एक पेड़ के नीचे रुकी थीं हम।
हमने साथ बिताये थोड़े पल
बनी सहारा एक दूजे की।
चलते चलते बन गईं हम दोस्त
नहीं तोड़ेंगी यह दोस्ती कभीं........
हमें दिखाई जिंदगी इसी पेड़ ने
हमने देखी साथ बैठकर
अपनी जिन्दगी आनेवाली।
धूप में छाया बनी तू
बारिश में छतरी बनी मैं।
एक दूसरे की सहारा थीं हम
अब थम गयी यह बारिश।
साथ बिताए हम ने पल,
अब जाना है सबको
अपने रास्ते।
आई है बिदाई की घड़ी
वादा किया हमने सबसे
मिलेंगी एक बार फिर।
न भूलेंगे यह कीमती लम्हें
जो हमने साथ बितायी थी।
अपनी मन्जिल के रास्ते पर
कहीं मिलेंगीं फिर हम।
अब कहना है अलविदा
लेकिन होंगें न जुदा कभीं हम
दूर होकर भी हम होंगे पास।।

दिलना के. (DILNA K.)
IInd M.A. Hindi and Comparative Literature

ने आम आदमी को वाणी दी है। आम आदमी की व्यथा कथा को आम आदमी की भाषा में प्रस्तुत किया। सर्वेश्वरदयाल सक्सेना के 'बकरी', 'लड़ाई', 'ग़रीबी हट ाओ', लक्ष्मीकांत वर्मा का रोश्वनी एक नदी, सुशील कुमार सिंह का सिंहासन खली है आदि नाटकों में समकालीन राजनीतिक जीवन की सच्चाई, राजनीती से जुड़े लोगों के मुखौटे के पीछे का चेहरा आदि का चित्रण मिलता है।

आम आदमी के मोहभंग को चित्रित करनेवाले नाटकों के बारे में नरनारायण की राय है कि,

"इन नए नाटककारों ने ऐसे नाट ्यशिल्प को स्वीकार किया जो आम आदमी के आभाव का सही है और ऐसे कथ्य जुटाए जिनमें दर्शकों को यह अनुभव हुआ कि उनके सामने जो कुछ लाया जा रहा है वह सब उनकी कथा है"।

इतिहास एवं पुराण के प्रति नाटककारों का ख़ास दृष्टिकोण रहा है। अतीत को आधुनिकता के सन्दर्भ में लाने की कोशिश समकालीन नाटककारों ने किया। स्वातंत्रोत्तर हिंदी नाटककारों में जगदीशचन्द्र माथुर पहले ऐसे नाटककार है जिनके नाटकों में इतिहास पुराण को एक नयी दृष्टि से अभिव्यंजित किया गया है। माथुर जी ने इतिहास पुराण को आधार बनाकर अनेक नाटकों की रचना की है। जिनमें कोणार्क (1951), शारदीया (1951), पहला राजा (1969), आदि उल्लेखनीय है। इनके अलावा मोहन राकेश के आषाढ़ का एक दिन, लहरों का राजहंस, दुष्यंतकुमार का एक कंठ विष पाई, धर्मवीर भारती का अंधायुग, शंकर्शेष के कोमल गांधार, एक और द्रोणाचार्य, आदि नाटक भी ऐतिहासिकता को आधार बनाकर समकालीन यथार्थ को प्रस्तुत करते हैं। "समकालीन हिंदी नाटककारों की इतिहास दृष्टि आदर्शपरक नहीं है, बल्कि उनमें समसामयिक परिवेश और युगबोध की अभिव्यक्ति गहनता से सक्रिय है"।

समकालीन नाटककार नारी को नहीं भूले। नारी के साथ हो रहे शोषण और उनके अन्दर की तकलीफ़, दर्द, पीड़ा, आदि को उजागर करने का प्रयास भी नाट ककारों ने किया है। महानगरीय जीवन में पारिवारिक सम्बन्धों में आए तनाव, अर्थ हीनता से उत्पन्न ऊसरपन, अकेलापन आदि को भी समकालीन नाटककारों ने उतनी सच्चाई से प्रस्तुत किया। ऐसे नाट कों में मोहन राकेश का आधे अधूरे, लक्ष्मीनारायण लाल के "अँधा कुआ, मादा कैक्टस, मुद्राराक्षस का तिलचट्टा, मन्नू भंडारी का बिना दीवारों का घर आदि आते हैं"।

समकालीन नाटककारों ने शोषित नारी की दशा देखकर केवल आँसू ही नहीं बहाए, उसकी हालत में बदलाव लाने के लिए उसे संघर्ष करने की प्रेरणा भी दी। मन्नू भंडारी, मृदुला गर्ग, मृणाल पांडे आदि महिला लेखिखाओं के नाट कों में ऐसी नारियों का सशक्त चित्रण मिलता है। इसके बाद के कई नाटकों में भूमंडलीकरण एवं उदारीकरण का प्रभाव ज़ोर से पड़ा है। बाजारीकरण का प्रभाव से साहित्य भी अछूता नहीं रहा।

इस तरह समकालीन हिंदी नाटक विभिन्न धरातल को लेकर आगे बढ़ रहा है। समकालीन नाटककारों ने जीवन यथार्थ एवं जीवन मूल्यों को पाठकों के सामने उसी प्रकार प्रस्तुत करने में सफल भी हुए हैं।

आधार ग्रन्ध सूची

1. हिंदी साहित्य का इतिहास, संपा. डा. नगेन्द्र, नैशनल पब्लिशिंग हाउस, नई दिल्ली, 2015

2. हिंदी साहित्य और संवेदना का विकास, रामस्वरूप चतुर्वेदी, लोकभारती प्रकाशन, इलहाबाद, 2015

3. हिंदी नाटक इतिहास दृष्टि और समकालीन बोध, डा प्रभात शर्मा, संजय प्रकाशन, नई दिल्ली, 2010

यादें

सपना सजा रखा था इस दिन का कब से
आगे की राह देखी थी न जाने कब से
बडी उतावली थी यहाँ से जाने की
ज़िदगी का एक नया पडाव पाने की।
न जाने क्यों दिल में बहुत कुछ याद आती है।
आज वक्त को रोकने को मन करता है।
रोती थी जिन बातों को लेकर आज आती है हँसी उन यादों से
बहुत याद आती है उन पलों की
जो ज़िदगी में कभी वापस नहीं आती।
वे लम्हें जो मेरी ज़िदगी के अनमोल पल बन गये।
वहीं लम्हें जो मेरे गुज़रे हुए कल बन गये।
काश उन लम्हों को मैं फिर से जी पाती
आज भी याद है उन पलों की
जो ज़िदगी और सपनों में साथ होती थी।
वे पल जो अब लौट के नहीं आ सकते
जहाँ मैं चाह के भी नहीं जा सकती।
अजीब थे ये पल, जिन में शामिल हैं हँसी व रुलाई भी।
आज उन लम्हों को मैं यादों में संजोकर जाऊँगी।
क्या इन खुबसूरत लम्हों को फिर से मैं जी पाऊँगी ?
बस यही एक दुआ है रब से
सिर्फ एक बार उन लम्हों को फिर से महसूस करा दें।

KAVYASREE T.C.
I[st] MA Hindi & Comparative Literature

समकालीन हिंदी नाटकों में संवेदना के विविध आयाम

दिलना के. (DILNA K.)

हिंदी क्षेत्र में नवजागरण की पहली सशक्त अभिव्यक्ति नाटकों के माध्यम से हुई। नवजागरण की चेतना की अभिव्यक्ति का शुभारम्भ भारतेन्दु हरीशचंद्र के साहित्य से होता है। भारतेन्दु तथा उनके युगीन नाटककारों ने इतिहास के साथ साथ पुराण तथा मिथकों का प्रयोग करते हुए युगीन समस्याओं को अभिव्यंजित करने का प्रयास किया है। भारतेन्दु के बाद हिंदी नाटक का विकास जयशंकर प्रसाद तथा उनके युगीन नाटकों में दिखाई देता है। हिंदी नाटक के विकास का तीसरा चरण प्रसाद युगीन नाटकों के बाद शुरु होता है, जो भिन्नता का सन्दर्भ लेते हुए आगे बढ़ते है। प्रसादोत्तर हिंदी नाटक के सर्वप्रथम संवाहक के रूप में उपेन्द्रनाथ अश्क को माना गया है।

समकालीन हिंदी नाटककार न नाट्यवस्तु की विविधता और सतर्कता के प्रति उदासीन है और न ही शिल्पगत विविधता के प्रति। समकालीन हिंदी नाटककारों ने अपने समाज को नाटक के माध्यम से प्रस्तुत करने की कोशिश की। समाज में मौजूद समस्याओं का समाधान साहित्य के द्वारा प्रस्तुत करने का प्रयास अनेक साहित्यकारों की रचनाओं में दिखाई देता है।

नाटकों को प्रत्यक्ष जीवन के निकट लाने के लिए, जीवन की सच्चाई को नाट कों के ज़रीए प्रस्तुत करने के लिए नाट ककारों ने विभिन्न भंगिमाएं अपनाई है। आम आदमी की तकलीफ, व्यथा कथा को समकालीन नाटककारों ने अपने नाट कों के द्वारा प्रस्तुत किया। राजनीतिक सत्ताधारी वर्ग किस प्रकार आम आदमी को लूटते है, कैसे उनका इस्तेमाल करके अपना फायदा उठाते हैं उन सबका चित्रण कई नाटकों में मिलता है। नाटककारों

कलाभवन मणि का जाना...

Vaishnav
I[st] MA Hindi &
Comparative Literature

कला सहृदयों, विशेषकर मलयालम समाज के लिएअभी तक यह वर्ष अत्यंत वेदनापूर्ण रहा है। कला जगत में प्रतिभाओं का चल बसना ऐसे प्रतीत हो रहा है जैसे पतझर का महीना हो और पेड़ से पत्ते गिरते चले जा रहे। लेकिन इसे पतझर भी नहीं कहा जा सकता क्योंकि पतझर में वे पत्ते गिरते है जिनकी आयु ख़त्म हो जाती है और जनमानस को इस बात का भरोसा रहता है कि बसंत आने वाला है। लेकिन केरल के लिए यह अत्यंत दुखद घड़ी है क्योंकि इस वर्ष अभनेत्री कल्पना, कवि ओ एन वी, कथाकार अकबर कक्काटिल, फिल्म निर्देशक राजीव

पिल्लै के बाद रविवार को कलाभवन मणि हमें रोता हुआ छोड़कर चले गए. 6-3-2016 की शाम ने मलयालम के प्रिय अभिनेता कलाभवन मणि की मृत्यु ने केरल के कला प्रेमियों के मन को झकझोर कर रख दिया। अपनी प्रतिभा की इन्द्रनीलिमापन (चमक) को अधूरा छोड़कर उन्होंने मात्र 45 वर्ष की अवस्था में ही हमें छोड़कर स्वर्ग की यात्रा पर निकल पड़े। मणि को इस तरीके से समय रुपी काल ने हमसे चुरा लिया। हम क्या कर सकते है?

मलयालम सिनेमा के क्षेत्र में ही नहीं बल्कि पूरे दिक्षण में मणि ने अपना स्थान बना लिया था, वे लोगों के ह्रदय में विराजमान हैं। उन्हें अभिनेता, मिमिक्री कलाकार और खासकर लोकगीत के क्षेत्र में अनमोल रतन माना जाता है, वे जो छूते थे वह सोना बन जाती थी, जैसे पारस का पत्थर होता है। मणि में अद्भुत प्रतिभा का पुट था। उनकी सिनेमा यात्रा का आरम्भ मिमिक्री से होकर शरूहोती है। मूक अभिनय के साथ शारीरिक चेष्ट ा से आपने लोगों को आनंदित किया। मणि की प्रतिभा का चमत्कार वासंतियुम लक्ष्मियुम पिन्ने नानुमऔर करिमाटीकुटन फिल्मों में देखा जा सकता है, जोउनकी आरंभिक फिल्मों में है। कलाभवन के अभिनय की श्रेष्ठता को ध्यान में रखकर केंद्र एवं राज्य सरकार ने उन्हें स्पेशल जूरी पुरस्कार से नवाजा था। उन्होंने लगभग 200 फिल्मों में आपने प्रतिभा का चमत्कार दिखाया। मणि हमारे लिए ऊर्जा का स्वर हैं। उनके लोकगीतों में ऐसी जान है जो दूसरे कलाकारों में नहीं देखा जा सकता। जब मलयालम लोकगीत विनाश के कगार पर थे तब मणि के अवतारी रूप ने इसे बचाया और संपुष्ट किया। वे जब दर्शकों के सम्मुख स्टेज पर आकर गेट थे तब ऐसा प्रतीत होता था कि जनमानस स्वादिष्ट व्यंजनों वाली दावत खाकर आनंदित हुए। वे अच्छे गायक के साथसाथ खुद ही गीत भी लिखते थे। उन्होंने अनेक गीत स्वयं लिखकर उसका गायन किया। गीतों में प्यार, आम जनता की वेदना, संघर्ष का स्वर, घर वापसी की आस आदि सब कुछ देखा जा सकता है।

मणि का व्यक्तित्व अत्यंत सरल एवं महनीय है। जीवन भर समाज के निचले वर्ग के साथ रहकर उनकी पीड़ा को समझकर उनकी सहायता करते रहे। दूसरों के दुःख पर रोते वे गरीब के साथी थे क्योंकि वे खुद दलित समाज की पीड़ाओ को सहकर आये थे। बचपन में पीने के लिए साफ़ पानी रहे। तक उन्हें नहीं मिला। इस बात को वे स्वयं कूबूल करते थे। जो पैसा सिनेमा तथा अन्य कार्यक्रम से उन्हें मिलता था वो गरीबों की सहायता के लिए खर्च कर देते थे। यही कारण था कि यह चालक्कुडी निवासी अपने गाँव और गरीबों का ईश्वर है और दुनिया छोड़ने के बाद भी लम्बे समय तक उनके ह्रदय में विराजमान रहेगा। हमें दुख इस बात का है कि समाज के लिए मणि ने जो चमत्कार किया है उसे बाहरी दुनिया वाले नहीं जानते। एक बार मणि ने कहा था कि जब मेरा अंत होगा तबी सब मेरे महत्व को जानेंगे। आज उनका कथन सही साबित हुआ और वे सच में हमको रुला गए औरयह सच पूरे कला प्रेमिओं के लिए अपनाना मुश्किल है।

हमेशा की तरह आज भी हम दर्शक बने रहे। देखते देखते आज ईश्वर ने मलयालम फिल्म जगत के उस तारे को चुरा लिया जो आम जनता के दिल का टुकड़ा था। आज मृत्यु ने मणि का वरण किया है पर मणि हमारे ह्रदय में सदैव जीवित रहेगा। वे हमेशा शब्दचित्र, हंसी, नाद बनकर हमारे अन्तस्थल में विराजमान हैं।

Media News about CUK

മെട്രോ മനോരമ

metro knr@mm.co.in

കവിത ഒരു സ്മൈലി!

കവിത പഠിക്കാനും പഠിപ്പിക്കാനും വിദ്യാർഥികളുടെ വാട്സാപ് ഗ്രൂപ്പ്

സർവകലാശാല പ്ലാസ്റ്റിക് മാലിന്യ വിമുക്തമാക്കി

കാസർകോട് ● സ്വച്ഛ്ഭാരത് പരിപാടിയുടെ ഭാഗമായി കേന്ദ്ര സർവകലാശാലയുടെ പെരിയയിലുള്ള മെയിൻ ക്യാംപസ് പ്ലാസ്റ്റിക് മാലിന്യ വിമുക്തമാക്കി.

എൻഎസ്എസ് യൂണിറ്റുകളുടെ നേതൃത്വത്തിൽ നടന്ന മാലിന്യ നിർമാർജന പരിപാടിയുടെ ആദ്യപടി എന്ന നിലയിലാണ് പ്ലാസ്റ്റിക് മാലിന്യം നീക്കം ചെയ്തത്. ഇരുനൂറിൽപ്പരം വരുന്ന വൊളന്റിയർമാർ സ്വാതന്ത്ര്യദിനാഘോഷങ്ങൾക്കു മുന്നോടിയായിട്ടാണ് പരിപാടി സംഘടിപ്പിച്ചത്.

സെൽ കോ-ഓർഡിനേറ്റർ ഡോ. ബി. ഇഫ്തിഖാർ അഹമ്മദ്, പ്രോഗ്രാം ഓഫിസർമാരായ ഡോ. വി.പി. ജ്യോഷിത്, ഡോ. അശ്വതി നായർ, ഡോ. ലക്ഷ്മി എന്നിവർ നേതൃത്വം നൽകി.

എൻഎസ്എസ് യൂണിറ്റിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ കേന്ദ്ര സർവകലാശാലയിലെ പെരിയ ക്യാംപസിൽ നിന്നു ശേഖരിച്ച മാലിന്യങ്ങളുമായി വൊളന്റിയർമാർ.

ഉപരിപഠനം കേന്ദ്രസർവകലാശാലയിൽ
ആകർഷണീയ കോഴ്സുകൾ

കോഴ്സുകൾ, യോഗ്യതകൾ

മാതൃഭൂമി കാസർകോട്

മികവിന്റെ കേന്ദ്രം

ഇനി ലക്ഷ്യം മെഡിക്കൽ കോളേജ് -വൈസ് ചാൻസലർ

പുസ്തകങ്ങളുടെ സർവകലാശാല

മാടായിപ്പാറയിൽ വിദ്യാർഥികളുടെ ശുചീകരണം

സ്വാതന്ത്ര്യദിന പക്ഷാചരണം സമാപിച്ചു

പെരിയ ● കേന്ദ്ര സർവകലാശാലയിൽ പതിനഞ്ചു ദിവസമായി നടന്നുവന്ന എഴുപതാം സ്വാതന്ത്ര്യദിന പക്ഷാചരണം വർണാഭമായ ചടങ്ങുകളോടെ സമാപിച്ചു. ഇതിന്റെ ഭാഗമായി പെരിയയിൽനിന്ന് ആരംഭിച്ച സ്വാതന്ത്ര്യ പദയാത്ര ക്യാംപസിൽ സമാപിച്ചു. പദയാത്ര സർവകലാശാല വൈസ് ചാൻസലർ ഡോ. ജി.ഗോപകുമാർ ഫ്ലാഗ് ഓഫ് ചെയ്തു. ചടങ്ങിൽ സ്വാതന്ത്ര്യ സമരസേനാനി കെ.ആർ.കണ്ണനെ വൈസ് ചാൻസലർ പൊന്നാടയണിച്ച് ആദരിച്ചു. ഡോ. അമൃത് ജി.കുമാർ, റജിസ്ട്രാർ ഡോ. കെ.പി.

Dr. A.P.J.Kalam

Gold Medal Award (2015)

Dr. Ranjith Kumavath, Assistant Professor & Former Head In-Charge, Department of Genomic Science, School of Biological Sciences, Central University of Kerala, Kasaragod District, Kerala State bagged the prestigious ***Dr. A.P.J.Kalam Gold Medal Award for 2015***.The award instituted by the Global Economic Progress and Research Association (GEPRA), New Delhi, is annually presented as a Lifetime Achievement Award to distinguishand meritorious Indian personalities who have contributed to the society in the fields of education and scientific research for his outstanding individual achievements and distinguished service in education and research. The award has been conferred during national Unity Conference on "Individual Achievements and National Development" held on 15th October, 2015 at Hotel Pratap Plaza, Chennai, Indiapresided by Hon'ble Justice S. Mohan, Supreme Court of India(Former Governor of Karnataka), Hon'ble Dr. P. Mannar Jawahar, Former Anna University Vice-Chancellor, Hon'ble Dr. K Venkatapathy, Former Minister of Law and Justice, Government of India, and other National leaders and dignitaries for excellence in his respective field. The award consists of Trophy, certificate and gold medal.Now he is engaged in research in the field of "Molecular Microbial Genetics/Metagenomics, Infective Diseases and Cancer Genomics"

BOOKS PUBLISHED BY CUK FACULTY

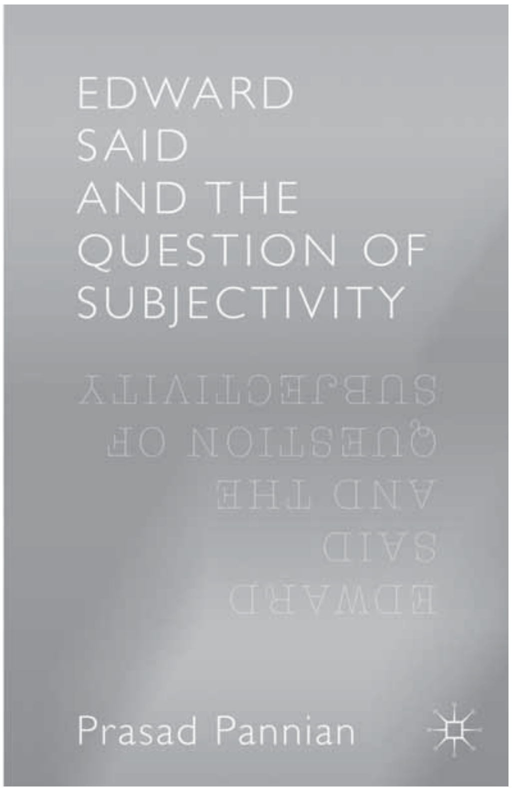

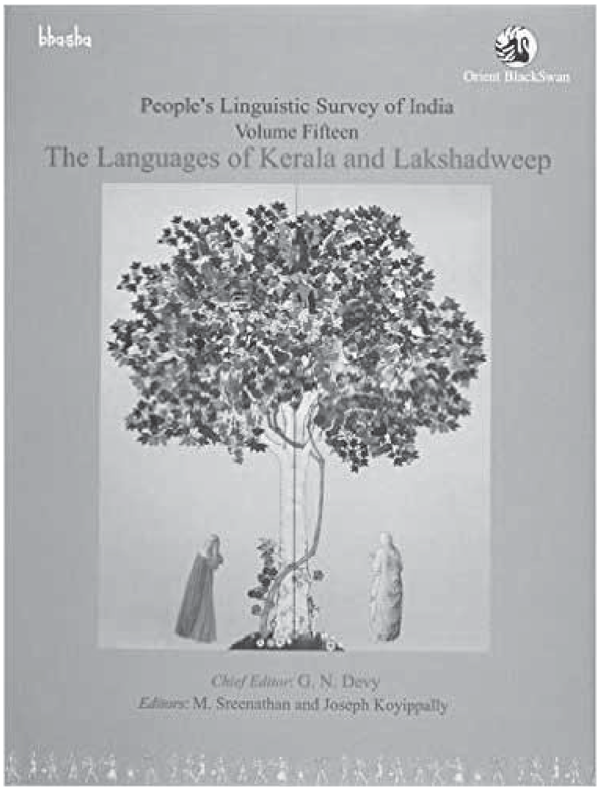

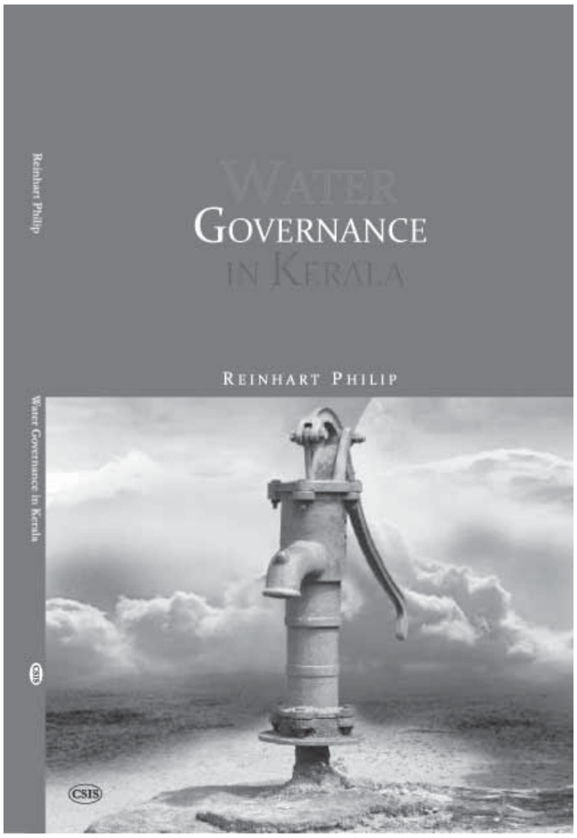

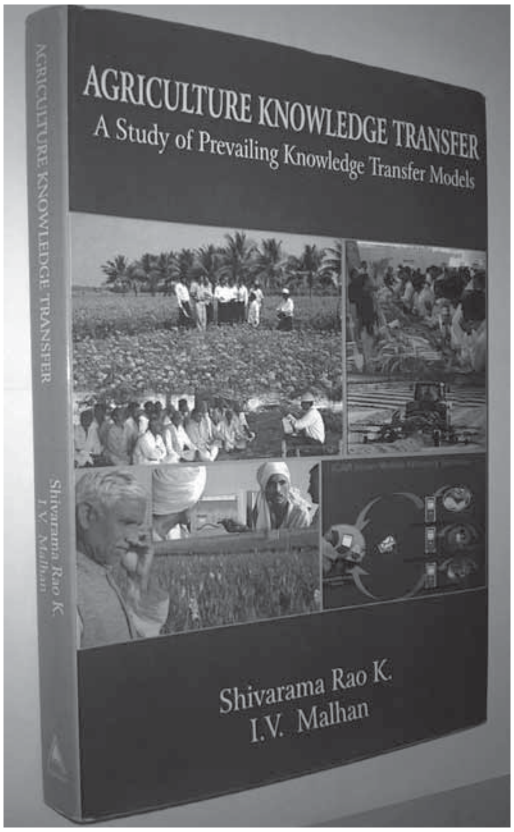

UGC NET Coaching

VC Inaugurates Lecture Series at CUK

CUK Team in Various South Zone Inter-University Competions- 2015

Football Team

Cricket Team

Inter-university Chess competition 2016, Amrita University , Coimbatore

Cricket Camp Inauguration

IIIrd prize winner (Drama) of Inter-University South Zone Arts Fest, 2015

CUK PHOTOGRAPHY COMPETITION 2015-16
(Through the Mobile Cam)

Periye Campus

Vidhyanagar Campus

Padanakad Campus

தமிழ்

முதிர்ச்சி

நரைத்தது
என் தலைமுடி மடடும்தான்
நண்பர்கனின்
நினனவு அல்ல,

முதிர்ந்தது
என் வயது மட்டும்தான்
என்றும் நிலைக்கும்
நட்டு அல்ல,

இன்றும் தேவைப்பட்டுவதில்லை
உளன்றுகோல்..
என் நண்பர்களின்
கைகள் உண் போது

முதிர்நதது காலம்,
மறைந்தது என்
நட்பு என்றும் அஸ்திவாரம்

Rekha Priyadarshini C
I st BA IR & PS

நட்பு

Rekha Priyadarshini C

கைகோர்த்து
நடந்திட மட்டுமல்ல
வாழவில் சருக்கும் நேரத்தில்
தோள் தட்டிக் கொடுக்கவும்
செய்வதே
நட்டு

Foot Print

പിന്നിട്ട വഴികൾ

പുതുമയുടെ വഴികളിൽ
അന്യം നിന്നുപോയ നാട്ടുവെളിച്ചത്തെ
തിരികെ കൊളുത്താൻ...
ഇടക്കു കണ്ടു, കേട്ടു, അനുഭവിച്ചു
ഒന്നൊഴിയാതെ പകർത്തിയ ഒരു
കാൻവാസ് ആയി മാറി ഈ മാഗസിൻ.
ഒരു കടലോളം തരാൻ കൊതിയായും
ഒരു കുമ്പിളിൽ മാത്രം ഒതുങ്ങിപ്പോകുകയും
ചെയ്തവന്റെ വേദനയും
നിസ്സഹായതയും മനസ്സിൽ ഉണ്ട്.
എങ്കിലും
പിൻതിരിഞ്ഞു നോക്കുമ്പോൾ
പാതയിൽ ഒരേ ലക്ഷ്യത്തിനായി
ഒരേ മനസോടെ,
ഒരേ കാൽവെയ്പ്പുമായി
ചലിച്ച ഒരു കൂട്ടം കാലടികൾ
കാണുമ്പോൾ സന്തോഷമുണ്ട്...
ഒപ്പം അറിഞ്ഞും അറിയാതെയും
ഞങ്ങളുടെ വഴിത്താരകളിൽ
കയറി വന്നവർ, ഒന്നും പറയാതെ
ഇറങ്ങിപ്പോയവർ
ലക്ഷ്യമെത്തും വരെ കൂടെ നിന്നവർ...
ഇവർക്കെല്ലാമുള്ള നന്ദിയും കടപ്പാടും
മനസിൽ സൂക്ഷിച്ച്,
അഭിപ്രായങ്ങൾക്കും, വിമർശനങ്ങൾക്കും
കാതോർത്തുകൊണ്ട്..

സ്നേഹപൂർവ്വം,
ഷമീം സി. സി.
എഡിറ്റർ